

Un cavalier
desăvârșit

LORETTA
CHASE

Mihagaby

SERIA „DUCI PERICULOȘI“

Hugh Philemon Ancaster, al șaptelea duce de Ripley, nu ar putea fi încadrat vreodată în categoria celor mai virtuoși bărbați – și nici nu își dorește acest lucru. Dar chiar și pentru el ar fi prea mult să fugă cu mireasa celui mai bun prieten al său. Singurul lucru pe care îl urmărește, de fapt, este să o prindă din urmă pe Lady Olympia Hightower – a cărei fugă a fost încurajată de puțin prea mult brandy turnat în ceai – și să o aducă la timp înapoi în fața mirelui căruia îi e destinată.

Din motive care au prea puțină legătură cu dorințele ei, Olympia, o tânără pasionată de cărți, trebuie să se mărite cu fermecătorul și libertinul duce. Înalta societate este șocată. Familia ei este în extaz. Dar Olympia? Ea se strecoară pe fereastră afară din casă, chiar înainte de ceremonia de căsătorie, hotărâtă să se facă nevăzută. Însă impunătorul și fascinantul Ripley pornește pe urmele ei, căci, o dată în viață, bărbatul renumit pentru lipsa de scrupule se străduiește să facă un lucru onorabil.

Dar de ce, oare, trebuie ca Olympia să îi îngreuneze misiunea? Și cum de ajunge să își riște nu doar viața, ci chiar și inima – și, cu toate astea, să fie bucuros că o face?

„Una din cele mai bune scriitoare de *romance* pe care o cunosc.“

Julia Quinn

Loretta Chase a scris 23 de romane de dragoste istorice, distinse cu premii mari ale genului, printre care și premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Prolog

Londra

Dis-de-dimineață, 11 iunie 1833

Ducele de Ashmont nu era un duce prea bun, ci mai degrabă unul groaznic. Prin urmare, nimeni nu era surprins să-l vadă beat ca un împărat – adică de zece ori mai beat decât un lord –, împleticindu-se pe scările clubului Crockford, la brațul unuia din cei mai buni doi prieteni ai săi.

Era vorba despre Hugh Philemon Ancaster, al șaptelea duce de Ripley. În timp ce Ashmont avea părul deschis la culoare, ochi albaștri și arăta angelic, Ripley era întunecat. Spre deosebire de Ashmont, nu părea să fie creat din vise și frivolitate, iar femeile nu îi urmăreau mișcările cu expresiile fascinate pe care le acordau Excelenței Sale cu chip angelic.

La un moment dat, cineva zisese că fața lui Ripley semăna cu cea a unui lup care fusese implicat în prea multe lupte.

Ba, mai mult, deși titlul lui îl situa cu un pas sau doi mai sus decât Ashmont, Ripley era beat ca un lord. Încă putea să facă diferența dintre sus și jos. Prin urmare, când Excelența Sa Ashmont își arătă intenția de a să se împletici în jos, către palatul St. James, Ripley îl târî după el.

– Pe aici, îi zise el. Hackney, stai drept!

– Așa e, admise Ashmont. Nu pot să ratez nunta. Nu pe asta. Eu sunt implicat. Eu și Olympia. Trebuie să fiu acolo. Am promis.

– O să fii, îi spuse Ripley, în timp ce își trecea prietenul strada.

Nunta fusese o veste nouă, iar alegerea soției fusese un șoc: Lady Olympia Hightower, dintre toate femeile posibile. Era ultima femeie de pe pământ care crezuse c-avea să se mărite cu Ashmont – sau cu oricine altcineva.

Nu că Ripley ar fi cunoscut-o prea bine. Sau câtuși de puțin. Făcuseră cunoștință în urmă cu câțiva ani. Acea fusese perioada când

persoanele respectabile încă îi prezentau pe Ripley și pe cei doi prieteni ai lor fetelor inocente. Însă acelea nu erau genul de fete pe care trioul ducal le voia. Fecioarele bine-crescute erau pentru căsătorie, iar căsătoria era undeva în viitorul depărtat.

Se pare însă că viitorul venise cât Ripley nu fusese atent.

Mai întâi, ducele de Blackwood, celălalt din cei doi prieteni ai lui, se căsătorise cu sora lui Ripley, în urmă cu mai bine de un an, cu câteva zile înainte ca Ripley să plece pe continent. Acum, Ashmont făcea acest pas. Ripley aflase veștile bune în ziua anterioară, la numai câteva ore după ce se întorsese în Londra.

Ba nu, se întorsese în Londra cu o zi înainte, pentru că astăzi era deja ieri. Se dusese la Crockford pentru că voise o masă decentă, iar acest restaurant oferea mâncarea cea mai bună după preparatele lui Chardot, bucătarul lui Ripley, care răcise în timpul trecerii canalului.

Chardot mergea peste tot cu el, pentru că era plătit foarte bine s-o facă, iar lui Ripley îi plăcea să ducă un trai confortabil. Deoarece în timpul copilăriei fusese obligat, fără nici un motiv întemeiat, să trăiască asemenea unui cerșetor, acum trăia ca un rege.

Ripley avea dezbateri cu el însuși dacă ar fi fost mai bine să rămână în străinătate, când patru bărbați apărură de pe o alee îngustă și unul se izbi de Ashmont, cu destulă forță cât să-l smulgă din susținerea ușoară a lui Ripley și să îl împingă pe veranda unui magazin.

Ashmont își reveni, cu o energie surprinzătoare.

– Ce prost neîndemânatic ești! Trebuie să mă căsătoresc, nesimțitule!

Tot atunci își îndreptă pumnul spre fața individului.

Unul dintre prietenii bărbatului încercă să intervină. Ripley oftă și îl apucă de guler. Bărbatul îl atacă, obligându-l pe Ripley să îl lovească în stomac.

Ce s-a întâmplat după era fix ce se întâmpla de obicei când Ashmont ieșea în oraș: limbaj indecent și bătăi, bărbați care ieșeau din cluburi, pariuri și o femeie sau două care țipau.

După care se termină. Dușmanii lor stăteau întinși pe jos. Ripley nu așteptă să îi numere sau să-i identifice. Îl luă pe Ashmont de lângă balustrada de care se sprijinise și îl duse într-un colț. Făcu un semn, și primul birjar se îndreptă spre el. Îl împinse pe Ashmont în birja veche și îi spuse birjarului să meargă la reședința Ashmont.

Acolo, servitorii îl așteptau pe Ashmont, așa cum erau deja obișnuiți. Îl urcară pe scări, până în dormitor, îl dezbrăcară și îl spalară.

Știau deja de mult timp cum să se ocupe de micile slăbiciuni ale stăpânului lor.

După ce îl văzu pe Excelența Sa în pat, Ripley plecă.

Avea nevoie de o baie, de un somn și alte haine.

Trebuia să meargă la o nuntă peste câteva ore.

Capitolul 1

Reședința Newland, Kensington

Dimineața târziu, 11 iunie 1833

Dacă mireasa ar fi fost beată, ceea ce nu era cazul, ar fi fost din cauza sărbătoririi.

În foarte puțin timp, Lady Olympia Hightower urma să îndeplinească visurile familiei ei și, mai presus de orice, visurile ei.

Urma să devină ducesa de Ashmont.

Mai avea un pic și împlinea douăzeci și șase de ani și ar fi trebuit să mulțumească stelei ei norocoase pentru că reușise să câștige inima... admirația... ceva... unuia dintre cei mai notorii trei destrăbalați ai Angliei – un trio de duci cunoscuți ca ne-Excelențele Lor.

Se uită cu ochii mijiți prin ochelari.

În spatele lentilelor cu rame aurii, ochii gri-albaștri-verzui, care nu păreau să se hotărască la o culoare, se concentrară pe mărșălaș care era ea.

Niște bucle elaborate de un șaten obișnuit îi încadrau fața în formă de inimă. Un aranjament complex de împletituri, cu o dantelă cu flori portocalii, îi încunună capul. Un vâl gălbui de dantelă îi cădea pe umerii goi, peste mânecile acoperite cu dantelă și dincolo de mijloc.

Se privi.

Patru noduri se îndreptau spre talie, iar sub ele se umflau fuste din mătase brocart.

O risipă de bani, care ar fi fost o investiție mai bună dac-ar fi fost cheltuită pe educația de la Eton a lui Clarence, sau pe funcția de cornet a lui Andrew, sau pe ceva pentru unul dintre băieți. În afară de moștenitorul lui, Stephen, Lord Ludford, contele de Gonerby avea cinci fii de care să aibă grijă, lucru la care nu se gândea. Spre deosebire de fiica lui, el nu avea o gândire practică.

De aici se trăgea și necazul ei, care nu era, de fapt, un necaz – cel puțin, așa spunea lumea. Nu era nimic neplăcut la statutul de ducesă.

Oricum, caracterul practic nu avea nimic de-a face cu această extravagantă nupțială. Banii trebuiau aruncați pe Olympia, pe o singură rochie, deoarece, potrivit mătușii Lavinia, erau o investiție în viitor.

O viitoare ducesă nu putea purta ceva vechi la nuntă. Vestimentația de mireasă trebuia să fie scumpă și la modă, dar nu înzorzonată, deoarece o viitoare ducesă trebuia să arate la modă într-un mod scump, dar nu înzorzonat.

Ce se întâmpla *după* nuntă era cu totul altceva. O ducesă putea să toarne pe ea conținutul cutiilor ei de bijuterii, și tot n-ar fi fost prea îmbrăcată.

Cu câteva modificări, un aranjament diferit pe cap și mai multe diamante sau perle – sau ambele –, Olympia putea purta rochia la următoarea recepție, când mama ei sau poate mătușa Lavinia, marchiza de Newland, aveau să i-o prezinte reginei pe noua ducesă de Ashmont.

Ăsta nu era însă singurul lucru care avea să se întâmple după nuntă.

Mai era noaptea nunții, care, potrivit mamei, nu avea să fie neplăcută, deși nu fusese prea generoasă cu detaliile. Însă, după noaptea nunții, venea mariajul – ani și ani de mariaj. Cu Ashmont.

Mireasa săltă cana cu ceai cu brandy adus de Lady Newland ca să îi liniștească emoțiile dinaintea nunții. Cana era goală.

– Să nu cumva să te gândești să fugi, spusese mătușa ei când îi aduse ceaiul.

Sigur nu. Era prea târziu pentru asta, chiar dacă Olympia fusese genul de fată care dădea înapoi sau fugea, mai ales de o șansă unică. Avea șase frați. Faptul că era al doilea cel mai mare copil nu conta deloc pentru băieți. Ori dominai, ori erai dominat.

Unii spuneau că era destul de dominatoare pentru o fată, însă asta nu avea să conteze odată ce devenea ducesă.

Se aplecă și luă sticla de brandy pe care o furase de la Stephen. O deschise, o ridică la gură și luă o înghițitură mică. Se opri din nou, o puse pe masă și își spuse că făcea ce trebuia.

Care era alternativa? Să îl umilească pe mire, care nu făcuse nimic, cel puțin nu Olympiei, ca să merite asta? Să își facă de rușine

familia? Să se confrunte cu distrugerea socială definitivă? Totul pentru ce? Din cauza senzației de greață din stomac – care, cu siguranță, era dată doar de emoțiile dinaintea nunții.

„Numai o nebună s-ar feri să devină soția unuia dintre cei mai chipeși, bogați și puternici bărbați din regat“, își spuse. De fapt, Ashmont ar putea fi chiar puternic dacă s-ar sinchisi, dar el...

Își pierdu șirul gândurilor când cineva bătu la ușă.

– Te rog, spuse ea. Mă rugam.

Insistase să fie lăsată singură. Avea nevoie să se reculeagă și să se pregătească pentru această mare schimbare din viața ei, le spusese mamei și mătușii ei. Acestea se uitaseră una la cealaltă și apoi plecașeră. La scurt timp după aceea, mătușa Lavinia se întorsese cu ceaiul.

– Zece minute, draga mea, se auzi vocea mamei ei de pe coridor.

Doar zece minute mai erau?

Olympia luă încă o gură din sticlă.

Avea aproape douăzeci și șase de ani, își reaminti. Niciodată nu avea să mai primească o asemenea ofertă. Era un miracol că o primise. Și știuse prea bine în ce se băga atunci când acceptase.

E adevărat, Lucius Wilmot Beckingham, al șaselea duce de Ashmont, era oarecum un nemernic și atât de imatur încât îl făcea pe Clarence, în vârstă de nouă ani, să arate ca regele Solomon. Și, da, era de la sine înțeles că Excelența Sa nu avea să fie fidel.

Însă Ashmont era chipeș și putea ferma orice fată pe care punea ochii. Cu siguranță, se hotărâse să o farmece. Părea să o placă. Și nu era ca și cum o așteptau mari surprize. Caracterul lui era bine cunoscut celor care citeau articolele de bârfă ale ziarelor la modă.

Ce era important era că el o ceruse, iar ea era disperată.

– O ducasă, își spuse ea. Practic, poți să schimbi lumea. E cât de aproape poate să fie o femeie de a fi bărbat – asta dacă nu devine regină. Și nu o simplă consoartă, ci o regină în toată regula. Chiar și atunci... Dar nu contează. Nu o să ți se întâmple ție, fata mea.

Undeva în capul Olympiei sau poate în inima sau stomacul ei, o voce meschină, exact ca a verișoarei ei Edwina, spuse:

– Nu o să ai parte niciodată de dragostea vieții tale. Nici un prinț fermecător pe cal alb nu o să vină după tine. Nici un lord pasional. Sau vreun slujbaş.

Sufocă vocea, așa cum își dorise de multe ori să o sufoca pe verișoara Edwina.

Olympia cea care avusese fantezii cu prinți și gentlemen plini de pasiune fusese o creatură naivă, cu mintea plină de fantezii romantice, hrânite de romane, când luase parte la primul ei sezon din Londra.

Timp de șapte ani, fusese votată „Cea mai plictisitoare fată a sezonului”. În șapte ani, nu primise nici măcar o ofertă. Adică, nu primise nici o ofertă pe care o tânără cu capul pe umeri, oricât de disperată, să o accepte sau, așa cum se întâmplase în cazul unui pețitor mai vârstnic, să i se permită să o accepte.

Așa că, atunci când Ashmont a cerut-o, ce putea să spună?

Putea să refuze și să înfrunte un viitor de fată bătrână dependentă de frații ei, care abia se puteau susține și puteau avea griji de familiile lor. Sau putea accepta și rezolva, astfel, mai multe probleme deodată. Era chiar atât de simplu. Nu avea rost să complice lucrurile.

Luă încă o gură de brandy. Și încă una.

La ușă, se auziră bătăi mai puternice și mai nerăbdătoare.

– E lucrul corect pe care să-l fac și o să-l fac, șopti către reflexia ei. Pentru că cineva trebuie s-o facă.

Luă încă o gură.

– De ce naibii întârzie? întrebă Ashmont.

Invitații șopteau. Fiecare sunet din afara camerei atrăgea privirea către ușa pe care urma să intre mireasa.

Însă nici o mireasă nu-și făcu apariția. Probabil, trecuse o jumătate de oră peste ora stabilită.

Ripley o întrebă pe mama miresei dacă Lady Olympia era bolnavă. Lady Gonerby pâruse șocată și doar clătină din cap. Sora ei, Lady Wayland, oferi o explicație:

– E ceva ce are de-a face cu rochia, spuse Ripley. Mătușa s-a dus sus, împreună cu o menajeră și o cutie de cusut.

– Cutie de cusut?

– Ceva s-a desfăcut, mă ocup de asta.

– Și de ce mi-ar păsa de asta? întrebă Ashmont. Oricum o s-o desfac mai târziu.

– Știi cum sunt femeile, spuse Ripley.

– Nu e tipic Olympiei să își facă griji pentru lucruri mărunte.

– O rochie de mireasă nu e o nimica toată, comentă Ripley. Ar trebui să știi asta. A surorii mele a costat mai mult decât iapa pe care am avut-o la Pershore.

Sora lui nu era acolo. Potrivit lui Blackwood, Alice se dusesese la Camberley, una dintre proprietățile lui Ripley, ca să aibă grijă de mătușa lor preferată.

— E plictisitor, spuse Ashmont. Urâsc ritualurile astea afurisite.

Lord Gonerby ieși din salon. Se întoarse peste o clipă și spuse bucuros:

— Îmi cer scuze pentru întârziere. Ceva legat de un tiv problematic, ceva de genul ăsta. Am trimis după șampanie. Nu are rost să vi se facă sete în timp ce se coase.

Peste o clipă, majordomul intră cu câțiva servitori, toți cu tăvi cu pahare în mână.

Ripley bău și el, însă nu foarte mult. Parțial pentru că nu își revenise încă după activitățile din noaptea trecută. Probabil îmbătrânirea, pentru că i-ar fi prins bine încă o oră sau mai multe de somn, după jocurile de noroc și consumul de alcool, urmate de bătaia pe stradă, urmată de efortul prea familiar de a-l duce pe Ashmont acasă, în pat.

Un alt motiv pentru care se abținuse era sarcina pe care o acceptase.

— Unul din voi trebuie să se asigure că ajung acolo la timp cu inelul, spuse el. Și actul de licență și alte asemenea lucruri. Toată lumea crede că o să dau greș. Nu o s-o fac.

— Am trecut deja printr-o nuntă, spuse Blackwood. A mea. De data asta însă, mi-ar plăcea doar să mă uit, fără să am vreo responsabilitate.

După ce îi dăduse sarcina lui Ripley, Blackwood zâmbise și le făcuse semn să plece, sugerându-le să meargă acasă și să se culce.

Blackwood nu spusese dacă știa mai multe despre dorința urgentă a lui Ashley de a fi încătușat. Nu că ar fi avut timp să spună prea multe. Noaptea trecută, Ashmont vorbise întruna, iar povestea lui îi indusese lui Ripley o stare proastă.

În primul rând, Ashmont își obținuse logodnica pe drept, cucerind-o și cerând-o în căsătorie. Cu alte cuvinte, mireasa nu era însărcinată. În al doilea rând, ceea ce era la fel de incredibil, Ashmont convinsese o fată atrăgătoare, bună de măritiș și cu capul pe umeri, să îi accepte propunerea. Ripley ar fi pariat o sumă mare că în toată Anglia nu exista o fată bine-crescută destul de disperată încât să îl accepte pe Ashmont sau a cărei familie să îi dea voie să facă asta, în caz că înfățișarea și farmecul lui ar fi dat-o gata.

Așa cum se lăudase în scrisorile lui ocazionale, gazdele de la Almack's îi interzisese accesul la adunările lor, regele îi spusese Excelenței Sale că nu era bine-venit la întrunirile regale și majoritatea gazdelor din Londra îl scosese de pe listele cu invitați. Pentru un duce chipeș și solvabil, era nevoie de ceva efort ca să atragă acest gen de realizări.

Cu toate astea, drumul lui Ashmont și al lui Lady Olympia se intersectaseră aproape de hotelul Clarendon, în urmă cu câteva săptămâni. Câinele nedresat al cuiva, care nu îl plăcuse pe Excelența Sa, încercase să îl muște de gheată. În timp ce se chinuia să scape de câine, Ashmont se împiedicase și aproape căzuse pe stradă, în fața unei birje care mergea cu viteză.

– Dar a apărut mânerul unei umbrele, îi spusese el lui Ripley. M-a apucat de braț și m-a tras înapoi. Într-o clipă, eram din nou pe trotuar și încercam să-mi recapăt echilibrul, dar câinele continua să latre. Iar ea a spus „Șșșt” sau ceva de genul ăsta și a lovit umbrela de trotuar, cu un zgomot ascuțit. Câinele a tăcut imediat și a plecat. Ashmont râse când își aminti. După, a spus „Te simți bine, duce?” Iar menajera ei bombănea ceva, mai mult ca sigur încercând s-o îndepărteze de mine. Credeam că sunt bine, dar Olympia m-a privit și mi-a spus că gheata mea nu arăta bine deloc. M-am uitat în jos. Avea dreptate. Mi-a spus că nu puteam merge prin Londra așa, cine știe ce îmi putea intra în gheată,. După care mi-a zis, dintr-odată: „Trăsura mea o să ajungă aici imediat. O să te ducem acasă”. Asta a și făcut, deși servitoarei ei nu i-a plăcut deloc. Nici birjarului sau servitorului, dar nu aveau ce face. Lady Olympia Hightower. Ți vine să crezi? Mie nu. De câte ori am tot văzut-o la evenimente?

„De nenumărate ori”, gândise Ripley. O fată înălțuță, cu ochelari, însă care nu arăta rău. Avea o siluetă plăcută. Ba nu, chiar *foarte* plăcută. Dar era o domniță bine-crescută, dintr-o familie foarte bună și renumită pentru faptul că îi plăceau cărțile. Ar fi putut la fel de bine să aibă o pancartă cu otravă, un craniu și oase.

– A fost de treabă, spuse Ashmont, dar nu într-un mod plângăcios, ca o fată, ci într-un fel realist și calm, ca un amic. Trebuie să recunosc că am fost impresionat de ea. Nu a contat că, atunci când i-am zis unchiului Fred de ea, mi-a zis că nu o meritam și că era prea bună pentru mine. „Asta ea trebuie să decidă, nu?” i-am zis eu. Apoi, am început s-o curtez. Am avut ceva de muncă. Dar, într-un final, a

acceptat, nu? Lord Fred a fost uimit când i-am zis asta. Chiar m-a bătut pe umăr și mi-a spus: „Deci ai fost capabil, până la urmă“.

Ashmont fusese încântat să audă o laudă de la unchiului său manipulator. Însă, din perspectiva lui Ripley, Lord Frederick Beckingham văzuse o oportunitate și profitase de ea. Faptul că îi spusese lui Ashmont că nu putea avea ceva era un mod sigur de a-l face să facă fix aia.

Nu că ar fi contat, atâta timp cât Ashmont era încântat de situație și fata știa în ce se băga. Nu avea cum să nu știe dacă era atât de inteligentă pe cât se credea.

Problema era că nunta nu părea să decurgă atât de lin pe cât ar fi trebuit. Ashmont se plictisise să aștepte, iar un Ashmont plictisit era o ființă periculoasă.

Ripley se uită la cumnatul lui. Blackwood, întunecat ca Ripley, dar mai subțire și mult mai chipeș, ridică întrebător dintr-o sprânceană. Ripley ridică din umeri.

Blackwood își făcu drum către ei.

– Nu înțeleg de ce e toată agitația asta pentru un tiv, spuse Ashmont. E în partea de jos, nu?

– Dacă se împiedică și cade...

– O s-o prind eu, spuse Ashmont.

Ripley îl privi pe Blackwood. Amândoi se uitară la Ashmont. Acesta părea sigur pe sine.

Dacă mireasa nu apărea în curând, unul din două lucruri urmau să se întâmple: în cel mai bun caz, mirele avea să fie copleșit de stupoare și avea să cadă din picioare. În cel mai rău caz, va începe o bătaie cu cineva.

– Gata cu asta, spuse Ashmont. Mă duc s-o aduc.

Se îndreptă spre ușă și se împiedică. Blackwood îl prinse de umăr.

– Bună idee, zise el. Nu are rost să stăm pe aici.

Îl privi pe Ripley. Acesta îl apucă pe Ashmont pe partea cealaltă și, împreună, își ghidară prietenul în afara salonului. Cum invitații se înghesuiau la tăvile de șampanie, în afara salonului întâlneau numai servitori.

– Unde? spuse Blackwood.

– Jos, zise Ripley.

– Nu jos, spuse Ashmont. E acolo, sus.

Arată cu degetul.

– E ghinion să vezi mireasa înainte de nuntă, spuse Ripley.

– Mă așteptam s-o văd la nuntă, comentă Ashmont.

Îl ajută să urce scările și apoi să și coboare, ceea ce nu fu deloc ușor.

– Pe aici, spuse Ripley.

Deși mai fusese la reședința Newland, asta se întâmplase cu mult timp în urmă. Nu știa prea bine cum era împărțită casa. Într-o casă veche ca asta, se așteptase la o sufragerie și, cel mai probabil, o bibliotecă. Nu că tipul camerei ar fi contat.

Trebuiau să-l ducă pe Ashmont departe de băutură și de orice persoană cu care s-ar fi hotărât să se ia la bătaie – adică, majoritatea oamenilor.

El și Blackwood își ghidară prietenul către ușa aflată la o distanță sigură de scările principale. Ripley deschise ușa. Primul lucru pe care îl văzu era alb, o întindere de alb, ca și cum un nor alunecase în ceea ce credea că era biblioteca. Însă norii nu purtau papuci albi din mătase și ciorapi și nu stăteau pe scările bibliotecii.

– Ups, spuse Blackwood.

– La naiba, Olympia, zise Ashmont. Ce naiba faci?

Încercă să se îndepărteze de prietenii lui.

– Scoate-l de aici, spuse Ripley.

– Ba nu, nu, zise Ashmont. Trebuie să vorbesc cu ea. Nu pot să stric asta.

Având în vedere starea lui actuală, exact asta ar face. Ripley îi aruncă o privire întrebătoare lui Blackwood.

– Ghinion, îi spuse Blackwood lui Ashmont. Aduce ghinion să vezi mireasa înainte de nuntă.

În timp ce îl împingea pe Ashmont, care protesta, înapoi pe coridor, îi spuse lui Ripley:

– Pe tine te-a pus responsabil de detaliile nunții. Fă ceva.

– Inelul, zise Ripley. Licența. Vălul și altele asemenea, dar nu și mireasa.

– Fă ceva, insistă Blackwood.

Ripley deschise ușa din nou.

Nu mai era nimeni pe scările din bibliotecă. Un zgomot îi atrase privirea către ferestre, unde văzu o furtună de alb. Logodnica lui Ashmont se chinuia cu încuietoarea ușii.

Ripley traversă camera din câțiva pași.

– Ce ciudat! Nu ar trebui să fii la nuntă? întrebă el.

– Da, știi, zise ea. Poate o ajuți pe viitoarea mireasă. Încuietoarea s-a înțepenit.

Bărbatul simți miros de brandy amestecat cu parfumul floral.

Deși creierul lui nu era în cea mai bună formă, putea rezuma situația destul de ușor: mireasa beată aflată la fereastră, cu scopul de a fugi.

Exista o problemă.

– De ce? întrebă el.

– De unde să știu eu de ce e blocată? Ți se pare că arăt ca un instalator? Sau cum îi zice, geamgiu? Om al ferestrei.

– Având în vedere că nu sunt om al ferestrei, e posibil să nu fiu calificat să te ajut cu asta.

– Treci peste asta, spuse ea. Sunt o domniță la ananghie, și tu...

Se întoarse și îl privi. Se uită la nodul de la eșarfă, care se afla cam la nivelul ochilor ei. Apoi, privirea i se duse în sus. În spatele ochelarelor, ochii ei gri erau roșii. Plânsese.

Ashmont sigur spusese sau făcuse ceva ca s-o supere. Nimic nou. Gura lui acționa cu mult înaintea creierului. Nu că vreunul dintre ei ar fi fost înzestrat când venea vorba despre tact.

– La naiba! Te-ai întors, spuse ea.

– Ai observat.

Se simți ciudat de satisfăcut. Însă șampania avea efectul ăsta, chiar și în doze mici.

– Ai peste un metru optzeci, spuse ea, lăsându-și capul pe spate. Stai chiar în fața mea. Sunt mioapă, nu oarbă. Chiar și fără ochelari, nu aș putea să nu te recunosc, nici măcar dacă ai fi mai departe. Ceea ce aș prefera. Îi făcu semn cu mâna să plece. Du-te! Vreau doar să iau o gură de aer. În grădinile Kensington.

– În rochia de mireasă, spuse el.

– Nu pot s-o dau jos și s-o pun la loc ca si cum ar fi o pelerină. Vorbea cu o răbdare extremă, afișată, de obicei, în cazul copiilor care înțeleg mai greu. E complicat.

– Plouă, zise el cu la fel de multă răbdare.

Se uită pe fereastră. Picăturile de ploaie formau râuri mici pe geam.

Îl alungă.

– Nu contează – dacă o să te plângi de fiecare lucru, cât de mic.

Ea se întoarse către încuietoare și începu din nou să tragă de ea. De data asta, încuietoarea cedă. Ea deschise geamul.

— Adio, zise.

Și ieși, într-o furtună de satin și dantelă.

Ripley dezbătu pentru o clipă ce să facă. Ea voia să plece, iar el nu considera că se cuvenea să țină femeile împotriva voinței lor.

Putea să se întoarcă și să-i spună lui Ashmont că mireasa lui fugea.

Putea să se întoarcă și să-i spună unuia dintre bărbații din familia ei.

Ea nu era problema lui Ripley, ci a lui Ashmont.

Era adevărat, Ashmont îl pusese pe Ripley responsabil de nuntă. E adevărat, Ashmont părușe neobișnuit de preocupat ca totul să meargă bine. Și, e adevărat, Ripley promisese să aibă grijă de lucruri: să țină inelul, să se asigure că Ashmont făcea ce trebuia.

Recuperarea miresei nu făcea parte din înțelegere.

Nu ar fi trebuit să fie recuperată.

Doar pentru că era beată și plânsese...

— La naiba, zise el.

Se sui pe fereastră.

Ripley văzu norul de satin alb și dantelă cu o clipă înainte să dispară într-o zonă cu tufe și copaci.

Grăbi pasul, uitându-se la ferestrele casei în același timp. Nici un semn că cineva s-ar fi uitat. Oamenii veniți pentru nuntă se strânseseră pe partea cealaltă a casei. Cu atât mai bine. Dacă o prindea repede, puteau rezolva problema și nimeni nu ar fi știut ce se întâmplase.

Se uită în jur și nu văzu nici urmă de grădinari. Servitorii de afară probabil stăteau cu colegii lor sau se fereau de ploaie.

Ripley simțea ploaia, dar numai ca fundal. Se concentra pe mireasă, care se mișca repede, având în vedere kilometrii de satin și mătase, mânecile umflate și restul.

Nu țipă, pentru că ea nu fugea încă, cel puțin nu direct, și nu-și dori s-o sperie alergând sau s-o împingă să facă ceva și mai ridicol, deși în momentul de față nu știa ce ar fi putut fi acel ceva.

Mireasa nu era îmbrăcată pentru evenimente atletice, nu că femeile ar fi fost vreodată costumate așa, iar locul era ca un traseu cu obstacole. Grădinile casei Newland erau pline cu plante adulte. Unii copaci își împletiseră ramurile deasupra reginei Anne. Aflată pe

pământ alunecos, purtând acea ținută și fiind ușor beată, mireasa risca să rămână prinsă în tufişuri sau să se împiedice de fuste ori chiar de propriile picioare.

El înainta repede și sigur. Era destul de aproape cât să vadă cum picioarele alunecau de sub ea și brațele se roteau în aer în timp ce încerca să se echilibreze. Ajunse o clipă prea târziu ca s-o poată prinde înainte ca ea să piardă bătaia și să cadă.

O prinse de sub braț și o ridică.

Ea se întoarse în toate părțile. Prin acele mii de straturi ale rochi-ei, el simți cum fundul ei îi atinge vintrea, lucru care îl distrase preț de o clipă.

Doar era bărbat.

„Ce fund excepțional“, fu primul lui gând. „Nu contează“, își spus-e el. „Fă-ți treaba și du-o înapoi.“

– Te rog să mă scuzi, spuse el. Am făcut o greșeală? Ai fi preferat să te las în noroi?

– Îmi strici mânecile!

Ploaia îi cădea pe cap.

Pălăria lui era în casă. Se simțea gol fără ea. Mai gol decât dacă ar fi fost, de fapt, gol.

Se simțea și ud.

Îi dădu drumul.

– Deja ai stricat rochia, spuse el. Ai pete de noroi și dungi de iarbă în spate. Arată ca și cum ai fi avut o tăvăleală în tufe. Asta cu siguranță o să trezească interesul tuturor. Cu siguranță, o să-l incite pe Ashmont. Și, cum sunt singurul bărbat din apropierea ta, eu sunt cel care va fi tras la răspundere. Apoi, o să-i oblojesk rănile. Din nou.

– Lovește-l în față, spuse ea. El o să riposteze. Apoi, nu o să te mai poată trage la răspundere, deoarece nu va mai fi partea rănită.

Voalul lung i se lipea, ud, de cap și de umeri. Buclele ei din părți se desfăceau. Mușchii feței îi zvâcneau, și bărbatul avea impresia că mireasa era pe punctul de a izbucni în plâns, însă ea își încordă maxilarul și își ridică fața.

– Poți să pleci acum, spuse ea. Sunt bine. Vreau doar un moment să... mă rog... cu această... ocazie solemnă care o să-mi schimbe viața pentru totdeauna – și în mai bine. Așa că... *au revoir*.

Ripley se uită spre casă.

Ce făcuse Ashmont? Cât de rău sau de prost era? Era mai bine să o lase să plece oriunde voia ea?

Nu, asta nu făcea parte din înțelegere. Nu era treaba lui Ripley să gândească. Treaba lui era să se asigure că nunta prietenului său decurgea fără probleme. Asta însemna să recupereze mireasa.

Ripley se întoarse spre ea, la timp cât s-o vadă fugind pe o alee, printre tufe groase de flori. Într-o clipă, acestea o ascunseră, cu excepția unui punct alb, pe ici, pe colo.

Tânăra așteptase până când el se întorsese cu spatele și atunci o zbughise.

Gândise practic.

În același timp, nu putea să fie lăsată să facă asta. Dacă nu îl voia pe Ashmont, trebuia să îl confrunte.

Asta după ce se trezeau amândoi.

Ripley se duse după ea.

Deși oaspeții se adunaseră în apropierea șampaniei, în partea de vest a casei, fratele cel mare al miresei, Lord Ludford, își căuta sora.

Casa Newland fusese construită în partea de început a secolului al XVII-lea și extinsă și renovată de atunci. Clădirea, care se întindea pe o bucată mare a proprietății, era un loc haotic. Familiile erau apropiate, stăpânele casei fiind surori. Numeroșii copii se plimbau de la una la alta. Toată lumea se simțea ca acasă. Cum Ashmont era nerăbdător să se căsătorească și casa Gonerby era în mijlocul renovărilor, surorile fuseseră de acord ca nunta să fie ținută aici.

Ludford bănuia că acestea se temeau că, dacă Ashmont aștepta prea mult, avea să se răzgândească. Ludford ar fi preferat asta. Considera că Ashmont nu era demn de Olympia. Dacă tânăra ar fi fugit, Ludford nu ar fi învinovățit-o. Însă își făcea griji. Fetele respectabile ca Olympia nu se puteau descurca singure, deoarece li se puteau întâmpla lucruri groaznice.

Spera, în schimb, că tânăra se ascundea în casă.

Olympia, care uneori stătea săptămâni acolo cu verișoarele ei, avea mai multe locuri în care se retrăgea ca să studieze morminte antice sau ca să memoreze cataloage. Presupusese că asta făcuse ea și azi, deși habar n-avea de ce.

La fel ca tatăl lui, Ludford nu gândea complicat. Când observase că sticla lui dispăruse, frații lui mai tineri fuseseră primii suspecti.

O zguduire zdravănă era deseori în măsură să smulgă o confesiune. Însă, de data asta, aceștia păreau cu adevărat șocați. Micul

Clarence părise să știe sau să suspecteze ceva, însă nu avea de gând să spună ce anume și era la fel de încăpățânat ca Olympia.

Ludford îl căuta pe Clarence acum, în camera lui, în care fusese trimis după ce niște jocuri duseseră la pahare de șampanie sparte. Andrew, complicele lui, fusese separat de el, în camera de studiu.

Ludford deschise ușa de la camera copiilor.

– Tu știi ceva, răsfățatul, și ai face bine să spui ce sau o să...

Se opri, deoarece Clarence se întoarse de la fereastra pe care se uita, și fața lui era de un roșu aprins.

Și, da, ar fi trebuit să fie speriat când Ludford dădea buzna așa. Tocmai asta era și ideea. Însă Clarence se îndepărtă de fereastră ca și cum aceasta ar fi luat foc și țipă:

– Nu, nu știi! Nu, nu știi! Și nu poți să mă obligi!

Ludford fugi la fereastră la timp cât să vadă o parte din ținuta albă în tufșuri și pe ducele de Ripley mișcându-se spre ea. Nu fugea, dar nici nu mergea în ritmul său lent.

Ludford ieși în grabă din cameră.

Într-o noapte luminată de lună, lui Ripley i-ar fi plăcut să alerge după o văduvă fericită pe aleile încurcate ale grădinii, tufșurile înalte făcând urmărirea și mai solicitantă.

Însă asta nu era o noapte cu lună, și Lady Olympia Hightower nu era o văduvă fericită.

Albul înainta cu o viteza surprinzătoare.

Când intră pe un alt drum, petele albe dispărură cu totul. Apoi, se auzi un zgomot ușor. Continuă să meargă, și încălceala de tufșuri duse către un luminiș care ducea către o poartă de fier.

O poartă pe care ea încerca disperată să o deschisă.

Câțiva pași mari îl aduseră lângă ea.

Olympia făcu o pauză și îl privi peste umăr.

– Ah, tu, spuse ea, în timp ce respira greoi. Afurisita de ușa e închisă.

– Bineînțeles că e închisă, spuse el. Doar nu se poate ca oamenii de rând să se plimbe prin grădină și să culeagă florile.

– La naiba cu florile! Cum poate o persoană să iasă de aici?

– Poate nu iese? sugeră el.

Tânăra clătină din cap.

– Trebuie să găsim altă cale de ieșire.

– Noi? întrebă el. Nu. Eu și cu tine nu suntem noi.

Ea se încordă, și ochii i se măriră. Și el auzise același lucru.

Voci, care veneau din aceeași direcție din care venise el.

– Nu mai contează, spuse ea. E prea târziu. Trebuie să mă ajuți să sar zidul.

– Nu, zise el. Nu pot să fac asta.

Ba da, poți, spuse ea. Ești aici. Ce altceva ai de făcut? Fă-te util o dată în viața ta și ajută-mă să sar peste zid. Acum, ar fi momentul potrivit. Acum!

Coafura ei începuse să se strice și șuvițe de păr șaten îi erau lipite de față. Chestia de pe cap era acum într-o parte, și frunze și flori erau prinse în decolteul ei. Voalul i se rotise în jurul gâtului. O pată de noroi îi decora vârful nasului.

– Peste zid, spuse el, încercând să tragă de timp.

– Da, da. Nu pot să mă cațăr în rochia asta și cu siguranță nu cu pantofii ăștia. Grăbește-te! Nu îi auzi?

Ripley încerca să pună la cale o tactică de întârziere, însă creierul nu îl ajuta. Apoi, auzi plânsete, care îi amintiră de câini de vânătoare și mulțimi furioase. În acel moment, ceva din mintea lui se schimbă.

Încă din perioada Eton, Ripley și cei doi complici ai lui evitaseră autoritatea, împreună cu fermieri nervoși, preoți, negustori și, în general, toate speciile de oameni respectabili, ca să nu mai pomenim despre proxeneți, hoți, escroci și alte persoane nu atât de respectabile.

– Grăbește-te! spuse ea.

El își împreună mâinile și se aplecă. Olympia își puse un picior murdar de noroi pe mâna lui și o mână pe zid pentru echilibru și își luă avânt. Apoi, cu o ușurință care l-ar fi surprins dacă ar fi fost capabil de asta, Olympia se urcă pe umerii lui și se cățăără pe zid.

Cel puțin, asta presupunea Ripley că făcea ea.

Priveliștea pe care o avu, una de calitate, deși scurtă, fu un picior cu ciorap și jartieră. Apoi, satinul alb, jupa și parfumul unei femei îl copleșiră. Abia reuși să se adune ca să o apuce de glezne și s-o stabilizeze.

– Mai sus, spuse ea. E tot prea sus pentru mine ca să ajung. Mai sus, mai sus, grăbește-te!

Vocile se apropiau.

Ripley o prinse de picioare și o împinse în sus, peste capul lui. Simți cum greutatea ei îl părăsi când tânăra se prinse de zid. Văzu

partea din spate a picioarelor ei când aceasta se cățără pe coama zidului. O clipă mai târziu, ea dispăru.

Vocile erau foarte aproape acum.

Ripley nu se oprise să gândească și nu avea de gând s-o facă acum. Când Olympîa dispăru peste zid, se prinse de iederă și se cățără pe zid.

Se uită în dreapta, apoi în stânga.

Norul de satin alb și dantelă se mișca rapid pe Horton Street.

El fugi după ea.

Capitolul 2

Ripley o prinse din urmă pe mireasă pe Kensington High Street. Tânăra încetinise, dar nu se oprise.

– Birja, spuse ea, arătând spre birja din față. Ai bani?

– Mai întâi, mi-ai cerut ajutorul să te trec peste zid, spuse el. Acum, vrei bani.

– Și totuși, ești aici. Din nou. Iar.

– Da, pentru că...

– Am. Nevoie. De bani. Pentru. Birjă, spuse ea, evidențiind fiecare silabă.

Olympia făcu semn către vehicule și strigă:

– Aici!

Birjarul primei birje din rând o privi cu interes, dar nu făcu nici un semn că s-ar mișca.

De ce ar fi făcut-o? Olympia arăta ca și cum ar fi evadat de la spitalul de nebuni.

Nu că Ripley nu ar fi părut puțin excentric, fără pălărie, mănuși și baston.

Era însă duce, și unul dintre cei mai notorii și ușor de recunoscut nobili ai Angliei.

Și, așa cum spusese și ea, era acolo. Ashmont ar fi trebuit să fie acolo, dar nu era, și cineva trebuia să aibă grijă de ea. Nu puteai lăsa o tânără bine-crescută să se descurce singură – cu atât mai puțin o tânără care aparținea unuia din prietenii lui stupizi care nu puteau să o păstreze.

Era în regulă să fii sălbatic și necugetat și să nu dai doi bani pe înalta societate. Însă, când un bărbat cerea în căsătorie o fată, nu trebuia să-i dea motive să nu apară la nuntă.

Asta era deja neglijență. Însă Ashmont era un răsfățat – asta era, de fapt, problema. Niciodată nu trebuise să-și dea silința cu femeile.

Ripley își puse o mână pe umărul ei.

– Hai să ne oprim și să ne gândim.

– Mă gândesc, spuse ea. Ce gândesc e: „Unde e afurisita de birjă? De ce nu vine?”

– Hai să ne gândim la cum arăți, spuse el. Rochie de mireasă. Voal, tot tacâmul. Lași o impresie stranie, nu crezi?

– Nu-mi pasă, spuse ea.

– Îmi dau seama de asta, replică el. Dar hai să încercăm să părem calmi și cu capul pe umeri.

– Sunt cu capul pe umeri. Olympia își încordă mâinile. Sunt perfect calmă.

– Bine. Foarte bine. Hai s-o luăm ușor. Unde sugerezi să mergem?

Ea făcu un gest cu mâna.

– Departe.

– Departe, repetă el.

Ea încuviință, și mormanul de păr, dantelă și ce mai era acolo, se mută și mai mult într-o parte a capului.

– Foarte bine, spuse el. E un început.

Ripley va trebui să gândească pentru amândoi – o perspectivă care îl descuraja. Nu-i plăcea să gândească nici măcar pentru el.

Făcu un semn cu mâna.

Prima birjă se îndreptă spre ei, în timp ce ei mai aveau puțin și topăiau de nerăbdare.

Când vehiculul se opri lângă ei, Ripley deschise ușa.

În timp ce ea sui scările, se chinui să-și mențină echilibrul și începu să se incline spre spate.

El o împinse ușor în față, și ea se rostogoli pe podeaua birjei. Ripley o urmări cum se saltă, cu fundul înainte, pentru o clipă fascinantă, și cum cade pe scaun. Își aranjă fusta, își îndreptă ochelarii și îl privi.

Dintr-un motiv anume, starea lui se îmbunătăți.

– Unde mergeți, nobile? întrebă birjarul.

– Excelență, îl corectă ea. Nu vezi dincolo de aroganța de lord? Nu e evident că e duce?

Starea lui Ripley se îmbunătăți.

Dacă birjarul o auzise, nu dădu nici un semn.

– Către Battersea Bridge, spuse Ripley și se sui în trăsură.

Podul se afla spre sud. Asta avea să-i dea timp să decidă ce să facă. Dar nu era îndeajuns de departe cât să-l împiedice s-o întoarcă într-o perioadă rezonabilă de timp, dacă se hotăra să facă asta.

Avantajul era că Battersea Bridge nu era primul loc unde prietenii lui aveau să se gândească să-i caute.

– Sau ai avut în minte un anumit „departe”? întrebă el.

– Nu vorbi, spuse ea. Mă gândesc.

Birja porni.

– Ciudat, comentă Ripley. Din câte am văzut, chiar dacă nu am vorbit mai deloc, tu și gânditul nu prea aveți lucruri în comun. Ba chiar păreți în război.

Ea clătină din cap și ridică un deget la el, așa cum fac oamenii beți de peste tot.

– Asta nu o să mă oprească din vorbit, spuse el. Dacă trebuie să gândești, poate ar trebui să te gândești la o explicație.

– Pentru ce?

El arătă spre ținuta ei de mireasă și spre interiorul murdar al birjei.

– La asta. Fuga. Pentru că încă sunt puțin confuz și nu sunt sigur că asta e cea mai bună idee. Încă mă întreb dacă să îi spun birjarului să ne ducă înapoi.

– Nu, zise ea.

– Dar poți înțelege cât de tentantă este ideea, spuse el.

– Nu, zise ea.

– Uite care e treaba. Am avut o dimineată grea, mărturisi Ripley.

– Tu!

– Da. Nu merge așa cum plănuisem.

– Te înțeleg perfect.

– Vezi tu, nu mă așteptam să călătoresc în ritmul unui melc într-o birjă rablagită, către Battersea Bridge, spuse el. Sau către orice alt pod. Sunt destul de sigur că nu trebuia să ajut o mireasă beată care a ales să fugă de la nunta ei în ultima clipă.

– Nu sunt beată, iar tu nu ești singurul care a avut o dimineată dificilă. Dacă nu vrei să mă ajuti, poți oricând să oprești birja și să cobori.

– Nu pot, spuse el. Fac parte din anturajul special al mirelui. La fel de bine, aş putea fi domnișoara de onoare. Ideea e că el mi-a dat mie sarcina asta, și poate ar trebui să-și asume riscul că o să fac o treabă de mântuială. Dar ce știu e că nu poți fi lăsată singură. Dacă ai fi putut, m-aș fi întors și mi-aș fi luat pălăria. Sau nu. Poate pur și simplu m-aș fi întors și te-aș fi lăsat în grija altcuiva. Dar, așa cum ți-am explicat, nu am putut face asta, din cauza sarcinii primite.

Nu are rost să aduc inelul, certificatul, banii și altele asemenea când mîreasa a plecat cine știe unde.

Olympia își ridică privirea către el.

– Ai părul ud.

– Totul e ud.

– Da.

– Nu-ți face griji, nu o să mă topesc.

– Nu e ceva pentru care să-mi fac griji, spuse ea. Ideea este că...

Olympia închise ochii pentru o clipă, însă îi fu prea greu să-și ducă gândul până la capăt, deoarece îi deschise din nou și spuse: Când mă lași la pod...

– Un alt bărbat care aștepta cu nerăbdare o ceremonie liniștită și șampanie bună și un mic dejun minunat... Clanul Wayland are un bucătar excelent! spuse el.

Ea îl privi rece.

– Individul ăla care ratează masa pe care o aștepta cu nerăbdare și care era nedormit ar putea fi tentat să te lase la pod. Mai degrabă, în rău. Dar eu...

– Da, tu ești domnișoara de onoare.

– Eu foarte rar înec femei, asta urma să spun.

– O să iau o barcă, îl anunță ea. Spre mătușa Delia. Până în Twickenham.

El clipi.

– Remarcabil. Ai un plan.

– Da. Nu aveam nevoie decât de stimularea mentală a companiei tale.

– Există vreo șansă să te determin să îmi spui de ce fugi? întrebă el. Ba, și mai mult, există vreo șansă să te răzgândești și să te întorci? Există vreo șansă să fii rezonabilă?

– Zarurile au fost aruncate, spuse ea ca o sentință la moarte. Fii bun și scoate-mi monstruoșitatea asta de pe cap.

Pentru că nu era destul de beat – sau deloc –, pentru că devenise dintr-odată treaz, îi luă ceva să proceseze cererea. Ordinul.

– Părul tău? Nu e atașat permanent?

– Bucata asta de arhitectură pare să fie atașată permanent? Alunecă și îmi trage după ea părul adevărat. E foarte incomodă și nu mă reprezintă deloc. Nu poți să faci din rahat bici. Am încercat să le spun asta, dar nimeni nu m-a ascultat.

– Nu poți să faci ce?

Ea izbucni în lacrimi.

Ah.

Unii bărbați intrau în panică atunci când vedeau lacrimi, însă Ripley nu se număra printre ei.

Dacă femeia care plângea ar fi fost sora lui, ar fi lăsat-o să plângă pe umărul lui și să-i murdărească haina și să-și lase rujul pe batista lui, după care i-ar fi dat bani și i-ar fi spus să-și cumpere ceva.

Dacă ar fi fost amanta lui, i-ar fi promis un colier cu rubine sau diamante, în funcție de volumul lacrimilor și de viteza lor.

Însă această femeie care plângea nu era ca sora lui sau ca vreuna dintre amante ori ca mama lui. Aparținea unei cu totul alte specii. Printre altele, era logodnica lui Ashmont. Ashmont nu mai avusese niciodată așa ceva. Cum avea de-a face cu o nouă categorie de Situație cu o Femeie care Plânge, Ripley avu nevoie de puțin timp pentru a hotărî ce să facă.

Se hotărî la abordarea dură.

– Fruntea sus! Ai avut destul curaj cât să sari zidul. Te porți de parcă n-ai mai fugit până acum. Nu e un capăt de lume!

– Ba da, e, plânse ea. Am stricat totul. Clarence nu o să meargă niciodată la Eton și Andrew nu o să obțină funcția de stegar de cavalerie, iar eu nu o să pot să ajut pe nimeni și nici măcar nu am biblioteca.

Ripley habar n-avea despre ce vorbea tânăra și nu avea de gând să se obosească să încerce să înțeleagă. Cât de des avea sens ce spuneau femeile? Care erau șansele ca asta să se întâmple acum?

Îi spuse, pe tonul încurajator cu care vorbești cu un jocheu înainte de cursă:

– Zarurile nu au fost aruncate. Poți să te întorci. Ashmont e atât de beat, încât o să creadă orice îi spunem. Iar mâine nu o să-și mai amintească mare lucru. O să-i spun că te-ai îmbătat din greșeală.

– Nu sunt b-beată.

– Crede-mă, recunosc starea, spuse el. Ești mai mult decât amețită. Nu ai reușit nici măcar să te sui pe scară. Uite ce o să-i spunem. Îi spunem că ai băut din greșeală brandy, crezând că e... hmm... Cu ce l-ai putea confunda?

– C-ceai, spuse ea. A fost în ceai prima oară.

– Prima oară, repetă el.

Ea încuviință. Își scoase dintr-o mână o bucată de dantelă, își dădu jos ochelarii și își șterse ochii și nasul cu dantela. Își puse apoi ochelarii la loc.

– Dar apoi am băut din sticla lui Stephen. Strânse apoi presupusa batistă în mână. Am băut noaptea trecută. După ce mi-a spus mama despre noaptea nunții. Adică, mi-a povestit, mai mult sau mai puțin. Unele părți nu sunt atât de clare, dar credeam că brandy-ul o să-mi întărească hotărârea. Pentru inevitabil.

– Ar fi trebuit să facă o treabă mai bună și să-ți spună ce și cum. Doar e vorba despre Ashmont, nu despre vreun idiot lipsit de experiență.

– Da, e un idiot cu experiență, spuse ea.

– Oricum, nu ai de ce să te temi, spuse el. Oamenii fac asta tot timpul, iar consecințele sunt rareori fatale.

– Consecințele sunt copii, spuse ea. Ar fi trebuit să investighez problema personal, în loc să mă bazez pe mama. Nu sunt sigură că înțelege conexiunea. Între actul conjugal și copii. I-a avut în exces. În locul ei, m-aș fi oprit după trei. Sau după trei băieți. E un număr sigur, nu crezi?

El nu credea că era o idee bună ca mintea lui să se concentreze pe actul conjugal. Trecuse neobișnuit de mult timp de când fuse-se cu o femeie, și, în prezent, nu avea ce face în privința asta. Însă mintea lui, care era prea ușor influențată de creierul mic de sub talie, era prea nerăbdător să își imagineze cum să repare eroarea pe termen scurt.

Se forță să se concentreze asupra a ceea ce spunea ea. Din fericire, Olympia schimbase subiectul.

– Nu-mi pot imagina de ce m-a cerut în căsătorie, spuse ea. Nu cred că era disperat. Ai fi surprins câte fete trec peste slăbiciunile unui bărbat când acesta e duce. Sau poate nu ai fi.

Poate existau o mulțime de astfel de fete, însă nu erau genul care să fie o ducesă potrivită pentru Ashmont. În ciuda tuturor slăbiciunilor, acesta avea mândria lui, ba chiar mai multă decât ar fi fost bună pentru el. Chiar și dacă ar fi fost beat, nu s-ar fi căsătorit cu o fată care nu era atrăgătoare, bine-crescută și cu capul pe umeri. Nu ar fi ales o fată toantă, plictisitoare sau rea de gură. Mai pe scurt, voia perfecțiune. Era irrelevant dacă o și merita.

– Mi-am spus să nu caut defecte, spuse ea.

– Te place. Nu e de ajuns?

Ea clătină din cap.

– Nu are sens ce spui.

Probabil chiar nu vedea la apropiere. Dacă nu ar fi purtat eticheta „OTRAVĂ”, Ripley s-ar fi dat la ea.

– Ba are sens. Dacă ai fi fost bărbat, ai fi înțeles.

– Și după, am mers la bibliotecă azi ca să aprofundez situația...

– Ai așteptat până în ziua nunții, spuse el. Nu doar ziua, ci momentul în care trebuia să spui „da”.

Așteptase până în momentul în care se îmbătase, o stare cu care, în mod evident, nu era obișnuită.

– Am încercat să nu mă gândesc la asta, dar n-am reușit, spuse ea. Ai încercat vreodată să nu te gândești la ceva?

– Rareori trebuie să încerc.

– Pur și simplu, dispare?

– Da.

– E bine să fii duce, spuse ea.

– Da, zise el.

Din experiența lui și a prietenilor lui, era mult, mult mai bine decât să fii fiul unui duce. Nu era sigur că tații lor fuseseră cei mai groaznici trei tați din aristocrația britanică, dar cu siguranță erau în cursă.

– Eu nu pot să fac asta, spuse ea. E ca și cum aș încerca să opresc un țăntar care îmi zboară prin cap. Iar lucrurile care nu par să aibă sens sunt cei mai încăpățânați țăntari. Dar tot ce am putut găsi a fost o carte despre agricultura animală, și atunci am pus lucrurile cap la cap. Oricine l-a convins să se însoare cu mine probabil i-a spus: „Uite-o pe fata lui Gonerby. Nu poți cere o parteneră mai bună pentru reproducere. Șanse excelente pentru un moștenitor și câțiva alții în plus, în eventualitatea unei catastrofe”.

– La cum îl știi pe Ashmont, mi se pare puțin probabilă această teorie.

Reproducerea ar fi implicată, în mod natural, deoarece asta rezultă de obicei din sex, cu excepția momentelor în care o persoană era extrem de precaută.

– Crezi că a gândit totul mult mai mult decât a făcut-o. Din câte am înțeles, i-ai atras atenția purtându-te frumos cu el într-o zi.

– Frumos! Doar nu puteam să-l las să dea birja peste el!

– Ai gândit repede, și asta a arătat o anumită adaptabilitate.

– Am șase frați. Mereu cad sau se împiedică ori fac ei ceva. Am reacționat instinctiv.

– Lui i s-a părut un gest frumos, mai ales că l-ai luat acasă. În timpul călătoriei, se pare că s-a uitat bine la tine și i-ai căzut cu tronc. Cum ești o fată de viță nobilă, căsătoria e necesară.

Iar această fată de viță nobilă promitea să îi ofere lui Ashmont o viață mai palpitantă decât s-ar fi așteptat.

Ea clătină din cap.

– Știu că a fost ceva mai mult. Nu sunt genul de femeie după care bărbații să-și piardă capul.

Mai mult ca sigur era ceva mai mult. Ashmont ar fi uitat probabil de incident dacă nu ar fi fost metodele subtile ale unchiului Fred. Însă Ripley nu avea de gând să-i spună asta. Putea să-i ofere sugestii despre cum să se poartă cu Ashmont, dar nu. Era o fată inteligentă. Avea să se prindă repede.

– Ai fi surprinsă, spuse Ripley.

– Sunt genul de fată cu care bărbații se căsătoresc din motive practice. Ca să mă ocup de o casă problematică. Ca să preiau controlul. Să fac moștenitori și alți câțiva copii în plus.

– Ashmont nu gândește așa.

Tânăra se uita pe fereastră.

– Dar ș... știi... Lacrimile începură să îi curgă. Am trecut prin catastrofe, pentru că ar fi trebuit să fim nouă, și asta a avut un anumit impact asupra mamei și tatălui meu. Am avut îndoielile mele în legătură cu cât m-ar putea alina Ashmont dacă s-ar întâmpla așa ceva. Și știam ce i-ar fi spus alți oameni lui Ashmont. Ar fi zis: „Nu există nici o îndoială că nimeni nu a atins-o vreodată“.

Și mai multe plânsete.

Ripley își atinse genunchiul cu degetul arătător.

Plânsul continuă.

Nu se simțea confortabil.

– Cred că am atins stadiul de mahmureală, spuse el.

– Da, presupun că tu poți ști asta. Își șterse fața cu bucata de dantelă. Nu că mi-ar păsa cum îi spui. Nu mă așteptam la compasiune sau înțelegere.

– Fac ce pot, dar creierul meu... știi tu.

– Da, știi, spuse ea. E mai mult sau mai puțin ca al lui, deși mai puțin ar fi aproape imposibil de imaginat. Oricum, credeam că sunt gata să fac sacrificiul, deși știu că majoritatea oamenilor ar spune că e scandalos să spun că e un sacrificiu să devin ducesă.

– Eu aș fi unul dintre acei oameni, comentă el.

– Nu-mi pasă ce spui, zise ea.

– Sunt devastat.

– Nici măcar nu știu de ce încerc să explic. Sunt sigură că a spus tot ce ar fi trebuit să spună, și poate fi alarmant de convingător; și am avut motivele mele pentru care am acceptat. Credeam că sunt pregătită. Însă căsătoria e o Mare Necunoscută. Crezi că știi omul, mai ales pe cineva ca el, despre care s-a tot vorbit în oraș. Dar cum e posibil acest lucru? Știi ce o să spui.

– Mă îndoiesc.

Ripley avea în continuare doar o vagă idee despre ce vorbea ea.

– O să spui că ar fi trebuit să-l întreb de ce m-a ales. Și nu zice că m-a plăcut, pentru că nimeni niciodată nu a făcut asta.

Ripley era convins că mulți bărbați o plăcuseră. Ce nu înțelegea însă era de ce nimeni nu o făcuse încă a lui. Nu toți bărbații erau ca ne-Excelențele Lor. Mulți chiar voiau să se căsătorească și petreceau mult timp și făceau eforturi ca să găsească fata potrivită care să îi accepte.

Își scoase batista și i-o dădu.

– Ei bine, nu e ca restul bărbaților, spuse el.

Privi pe geamul birjei. Încă ploua.

„Emoții de mireasă”, își spuse. Doar despre asta era vorba.

Se uită la rochia ei murdară de noroi și la pantofii pătați. Calculă distanța pe râu până la Twickenham și cât ar dura să ajungă acolo, având în vedere dificultățile care era sigur că aveau să apară.

Luând totul în calcul, planul ei putea fi pus în practică. Putea să o ducă în siguranță la mătușa ei în câteva ore, înainte de căderea nopții. Reputația ei ar supraviețui. De fapt, faptul că fugise de Ashmont probabil ar fi întărit-o. La fel și fuga lui Ashmont după ea, lucru care probabil avea să se întâmple. Fiind o persoană posesivă și încăpățănată, ar fi făcut orice ca să o aibă înapoi. Iar societatea ar fi încântată să vadă cum o lady îl îmblânzește. Cu siguranță, ar fi pe placul lui Lord Frederick.

Obișnuit cu femeii cu reputație îndoielnică topite după el, Ashmont stricase ce ar fi trebuit să fie cea mai simplă treabă. Niciodată nu trebuise să facă vreun efort, spre deosebire de Ripley și Blackwood. E adevărat că nici unul din ei nu prea avea de-a face cu femeii respectabile, care reprezentau o provocare mai mare. Cu atât mai bine. Era momentul ca o femeie să-l facă să-și dea silința.

Era clar că tânăra îl făcuse să depună efort pentru a o cuceri. Și pentru nuntă. Și l-ar face să se implice și în căsătorie.

În ceea ce privea recuperarea soției sale, Excelența Sa va avea nevoie de niște sfaturi pe ici, pe colo, dar nu ar trebui să fie dificil.

Lady Olympia nu părea să se opună cu totul căsătoriei cu el. Dacă nu ar fi fost brandy-ul, probabil ar fi dus ceremonia până la capăt. Însă băutura îi afecta pe unii oameni în așa fel, încât problemele mici căpătau proporții. Iar soluțiile simple păreau geniale.

Dintre toți bărbații, Ashmont știa cum se putea ajunge aici.

Ce distractiv ar fi să îl vadă încercând să îi facă față soției lui!

– Bănuiesc că mătușa ta e o femeie respectabilă, spuse Ripley. Nici excentrică sau excesiv de stilată, nu? Nu dă foc pernelor în momente ciudate? Nu are relații cu servitorii? Olympia se șterse la ochi și la nas.

– Este oarecum stilată – cel puțin, asta spun mătușa Lavinia și mama. E destul de respectabilă cât să o găzduiască pe regină din când în când.

– Atunci, de ce n-a participat mătușa ta la nuntă?

– A suferit o indispoziție care a împiedicat-o să facă acea călătorie. Asta mi-a scris. Nu cred că a vrut să vină. Casa Wayland i se pare excesiv de gălăgioasă, cu toți copiii care vin și pleacă. Aceași părere o are și despre casa Gonerby, care e și mai haotică în prezent, din cauza renovărilor.

– Dar o să fie acasă când ajungem acolo.

Tânăra incuviință, și bentița îi aluneca și mai mult. Olympia scânci.

– Doar nu te aștepți să răspund la întrebări în timp ce părul îmi este smuls din rădăcini. Poate doar dacă aplici metodele Inchiziției. Dacă nu mă ajuți să-mi dau jos chestia asta de pe cap chiar acum, nu îmi asum răspunderea pentru consecințe.

– Asta se vrea a fi o amenințare? Pentru că arăți atât de mult ca opusul unei amenințări, că e posibil să mor de râs.

Ea își puse ochelarii la loc și îi aruncă o privire fermă – cel puțin, cât de fermă îi permitea starea ei actuală.

– Lasă, dacă e prea complicat pentru tine, o s-o fac singură. Dar dacă diverse lucruri zboară și te lovesc în față, tu o să fii singurul vinovat.

– Asta te-a împiedicat până acum să o faci singură? Riscul ca coafura ta să explodeze?

– Nu am oglindă. Nu îmi văd vârful capului sau, dacă e să fiu sinceră, nici o parte din cap. Dar nu contează. Nu vreau să te deranjez.

Își ridică mâinile și începu să-și bage degetele prin coronița de pe cap. Asta declanșă mai multe mișcări de rotație, care creară mișcări provocatoare în zonele de deasupra decolteului și de sub el. Acestea îl duseră pe Ripley cu gândul la mișcările dansatoarelor egiptene pe care le văzuse cândva într-un teatru. Într-un final, tânăra reuși să-și scoată doar o agrafă, care îi alunecă printre degete. Olympia mormăi ceva.

O agrafă pierdută nu era o mare tragedie, mătușa ei avea probabil sute de agrafe.

Însă rotirile și imaginile fetelor dansatoare îi reamintiră lui Ripley de felul în care tânăra se zvârcolise când o ridicase din noroi. Mai exact, îi reamintiră organelor lui reproducătoare – și încă foarte clar, având în vedere circumstanțele și cât timp trecuse de când...

Bun. Avea să se ocupe mai târziu de problema abstenenței sale din ultimele luni. Ba chiar în noaptea asta, după ce rezolva problema cu mireasa.

Ripley avea să o lase în siguranță, la mătușa ei. După câteva aluzii, Ashmont sigur avea să se ducă după ea.

Totul avea să fie o glumă foarte bună, genul de lucru pe care Ashmont avea să-l aprecieze după ce se calma. Până la urmă, și el făcuse o mulțime de glume.

– M-am hotărât să te ajut, spuse Ripley. Vreau să mă culc, și nu pot face asta în timp ce te tot foiești și înjuri.

– Nu...

– Să știi că înțeleg franceza. Până la un punct. Toate cuvintele urâte se află cu mult înainte de punctul acela.

Din cauza ploii și a deceniilor întregi de murdărie acumulată pe pereții, birja era la fel de luminată ca un mormânt. Chiar și așa, Olympia îl putea vedea bine pe ducele de Ripley. Nici nu putea să-l rateze, având în vedere că ocupa cea mai mare parte a trăsorii.

Era mai conștientă decât ar fi vrut de picioarele lui lungi întinse foarte aproape de ea.

Își coborî mâinile de la coroniță și îl privi. Deși fața lui era umbrită, putea distinge nasul lung și imperial și unghiurile tăioase ale obrazilor și maxilarului. Știa că avea ochii verzi.

Atâta lucru reținuse din primul ei sezon, când li se făcuse cunoștință, și ea se simțise foarte incomod. Parțial pentru că el era copleșitor. Știa că nu era mai mare decât Ashmont. Toate ne-Excelențele Lor erau bărbați înalți, atletici, care nu aveau un comportament

potrivit. Însă privirea lui Ripley era cea care o făcuse să se simtă ca și cum nu ar fi fost îmbrăcată. El era cel al cărui zâmbet lacom o lăsase fără cuvinte.

Însă atunci era naivă și nesigură pe ea.

Atunci, cei trei duci erau considerați sălbatici, dar eligibili. Se țineau însă departe de căsătorie. Rareori erau văzuți în apropierea tinerelor frumoase și mult mai populare.

Acesta era motivul pentru care, atunci când Olympia îl văzuse de-a lungul anilor, o făcuse de la distanță. Dintr-un colț al unei săli aglomerate de bal. Călărind sau conducând prin Hyde Park. La un eveniment public. În ultimul an, nu îl văzuse deloc, pentru că fusese în străinătate.

Din câte vedea, nu părea să se fi schimbat. Încă avea privirea somnoroasă care o făcea să simtă furnicături pe interior. Nu ar fi trebuit s-o facă, din moment ce nu exprima nimic. Oamenii credeau că ochii erau oglinda sufletului, însă, în cazul lui, obloanele erau trase. Probabil așa era cel mai bine.

Nu că ar fi putut să-i descifreze starea, chiar dacă i-ar fi oferit ferestrele către sufletul lui. În prezent, nu se putea baza pe creierul ei. Când încercă să gândească, gândurile îi evadară undeva departe.

În plus, coroana îi provoca prea multă durere ca să mai gândească.

„Să iau lucrurile pe rând“, își spuse ea. Când aveau să ajungă la Battersea Bridge, avea să facă față următorului lucru, oricare ar fi acesta. Acum însă, nu conta decât să plece.

– Du-te pe marginea banchetei și sprijină-te de mine, îi spuse Ripley.

Între vibrațiile birjei și efectele băuturii, nu știa dacă avea să-și poată păstra echilibrul, însă nu avea de gând să recunoască asta. La cum era situația, era sigură că el ar râde de ea. Dar, pe de altă parte, nici el nu era renumit pentru seriozitate. Ba, mai mult, Olympia nu era chiar prezentabilă în acel moment.

Cel mai important însă era că trebuia să scape de monstruozaitatea de pe cap. Se simțea de parcă ar fi purtat un turn cu ceas.

Se duse pe marginea banchetei și se sprijini de el.

Apoi, aproape că sări de pe banchetă, deoarece degetele lui lungi i se înfipseră în păr și îi atinseră scalpul. Volanele de la încheieturi o gădilau pe față. Detectă mirosul de pânză udă și altceva, parfum sau săpun de ras – ceva excesiv de masculin.

În acea clipă, își aminti, odată cu senzațiile avute atunci, de mâinile lui când o ridicaseră din noroi... mărimea mâinilor sale și felul în care se simțea strânsoarea lui... mărimea lui... și spatele ei, apăsător de un piept tare ca o piatră. O piatră caldă. Apoi, acele mâini cu degete lungi, împreunate ca să poată pași pe ele... apoi înfășurate în jurul gleznelor ei.

Frații ei o ajutaseră să sară peste ziduri și garduri, dar el nu era fratele ei. Era bărbatul care se uita la o femeie și o făcea să simtă de parcă uitase să se îmbrace. Nu era deloc ca un frate, iar explicația incoerentă a mamei despre ce se întâmplă în noaptea nunții nu fusese în măsură să o liniștească.

Olympia se înfioră.

Dar nu, nu avea să își dea voie să se gândească la ce ar fi putut vedea ducele de Ripley cât stătuse ea pe umerii lui. O lua amețea doar când se gândea că s-ar putea gândi la așa ceva. Devenea și mai amețită și nu se simțea comod.

– Nu te mai tot mișca.

– Nu făceam asta, spuse ea.

– Nu stai locului. Trebuie să pipăi pentru că nu e destulă lumină să văd bine. Nu pot să fac asta dacă te tot miști.

– Nu am ce face dacă trăsura se tot mișcă, spuse ea. Și stau foarte incomod.

Asta era puțin spus. Simțea înțepături peste tot. Și îi era cald. Și era confuză.

– Mă mișc cât de repede pot, dar menajera ta sau coafeza a pus agrafe în cele mai dificile locuri. Chestia asta e lipită?

– Nu, sunt doar o mie de agrafe și niște pomadă.

– Întinde mâna ca să-ți dau agrafele, spuse el. Nu e cazul să salvă resturi de flori, nu? În clipa de față, mi-ai amintit de Ofelia – când a căzut în apă.

– Vălu a prins totul, spuse ea. Apoi, își dădu seama de ce spusese el. Știi de *Hamlet*?

– Îmi plac piesele lui Shakespeare. Multă violență și glume obscene.

Nici o surpriză aici.

Olympia își întinse mâna. Degetele lui le atinseră pe ale ei când îi puse câteva agrafe în palmă, iar atingerea trecătoare o înfioră. Își dori să-și fi pus mânușile înainte să fi plecat. Problema era că cineva ar fi așteptat-o în cameră când ar fi făcut asta: mama, mătușa Lavinia. Olympia ar fi fost captivă și nu ar mai fi putut da înapoi atunci.

Așa îi trebuia. Nu ar fi trebuit să aștepte până în ultima clipă ca să fugă. Nu ar fi trebuit să fugă. Ce era în neregulă cu ea?

Privi petalele roz și roșii care cădeau. Bucăți de frunze verzi le urmau.

Ce făcuse?

Nu mai conta, nu mai conta. Câte un lucru pe rând.

Nu avusese dreptate în privința numărului de agrafe.

Ripley spuse că fuseseră cel puțin zece mii. Însă, odată ce învățase mișcarea, reușise să le scoată mai ușor. Din părul ei des și strălucitor se simțea miros de lavandă, cu o notă de rozmarin. Era un parfum șocant de cast. Ripley era obișnuit cu parfumurile bogate cu care își infuzau pomezile actrițele, curtezanele și doamnele atrăgătoare.

Își dădu seama că își apropia capul de ea și se retrase.

Chiar și când era făcut eficient, procesul era unul de durată. Nu numai din cauza scoaterii agrafelor, ci și pentru că trebuia desfăcut aranjamentul cu flori portocalii și dantelă fără să îi deranjeze complet părul.

Era destul de rău pentru o femeie să fugă în rochia de mireasă. Îmbrăcată în orice rochie, dacă avea părul lăsat pe umeri, era considerată prostituată sau nebună.

O lady nu își lăsa părul liber decât când se pregătea să se bage în pat.

Părul lăsat liber însemna femeie dezmățată.

Cu alte cuvinte, o astfel de femeie ar fi fost accesibilă pentru anumite activități.

Nu pentru el, bineînțeles, doar era afurisita de domnișoară de onoare.

Nu putea să o lase să meargă nicăieri fără el.

Nu că asta era ceva rău. Tânăra era distractivă, iar el aștepta cu nerăbdare să o ajute să îl înnebunească pe Ashmont și mai mult.

Însă Ripley își dorea să fi avut pălăria cu el.

Până și cei mai nevoiași bărbați reușeau să aibă ceva pe cap. Era o minune că tocmai el, ducele de Ripley, care considera regulile societății o glumă, își făcea griji pentru că ieșise în public fără pălărie.

Era mai bine să nu se gândească la capul lui descoperit. Îi era folositor și să nu se concentreze pe parfumul care venea dinspre capul ei și pe felul în care declanșa imagini cu lenevit într-o grădină luminată de soare din Toscana.

Nu era nici o vilă toscană prin apropiere. Nici contese puse pe șotii.

Numai viitoarea soție a lui Ashmont.

Iar aici nu erau în Toscana sau în ceva asemănător.

Erau în Londra, unde ploua, ca de obicei, în timp ce Excelența Sa Ripley făcea pe menajera într-o birja murdară care se îndrepta spre Battersea Bridge.

Cu siguranță, era o experiență nouă.

Reușise să-i desprindă aranjamentul de pe cap fără prea multe țipete – ale ei sau ale lui. Dar se părea că unele împletituri erau ale ei, și buclele din părți se lăsaseră. Pe scurt, totul părea să cadă. Luă repede niște agrafe din palma ei întinsă și prinse câteva șuvițe. Nu foarte elegant, dar măcar stăteau sus.

În cele din urmă, lăsă coroana și voalul atașat în poala ei și se rezemă. Ea privi aranjamentul cu dantelă și flori portocalii.

– Este dantelă scumpă, spuse ea. Mai mult ca sigur valorează destul la un amanet. Destul cât să îl plătesc pe luntraș.

– Nu îți duc voalul la amanet, spuse el.

– Ți-am cerut eu să o faci? Sunt perfect capabilă...

– Ieri, poate erai capabilă de multe lucruri, spuse el. Dar acum nu e ieri. Acum e azi. Ești amețită. Porți o rochie de mireasă. Dacă faci un pas fără mine, o să fi atacată. Orice ți se întâmplă o să fie vina mea, și nu există destule cuvinte pe care să le pun alături de plictisit ca să îți spun cât de plictisit sunt de dueluri.

Ea deschise gura. Ca să îl certe, mai mult ca sigur. După care o închise și își îndreptă privirea în jos, spre aranjamentul scos din părul ei.

Avea îndoieli? Putea să lucreze cu asta, deși...

– Ai destui bani pentru luntraș? întrebă ea. După ce îl plătești pe birjar? Da, sigur, că ești duce, dar, din experiența mea, domnii nu poartă mulți bani la ei.

El o privi, se uită la noroiul de pe nas și la petele de pe ochelari lasate de lacrimi sau de ploaie și la modul ciudat în care îi aranjase părul.

Niciodată după copilăria lui nefericită nu îl întrebase vreo femeie dacă avea destui bani. Pentru orice.

Era chiar emoționant.

Dar nu era treaba lui să fie emoționat. Treaba lui era să rezolve problemele, ca să iasă cum trebuia.

Destul de simplu.

Să o ducă la mătușa ei, să îl facă pe Ashmont să plece după ea și să îi facă pe toți să creadă că era una dintre glumele tipice ne-Exce-lențelor Lor.

– Se întâmplă să am destui bani pentru servitori și alte asemenea lucruri, spuse el. Ashmont era prea încântat că se căsătorea ca să se gândească la treburi lumești.

– Încântat, repetă ea. Așa zici? Eu aș spune că era foarte beat când ați intrat toți trei peste mine.

– Râde ciob de oală spartă.

Birja ajunsese la un obstacol, așa cum se întâmplase de nenumărate ori pe parcursul călătoriei interminabile. Ripley se uită pe geam. Din cauza zgârieturilor și a mizeriei, afară ar fi putut fi orice. Împinse geamul în jos. Ploaia devenise burniță.

Birjarul strigă:

– Battersea Bridge, Excelență.

– Încă putem să ne întoarcem, spuse Ripley.

– Nu, zise ea.

Capitolul 3

Vocile pe care le auziseră Lady Olympia și ducele de Ripley în grădină erau ale fraților ei, cei mai tineri dintre ei împotrivindu-se celui mai mare. Conspirația se desfășură astfel:

Când Lord Ludford plecă din camera copiilor, Clarence țipă:

– Drew, repede, oprește-l!

Andrew ieși din camera de studiu și se îndreptă repede spre scări, iar Clarence era în urma lui.

– Dă-i drumul, țipă Clarence. Las-o în pace, nemernicule!

Era nedrept pentru Ludford. Nu numai că nu era mai nemernic decât majoritatea fraților mari, dar, de nenumărate ori, își asuma-se vina și chiar suportase pedepsele pentru năzbâtiile fraților săi mai tineri.

Când Ludford să întoarse să îl privească pe Clarence, Andrew profită de moment ca să o ia pe scări înaintea lor. Fugi, trecu printr-un pasaj și printr-o ușă, apoi mai coborî niște scări din casa veche. Ludford îl urmări – sau cel puțin încercă s-o facă.

Clarence, care alergă după Ludford pe scara principală, reuși să i-o ia înainte la primul etaj, după care se îndreptă spre pasajul servitorilor. Ludford văzu invitați în apropierea unei uși și, cum nu dori să atragă atenția asupra sa, alese calea discreției și își urmă fratele mai tânăr.

Trecură de câțiva servitori pe drumul spre parter, însă nimeni nu era șocat. Servitorii erau obișnuiți cu copii plini de energie.

Când Ludford ajunsese în grădină, Andrew era cu mult înaintea, iar Clarence nu departe în urma lui.

– Ai grijă, Olympia! Căinii sunt după tine!

Clarence continuă și el să țipe, ca și cum niște dușmani feroce îi vânau sora și nu era vorba chiar despre fratele ei mai mare, care nu voia decât să afle ce se întâmplase. Problema lui Ludford era că sora lui le citise prea multe cărți de aventuri romantice celor mici. Acum, le citeau singuri și creau povești complexe, care implicau intrigi

și întâlniri cu moartea ale cavalerilor galanți, ale vikingilor, ale piraților, ale tâlharilor și tot așa.

Lui Ludford îi lua ceva timp ca să-și dea seama că frații lui îl plimbaseră în cerc. Nu mai fusese de mult timp în grădina casei Newland.

Când ajunsese la poarta din spate a grădinii, îi găsi pe cei doi frați mici ținându-se de fierul porții și privind în stradă.

Ludford se uită și el.

Nu îi văzu nici pe sora lui, nici pe Ripley.

După ce le adresă câteva înjurături fraților săi, lordul Ludford se cățără pe zid și o luă la fugă pe Horton Street, fără să-i pese de cât de afectat avea să fie costumul lui de nuntă.

– Nu vasul cu aburi, spuse Ripley. În momentul de față, pasagerii sunt prea preocupați să se împingă, să înjure și să încerce să se urce ca să le mai pese de altcineva. Însă, odată ce se vor calma, vor căuta distracție, și noi o să fim asta – tu în rolul principal.

O luă de mână pe Lady Olympia și o trase către vâslașii strânși lângă scările podului.

Hainele lui erau decorate cu picături de ploaie și pete de noroi. Pantofii, care nu erau făcuți ca să fie purtați mult pe afară, erau și ei murdari. Și totuși, nu era un simplu bărbat, ci duce. Ce credeau alții nu însemna... Nu îi plăcea însă să fie fără pălărie.

Ea nu era nici bărbat și nici duce.

Pe lângă rochia de mireasă udă de la ploaie, murdară de noroi și cu pete de iarbă, pantofii plini de nămol și voalul murdar care îi atârna pe braț, nu avea nimic pe cap. În ciuda pomezii, părul ei umed se ondule într-un mod sălbatic.

Și mai erau și ochelarii ei, care arătau atât de serios în tot aranjamentul de mireasă.

– Da, bineînțeles, spuse ea. Își aranjă ochelarii, deși, din câte vedea el, erau perfect drepti. Așa o să îi distrăm numai pe bărbații care dau la vâsle. Le putem spune că eram în drum spre nuntă când am fost atacați de tâlhari.

– Nu le spunem nimic, zise el. E treaba lor să ne ducă unde vrem să mergem și a noastră să plătim cursa.

Se uită la bărcile de la mal și se opri la una cu patru vâslași. Bărbații improvizaraseră o boltă care să îi ferească de ploaie. O conduse spre ei.

– Dar dacă suntem urmăriți? întrebă ea. Dacă le intrăm în grații vâslașilor, sunt șanse mai mari să nu ne trădeze.

— Am descoperit că banii vorbesc mai tare decât cuvintele, spuse el.

Trădarea nu îl îngrijora. Jumătate dintre oameni îl recunoșteau, iar lumea nu avea cum să n-o observe pe ea. Lumea avea să vorbească. Dar, atâta timp cât ea ajungea în siguranță la Twickenham înainte de căderea nopții, Ripley putea face față situației.

Nu, nu era cea mai simplă farsă pe care o făcuse vreodată. Prea multe elemente erau dincolo de controlul lui, Ashmont fiind problema principală. Din câte știa, era posibil ca acesta să se îmbete și mai tare sau deja ajunsese în stadiul în care zăcea inconștient. Asta creștea șansele ca familia ei să fie pe urmele lor — o variantă mai puțin amuzantă.

Lui Ripley nu îi plăcea să asculte multe acuzații și cereri de explicații. Niciodată nu văzuse nici un motiv să se explice în fața cuiva — nici măcar a lui.

Ajunseră la barca aleasă de el. Datorită banilor și abordării ducale care nu lăsa loc de întrebări sau de ezitare, rezolvă problema în scurt timp.

Apoi, trebui să o urce în barcă.

Asta nu ar fi trebuit să fie dificil. Bărcile aveau o proră lungă și îngustă, care le permitea pasagerilor să se suie la bord fără să se ude.

Ripley alesese un vas mai mare, menit pentru mai mult de doi pasageri, și vâslașii care păreau să fie cei mai puternici și mai de încredere.

Ea se uită la barcă și întrebă:

— Asta e?

— Vasul lui Lord Mayor era ocupat, spuse el. Din câte știu, iahtul meu este la Worthing. Asta e barca.

Cei doi vâslași îi priviră cu interes. Asta era o mărturie pentru suma pe care Ripley o plătitise pentru viteză și tăcere. Vâslașii de pe Tamisa nu erau renumiți pentru sfiala lor.

— Pare foarte joasă în apă, spuse ea.

— Așa sunt făcute, pentru stabilitate și... nu contează. Pot să-ți explic mai târziu știința din spatele construirii bărcilor. Urci, da? Și încearcă să nu cazi peste bord înainte să ajungi la locul tău. Dacă o faci, sunt slabe șanse să te îneci, pentru că apa nu e destul de adâncă. Dar cineva va trebui să te pescuiască, și am încredere că mă pot uda și mai tare — nu-mi place să mă avânt în noroiul ăla.

Evident că ar fi făcut-o. Nu i-ar fi lăsat pe nici unul din cei doi indivizi să pună mâinile pe ea.

— Sunt amețită, spuse ea.

- Te gândești să te întorci și să te întinzi?

- Nu.

- Ești sigură?

Dacă nu ar fi fost sigură, ar fi dus-o înapoi. Ar fi spus că era doar una dintre glumele faimoase ale ne-Exceleșelor Lor, și cu asta, basta. Nu, nu ar fi nici pe de parte la fel de amuzant ca dacă l-ar pune pe Ashmont să meargă după ea la Twickenham. Chiar și așa, nici măcar Ripley nu ar fi lăsat-o inconștientă doar pentru o farsă mai elaborată.

- În clipa asta, ar fi stupid, spuse ea.

- Înțeleg. Iar faptul că tu ești aici, acum, în loc să fii la un mic dejun de nuntă... Asta nu ți se pare a fi o imprudență?

Ea îl privi.

- Crezi? Și nu ți se pare nimic în neregulă că ești aici cu mine?

- Totul e în ordine.

- Serios?

- Nu mi-ai spus tu că ești o domniță la ananghie? Eu sunt cavalerul tău în armură strălucitoare.

Ea îl privi mirată.

- Asta ar fi o schimbare, zise el.

- Nu i-aș spune o schimbare, comentă ea. În cazul tău, i-aș spune... Ridică din sprâncene, și o strălucire de amuzament îi lumină ochii. O apocalipsă.

- Vrei să urci în barcă sau e cazul să fac ce ar face un individ mai puțin bine-crescut și să te arunc de pe pod?

Ea privi podul de lemn, care rezistase, în ciuda legilor fizicii, șai-zece de ani. Fusese construit într-un unghi ciudat față de curenții râului și avea optsprezece stâlpi apropiați. Vasele intrau în el tot timpul. Așa cum observase lumea, Battersea Bridge fusese construit pentru confortul celor care mergeau pe pod și disconfortul celor care treceau pe sub el.

Singurul pod de pe Tamisa care putea concura la nivel de ciudățenie și stupiditate era cel de la Putney.

- Sau putem să așteptăm aici, zice Ripley. Dacă așteptăm destul de mult, e posibil ca Ashmont să vină și să te salveze de mine.

Se uită în spate la mulțimea care aștepta vasul cu aburi. Nici un semn că ar fi fost cineva pe urma lor, dar timpul trecea. Cât călătoria cu birja? Pe cal sau în propria trăsură, Ashmont ar veni mai repede, dacă (a) era conștient, (b) putea pune indiciile cap la cap și (c) ajungea la concluzia evidentă.

Cu alte cuvinte, era puțin probabil.

Când Ripley se concentră din nou pe mireasă, își dădu seama că aceasta îl studia. Ochiul ei deveniseră albaștri.

– Nu, spuse ea. Zarurile au fost aruncate. Soarta mi-e pecetluită. Nu mă căsătoresc azi, și cu asta, basta.

Foarte bine. Nu mai era cale de întoarcere. Bun. Varianta asta promitea să fie mai interesantă.

– Mă ajuți să mă sui în barcă? spuse ea. Sau îți doreai să mă vezi cum cad?

– Ar fi mai distractiv să te văd cum cazi, dar am face bine să nu le lasăm impresia greșită vâslașilor.

– Nu-mi imaginez la ce te referi, spuse ea. Mai degrabă, ar fi bine să nu încerc să-mi imaginez. Nu pot să gândesc prea din greu pentru că e... prea greu. Asta e o ghicitoare?

– Nu-ți imagina. Nu gândi. Doar...

– Explică multe despre comportamentul anumitor domni al căror nume nu-l voi spune. Efectele băuturilor alcoolice....

– Urcă în barcă, spuse el.

O apucă de cot și o ghidă spre proră. Asta fu partea ușoară, după care urmau niște împiedicări și mai multe bombăneli în franceză, o bucată mare de voal din dantelă care zbura în vânt și fuste care se înălceau printre picioarele ducelui, plus câteva coliziuni între mireasă și cavalerul de onoare. În aceste câteva minute, Ripley încercă din greu să nu cadă din barcă din cauza râsetelor sau, și mai rău, să nu facă ceva deloc demn unei domnișoare de onoare, pentru că, până la urmă, nu era numai un bărbat, ci un bărbat care nu avea obiceiul să se controleze.

În cele din urmă, o așeză pe locul de sub adăpostul urât.

Pânza fusese probabil folosită la prins pește – cel puțin, așa mirosea. Fustele ei se umflară lângă el, și o rafală de vânt ridică voalul și îi ghidă fața. Ripley îl dădu la o parte în aceeași clipă în care și ea îl trase, iar degetele lor se atinseră.

Ea se întoarse ca să privească apa.

Gândurile lui se opriră la momentele în care ea îi tot cădea în brațe în timp ce se suia în barcă. Și la mirosul părului ei.

Asta da, risipă de gânduri.

Cum termina cu toată treaba asta, avea să găsească o văduvă sau o curtezană care să îl vindece.

Își concentrează mintea la pălării.

Își dorea să o fi avut pe a lui, și se întrebă de unde ar fi putut obține ceva cât de cât potrivit – cât mai repede.

Barca porni la drum, și toate grijile care îi alergau prin minte fură luate de briza râului.

În acel moment, oarecum spre surprinderea lui, ducele de Ripley se simți ușurat.

Reședința Wayland

Lord Ludford îl găsi pe ducele de Ashmont în sufragerie, aplecat asupra unui bol mare. Ducele de Blackwood îi turna apă peste cap.

– La naiba, ce rece e, spuse Ashmont.

Blackwood făcu o pauză.

– Nu te opri, zise Ashmont. Trebuie să îmi spăl părul.

– Să nu faci asta de dragul nunții, comentă Ludford. Se pare că nu o să fie una. Olympia a fugit cu prietenul tău.

Capul blond al lui Ashmont se ridică brusc, stropindu-l cu apă pe Blackwood, care făcu calm un pas în spate în timp ce spuse un blestem nu tocmai calm.

– Ce naibii? spuse Ashmont.

– A fugit, și Ripley s-a dus cu ea. Au urcat într-o birjă de pe High Street, dar nimeni nu a putut să-mi spună încotro s-au dus.

Birjarii puteau ocoli ca să evite drumurile cu traficul prea mare. Fără să știe locația dată de Ripley birjarului, era imposibil să determine încotro mergeau.

– M-am gândit că poate ai idee unde s-ar duce, zise el. Sau ce ar face.

Ashmont și Blackwood îl priviră, apoi se uitară unul la celălalt.

În acel moment, un domn înalt, cu părul deschis la culoare și de vârstă mijlocie, intră în cameră. Trăsăturile lui fine și chipeșe îl recomandau ca fiind un Beekingham.

– Unchiule Fred, spuse Ashmont. S-a întâmplat ceva ciudat.

Lord Frederick Beekingham ridică dintr-o sprânceană.

– Așa se pare. Tu ar fi trebuit să fii deja căsătorit.

Ludford povesti ce văzuse de curând. Lord Frederick își privi nepotul.

– Ar fi bine ca asta să nu fie una dintre glumele tale.

– Nu e a mea, zise Ashmont, ci a lui Ripley.

— Evident, comentă Blackwood. Asta și voiam să-i spun lui Ludford: că nu are de ce să-și facă griji. Nu vor ajunge departe. Vor fi plecați doar cât să stârnească discuții aprinse.

— Serios? întrebă Lord Frederick. Trebuie să recunosc că nu înțeleg de ce Lady Olympia ar fi de acord cu asta.

— Da, de ce ar face-o? întrebă Ludford. Ea crede că voi trei nu valorăți nimic.

— Trebuie să considere că valorez ceva, spuse Ashmont. Doar a acceptat, nu?

— Așa ai zis, spuse Lord Frederick.

— Dar acum a fugit, sublinie Ludford.

— Nu a fugit. Ripley s-a furișat afară cu ea. A convins-o să participe la glumă, insistă Ashmont.

— Credeam că tu erai cel care punea la cale glumele, spuse Ludford.

— Nu mereu, interveni Blackwood. Ripley a pus și el la cale câteva foarte bune. Întrebarea este însă, așa cum Ludford a evidențiat foarte inteligent, unde ar duce-o Ripley. Ar trebui să fie undeva în apropiere. Nu ar crea... complicații.

— Dacă distruge reputația surorii mele, o să-l omor, spuse Ludford. Asta într-adevăr ar fi o complicație.

— Va trebui să stai la rând, după Ashmont, completă Blackwood.

— Chiar așa, comentă Ashmont. Eu am făcut toată treaba, cu seducția și altele, și eu ar trebui să am parte de mireasă. Ce nemernic! El făcea pe inocentul, și eu l-am rugat să se ocupe de diverse detalii.

— Nu l-ai rugat, spuse Blackwood, i-ai cerut.

— Tu i-ai cerut, replică Ashmont. I-ai zis... Se încruntă. Am uitat. Dar dacă nu voia s-o facă, ar fi trebuit să-mi spună, în loc să-mi fure mireasa.

— Pot să-mi imaginez o mulțime de lucruri, spuse Lord Frederick. Ripley răpind-o pe Lady Olympia nu e unul din ele.

— Dacă a răpit-o, de ce o urmărea prin grădină? interveni Ludford. Dacă a răpit-o, de ce nu o căra pe umăr sau chestii de genul ăsta?

— Trebuie să recunosc, sunt uimit, spuse Ashmont.

— Și eu. Decât să-ți bați capul cu acest mic puzzle, îți sugerez să o recuperezi cât de repede posibil, spuse Lord Frederick.

— Între timp, ce o să le spunem invitaților? întrebă Ludford. Și părinților mei?

— Le spunem că Lady Olympia e bolnavă. O să vorbesc eu cu părinții tăi, o să-i asigur că Ashmont are totul sub control și o să rezolv

totul. Acum, dacă nu vă supărați, aș vrea să vorbesc cu nepotul meu, spuse Lord Frederick.

Ceilalți plecară. Lord Frederick întrebă cu voce joasă:

– Ce ai făcut?

– Nu am făcut nimic, la naiba. Nu-mi imaginez ce a făcut-o să plece. Asta dacă nu e unul dintre trucurile lui Ripley.

– Ți-am zis...

– Nu trebuia să-mi zici, unchiule. Am văzut cu ochii mei. Ți-am zis că ea era femeia potrivită pentru mine.

– Dacă o pierzi pe fata asta, e posibil să nu mai primești o altă șansă, zise lordul. Poate nu crezi asta acum, dar, peste câteva săptămâni, luni sau ani, o să regreti...

– Nu o să regret nimic. O să o iau înapoi și o să îndrept totul, orice ar fi greșit. Cu cât stau mai mult cu tine, să-mi ții predică, cu atât se duce mai departe.

– Cu Ripley.

– E în siguranță cu el, zise Ashmont.

– Sper, pentru binele tău.

– E prietenul meu. E un diavol împelițat, dar e prietenul meu, și o să lămurim totul în curând. Pun pariu că o să rădem de ce s-a întâmplat.

Când barca plecase din Battersea Bridge, burnița se transformase în ceață. Țărnul arăta mai plăcut și unii ar fi spus că era și mai romantic. Londra părea să se dizolve și să se reorganizeze, iar clădiri care ar fi trebuit să fie familiare arătau misterioase. Sau poate misterul era că nu se mai vedea murdăria, datorită vălului de ceață.

Cu toate astea, Ripley nu avea nici o problemă să distingă băieții zdrențuroși care umblau în căutare de hrană pe țărmul noroiu.

Nu că Londra ar fi fost diferită de alte orașe mari, în ceea ce privea sărăcia și mizeria.

Adevărul era că ratase toate astea.

Abia avusese ocazia să se plimbe prin oraș înainte să plece din nou, cu o barcă.

În prezent, asta nu părea să fie o idee așa proastă.

În primul rând, ziua nunții lui Ashmont se dovedise a nu fi atât de plictisitoare pe cât crezuse că urma să fie. În al doilea rând, mi-reasa era la Ripley, deși nu îi trecuse prin cap să o fure. Însă acum, că o avea, trăiau o aventură spontană și erau pe râu, departe de toată lumea.

Nu trebuia decât să o ducă în siguranță la Twickenham. Pe apă, ar dura două sau trei ore. Călătoria pe pământ era mai scurtă ca distanță, dar drumurile înfundate puteau încetini drumul.

– Uite biserica Battersea, spuse ea. Totul arată așa diferit de aici. Nu am mai călătorit pe râu decât cu un vas cu aburi sau cu iahtul. Nu am fost niciodată atât de aproape de apă.

Ca și cum cuvintele ei ar fi invocat asta, lângă ei apărură un vas cu aburi, care făcu valuri. Când el se întinse ca s-o stabilizeze, barca se zgudui cu putere și Ripley aproape căzu peste bord. Se îndreptă repede și o apucă de braț pe Olympia, care se înfioră la atingerea lui. Dar nu, ăla nu era brațul ei, ci partea interioară și umflată a mânecii.

Ea nu păru să observe. Se ținea de marginea bărcii, iar fața îi era la fel de albă ca rochia de mireasă.

Când vasul se liniști și porni din nou la drum, Ripley era deja mai calm, deși inima îi bătea cu putere. Dacă ea ar fi căzut peste bord...

Dar nu se întâmplase asta. Nimeni nu căzuse.

– Cel puțin, nu o să fie o călătorie plictisitoare, spuse el.

– E foarte diferit când ești atât de aproape de apă, zise ea afectată.

– Nu sta așa aproape de margine. Și să nu cumva să ți se facă rău.

Ea îl privi. Ochii păreau să-și fi pierdut culoarea și deveniseră gri, precum ceața.

– Cum de nu s-a gândit nimeni la asta? Să îi ordone pur și simplu cuiva să nu i se facă rău. Sunt convinsă că funcționează mereu.

Vorbea calm, dar se ținea strâns de marginea bărcii.

– Am luat o decizie, spuse el. Mă întrebam ce căuta Ashmont, dar acum e clar că a avut norocul să găsească exact ce îi trebuia.

Culoarea reveni în obrajii Olympiei.

– Nu-mi pasă dacă sunt ce îi trebuie. Întrebarea este dacă el e ce îmi trebuie mie.

– E duce. Doar asta îi trebuie unei femei.

Unul câte unul, degetele ei se îndepărtară de marginea bărcii.

– Asta mi-am spus și eu de cel puțin o sută de ori, zise ea. Cât de ciudat că nu m-a liniștit.

– Păcat că nu ai băut mai mult brandy, spuse el. Poate te-ar fi ajutat. Ai ajuns numai în etapa nechibzuită. Dacă beai încă puțin mai mult, poate ai fi ajuns în etapa maleabilă și mulțumită. Asta îmi amintește: cât privește etapa în care ți se face rău...

– Nu știam că există reguli ale beției, zise ea.

– Atunci, ascultă vocea experienței. Dacă ai de gând să ți se facă rău, în ciuda ordinului meu ferm, fii drăguță și varsă peste bord, dar

ține-te bine. Dacă o să cazi, o să te îneci, și eu o să am de dat o mulțime de explicații plictisitoare, în locul planului meu simplu și viclean de a salva situația.

- Ai un plan?

- Am avut mai multe. Unul implica o deviere pe la Portsmouth și o călătorie pe mare.

- A, trucul cu fuga deșteaptă, spuse ea.

- L-am luat în calcul și l-am refuzat. Abia m-am întors. Nu am avut timp să-mi revin după atâția străini.

- Mi-ar plăcea să întâlnesc niște străini, spuse ea. Mi-ar plăcea să întâlnesc *numai* străini.

- Ai putea să te căsătorești cu Ashmont, și te-ar duce el în străinătate.

Deja și-o imagina pășind pe treptele grădinilor Boboli din Florența și privind orașul. Se întrebă ce culoare ar avea ochii ei când ar vedea pentru prima oară canalele Veneției. Și-o imaginează într-o gondolă, în intimitatea unei cabine elegante... Era mai bine să nu-și imagineze ce fel de lucruri se puteau petrece în acele cabine mici.

- M-am gândit la asta. Am trecut în revistă avantajele. În mod repetat. Biblioteca de la reședința Ashmont a cântărit greu. Și, în caz că am ratat ceva, mătușa Lavinia era mai mult decât fericită să completeze spațiile libere. Îmi spunea că ar trebui să am tot ce-mi doresc, deși aș spune că asta depinde de ce vrea fiecare. Nu că aș înțelege cum de a reușit să nu fie copleșit de ipotecă și datorii. Dar poți să fii sigur că tata și unchiul Henry au aprofundat aceste probleme. De fapt, unchiul Henry a făcut-o. Nu cred că tata înțelege cu adevărat numerele, decât dacă iau forma unei curse. Olympia oftă. Ashmont nu și-a cheltuit moștenirea, ci a mărit-o. Își duse mâna la cap. Lumea o să creadă că sunt nebună.

Dacă era să-i ceară părerea lui Ripley, lumea avea să dea vina pe Ashmont. La naiba, chiar și Ripley dădea vina pe Ashmont. Era un duce bogat și chipeș. Se născuse cu farmec, în condițiile în care alții fuseseră nevoiți să învețe cum să fie astfel. Ar fi trebuit să o cucerească. Olympia ar fi trebuit să fie amețită de bucurie în ziua nunții, nu să-și înecă problemele în brandy.

Ce idiot!

- Te-ai răzgândit? întrebă el. Putem să ne întoarcem imediat la casa Newland.

- Nu, sunt decisă. În plus, uite ce departe am ajuns. Arată cu un deget nesigur. Acolo, e podul Putney. L-aș recunoaște oriunde.

– Da, e un bun... Se opri. Fusesse plecat mai bine de un an. Au fost cutremure pe aici în ultimul timp? îi întrebă pe vâslași.

– Nu, Excelență, spuse unul, în timp ce celălalt îl privea.

– În cazul acesta, pot presupune că White Lion de la Putney încă e acolo?

– E tot acolo, Excelență, spuse cel mai vorbăreț.

– O să ne oprim și o să mâncăm la White Lion, spuse Ripley.

Asta însemna să intre pe strada principală și că aveau să facă până acolo mai mult decât până la o tavernă aflată pe malul apei, dar nu duci o lady la o tavernă.

Ambii bărbați încuviințară și redirectionară barca.

– Ne oprim? întrebă ea. Nu avem timp să corupi fecioare inocente din han. Credeam că te grăbești să scapi de mine.

– Doar nu crezi c-o să călătoresc cu tine tocmai până la Twickenham pe burta goală.

– Pot să te las aici și să continui singură? vru ea să știe. Pentru că nu am de gând să corup hangii inocenți azi, și vreau să pot face ceva în timp ce tu flirtezi cu servitoarele.

– O să mâncăm ceva. Noi doi. Sau poți să te uiți cum mănânc.

– Credeam că te grăbești.

– Nu e cina la castelul Windsor. Nu avem nevoie de mai mult timp decât cât le dă birjarul pasagerilor pentru cină. Ai face bine să mănânci. Așa scade riscul să te ia durerea de cap. Vorbesc din experiență, îți amintești?

Olympia nu-și amintea când mâncase ultima oară. Nu-și amintea mai multe lucruri. Multe treburi nu erau la locurile lor în mintea ei, iar lumea sa nu era nici ea acolo unde trebuia.

Ducele nu făcuse o propunere greșită. Dacă trupul nu era hrănit, creierul devenea slab. În plus, credea că era puțin beată, deși nu ar fi recunoscut asta. Asta era singura explicație rezonabilă pentru toată încurcătura din mintea ei.

Olympia avea o minte ordonată, practică. Ba chiar dusă la extrem, potrivit unora. Sau, mă rog, potrivit tuturor.

În prezent însă, era haotică și deloc practică.

Trebuia să mănânce. Nu avea să dureze mult. Apoi, aveau să pornească din nou la drum, sătui și odihniți, urmând să se poată gândi la pasul următor și dincolo de el.

– Mi-ar plăcea un sendviș, spuse ea. Au sendvișuri?

– Sunt duce, zise el.

– Da, bineînțeles că au sendvișuri, spuse ea.

Dacă nu aveau, urma să facă rost, într-un fel sau altul. Era bine să fii duce, mai ales unul mare și intimidant.

Nu că ea ar fi fost intimidată. Ripley era una dintre ne-Excelențele Lor; prin urmare, un idiot. Dar era un idiot puternic. Și bărbat. Și, chiar și pe o barcă făcută pentru mai mulți pasageri, părea să ocupe tot spațiul disponibil.

Stătea cu picioarele întinse, ca și cum s-ar fi odihnit pe o canapea într-un harem turcesc. Și-l imagină cu o cămașă deschisă și pantaloni largi... Apoi, sări la ce îi spusese mama ei despre noaptea nunții.

Asta nu fusese o revelație șocantă. Olympia se furișase cu câțiva dintre frații ei la un moment dat și privise cum un armăsar încăleca o iapă. Părusese destul de incomod pentru iapă și multă muncă pentru armăsar, dar pentru oameni era diferit...

... Și nu voia să se gândească la asemenea lucruri când se afla în apropierea acestui bărbat imens și nu chiar civilizat... sau deloc, de fapt. Și chiar îi era foame.

Vâslașii opriră la mal. Ar fi sărit din barcă chiar atunci, dar Ripley o prinse de cot. Nu tare. Nu strânse. Cu toate astea, o ținu locului.

Nu știa sigur cum făcuse asta, dar suspectă că avea de-a face cu statutul lui de duce.

– Stai, zise el. Lasă-i să se dea jos și să țină barca.

Așteptă, extrem de conștientă de mâna mare care o ținea de braț, în timp ce vâslașii nu se grăbiră să se dea jos și să fixeze barca.

– Bun, spuse Ripley în timp ce îi dădu drumul la cot. Ai grijă.

– Barca e pe pământ, zise ea. Sau, mai degrabă, pe pământ umed.

– Nu toată. Prora...

– Da, da, văd.

Își luă repede voalul și se ridică. Când pași către partea din față a bărcii, aceasta se mișcă.

– Ai grijă, spuse Ripley.

Olympia se întoarse spre el.

– Nu pot să opresc barca să nu se mai miște. Așa cum ai spus, o parte din ea e în apă, și apa, fiind lichid...

– Stai pe mijloc.

– Sunt pe mijloc.

Exasperată, se întoarse și se îndreptă către partea din față a bărcii fix în momentul în care el spuse „Nu“.

Barca se mișcă puternic. Apoi, ea dădu din brațe, ca să se echilibreze, și Ripley se duse către ea, țipând. Ea încercă să-l prindă de mână, însă nu reuși și căzu.

Ripley înjură.

Cobori din barcă și îi împinse pe vâslași, care se îndreptau spre ea. Se vârî în noroiul în care stătea ea, părând foarte surprinsă.

– A trebuit să cazi din barcă, zise el.

– Nu am făcut-o dinadins!

Încercă să se ridice, dar nu reuși decât să alunece și să se afunde și mai mult.

– Ți-am spus...

– Nu ar fi trebuit să-mi distragi atenția!

– Te avertizam.

– E extrem de enervant să îmi vorbești ca și cum nu aș gândi. Nu, nu te sinchisi, Excelență, adăugă ea când el îi întinse mâna. Sunt perfect capabilă să ies fără ajutor din treizeci de centimetri de apă.

În jurul lor se strângeau oameni. Încă un minut, și ar fi venit oameni din tavernele de pe malul apei.

– Ia-mă de mână, spuse el.

– Pot să mă țin de barcă, zise ea.

Ripley o luă de mână și începu s-o tragă, însă ea se zbatu să se elibereze, iar bărbatul alunecă și căzu.

Auzi râsete de pe mal.

O privi.

Încă avea voalul afurisit înfășurat în jurul unui braț, iar coafura i se stricase de tot. Se murdărise de noroi pe față și pe ochelari, care acum erau strâmbi.

Ripley simți că îl pufnea râsul, dar își dădu seama că stătea în apă, la fel ca ea, și că Olympia risca să facă pneumonie – dacă nu chiar mai rău.

Înjură din nou. O prinse de sub brațe și o trase în sus. În clipa în care era la verticală, Olympia încercă să-l împingă și se dezechilibră din nou.

De data asta, Ripley o trase strâns lângă el.

– Încerci să te îneci? Pentru că ar fi fost mai înțelept și cu siguranță mai ușor să sari de pe pod, în mijlocul apei, nu la mal.

Ea îl împinse.

– Poți să te dai din calea mea?

Era udă și murdară și mirosea a apă murdară. Ripley era conștient de asta. Era conștient de corpul suplu și voluptuos care era lipit de al lui. Mintea lui începu să facă ce face de obicei mintea unui bărbat în asemenea cazuri: se lăsă pradă unei puteri mai mari, care se află mai jos în corp.

– Nu, spuse el.

Cu un singur cuvânt, îi reveni abilitatea de supraviețuire, și mintea lui produse o imagine cu Ashmont care așteaptă la biserică.

Mireasa lui Ashmont.

El o alesese și o merita. Era perfectă pentru el.

În timp ce ea continua să îl împingă, Ripley o luă în brațe, o masă udă și noroioasă de mireasă tremurândă.

Cei prezenți aplaudară. Era obișnuit cu publicul. Le făcu semn cu capul.

– Ești ridicol, zise ea.

– Spune fata care a căzut în fund în râu adineauri.

Nu era o silfidă pe care o briză ușoară ar putea-o dărâma. Era o femeie de proporții potrivite, cu o distribuire excelentă a atributelor feminine. Dar Ripley se ocupase de cai de curse și își cărase prieteni mai mari și mai grei din taverne, bordeluri, trăsuri, grajduri și tot așa. Mai mult, era un bărbat la care fizicul domina intelectul. Nu era mare lucru să o care în susul unei pante nu foarte abrupte.

Ea vorbi sau îl certă în tot acest timp.

Ripley nu știa ce spunea, pentru că nu era atent la ea. Trebuia să-și distragă atenția, să nu se concentreze pe cât cântărea ea sau ce formă avea, pentru că altfel ar fi început să-i apară idei în capul acela mic căruia îi plăcea să preia controlul când erau femei în apropiere.

Se concentra pe ce trebuia să facă.

Trebuia s-o ducă la Twinckenham. Preferabil, în viață. Și să îl facă pe Ashmont să plece acolo după ea.

Nici că putea fi mai simplu.

Capitolul 4

Așa cum Olympia se și așteptase, toată lumea de la White Lion îl recunoscuse pe ducele de Ripley.

Le-ar fi recunoscut pe oricare dintre ne-Excelențele Lor.

Pozele lor apăruseră în toate ziarele cu bârfe. Apăruseră aproape zilnic în revista de scandal preferată a Londrei, *Foxe's Morning Spectacle* și în caricaturile din vitrinele tipografiilor.

Olympia își dădu seama că nu avea cum să călătorească discret cu el.

Nu că avea cum să fie discretă având în vedere că purta o rochie de mireasă distrusă și arăta mai puțin ca Ofelia și mai mult ca un șobolan înecat sau o epavă de pe care șobolanul nu reușise să scape.

Și-a dat seama și că nu avea cum să-l convingă pe ne-Excelența Sa să facă altceva decât ce voia el. De exemplu, ca să stea pe propriile picioare, era obligată să aștepte până când era el pregătit.

Adevărul era că nu fusese complet nefericită să fie ridicată din apă și cărată pe scări, pe lângă sute de privitori. Deși și-ar fi ținut capul sus, doar era fata unui conte, nu avea încredere că ar fi putut să meargă cu grație.

Deși ar fi preferat să nu fie atât de udă și de murdară într-un han public, ce nu voia ca lumea să știe deloc era că era beată. Se temea de ce ar putea crede mulțimea dacă încerca să meargă singură, târând după ea ce părea că sunt zeci de litri din Tamisa.

Fusese prima oară din copilărie încoace când un bărbat o cărase în brațe. Nu se simțise însă ca un copil și nu era ca atunci când fusese luată în brațe de tatăl, de unchiul sau de bunicul ei. Devenise conștientă de puterea, mărimea și căldura copului lui, iar acest lucru îi trezi simțurile. Voia atât de mult să-și pună capul pe pieptul lui.

Trebuia să fie de la brandy. Se gândise că faptul că aproape devenise una cu Tamisa avea să o trezească la realitate, dar se părea că nu.

Ripley o puse jos în sfârșit în salonul hotelului. Cu picioarele tremurânde, Olympia ascultă când bărbatul ceru hanghiului două camere cu focul aprins și cu apă caldă în amândouă și haine uscate.

Îi luă puțin să se liniștească și să înțeleagă ce se întâmpla.

— Foc? întrebă ea după ce hanghiul dispăru. În această perioadă a anului?

— Vrei să faci pneumonie? întrebă el.

— Până o să facă focul, ne vom spăla și vom fi schimbați. Asta dacă găesc haine. Cum crezi că vor găsi haine pentru noi?

— Așa cum mă aștept să aprindă focul, spuse el. Nu e treaba mea cum o fac.

— Mă întreb cum de n-a încercat nimeni să te omoare până acum, spuse ea. Faci mereu genul acesta de lucruri?

— Nu, spuse el. Ești prima mireasă care m-a răpit. Evident însă că toată lumea presupune că eu am fugit cu tine, lucru care servește scopurilor noastre.

— Nu și scopului meu, spuse ea. Nu-mi permit... Urma să spun: „Nu-mi permit să fugă cineva cu mine“, dar era absurd. Toată lumea credea că fugise cu ducele de Ripley, și asta aveau să spună toți, și asta avea să apară în ziare, și despre asta aveau să fie desenele satirice realizate după această aventură.

Încercă să privească partea bună a lucrurilor. Nici măcar în cele mai sălbatice fantezii ale ei nu-și imaginase că avea să apară în vitrinele tipografiilor. Nici în fanteziile altora. Din câte știa, nimeni nu fusese votată „Cea mai plictisitoare fată a sezonului“ de mai multe ori decât Lady Olympia Hightower.

Pe de altă parte, își făcuse de rușine familia. O făcuse de răs. Se făcuse de răs. Nu se mai putea căsători.

Dar nu, nu se putea gândi la consecințe, căci risca să o ia razna. Mintea ei era șubredă.

Trebuia să ia lucrurile pe rând.

O servitoare apără să îi conducă în camerele lor.

Ripley o urmă pe Lady Olympia pe scări, spunându-și că scena cu mireasa căzută în apă era genul de lucru care te puteai aștepta să se întâmple în timpul unei aventuri. Nu era genul de divertisment pe care se aștepta să-l trăiască alături de o fată respectabilă, dar, pe de altă parte, nu avea nici prea multă experiență cu genul acesta de fete.

Din fericire, întâmpinaseră acest obstacol devreme în călătorie, aproape de un han unde își petrecuse mult timp. E adevărat că el și prietenii lui se purtaseră la fel de urât aici ca oriunde altundeva. Era adevărat și că mereu plătiseră pagubele.

White Lion ținea un cont deschis pentru el. Asta nu era neobișnuit în cazul unui domn care călătorea des în căutarea divertismentului: meciuri de box și de wrestling, curse de cai și bărci și orice alte jocuri la care se putea paria.

Ce era neobișnuit însă era faptul că ducele regla conturile nu de două ori pe an sau anual – ori, după cum procedau aristocrații, niciodată –, ci lunar.

Toate cheltuielile erau plătite în fiecare lună.

Această mică excentricitate îi făcea pe oameni să păstreze tăcerea și să coopereze. În loc să închidă ușile și ferestrele și să pună semne cu „La pescuit“ sau „Închis pentru moment“, când auzeau că venea, toți negustorii își deschideau ușile și îi ieșeau în întâmpinare, cu brațele deschise – și, uneori, cu ficele tot așa.

Era bine să fii duce, dar și mai bine să fii unul solvabil.

De obicei, banii rezolvau totul.

În curând, aveau să rezolve și problema actuală, iar Ripley avea să o ducă pe mireasa lui Ashmont în Twickenham, fără ca aceasta să facă pneumonie.

Doar era iunie, nu noiembrie. Vremea era caldută, iar ea căzuse în nici măcar un metru de apă.

Ripley observă că apa șiroia pe scări în timp ce urcau.

Mintea lui veni înapoi în prezent, și își dădu seama că Olympia era udă până la piele. Probabil și lenjeria ei era udă. Altfel, fustele nu ar fi avut cum să se lipească de fundul și coapsele ei.

Își aminti de senzația dată de corpul ei lipit de al lui și de modul în care o simțise când o cărase.

Bineînțeles că-și amintea. Doar era bărbat, și ea era o femeie cu forme voluptuoase.

Evident că Olympia avea forme. Ashmont nici măcar nu s-ar fi gândit să cucerească un alt fel de femeie.

Iar, din moment ce Ashmont o cucerise și, mai mult sau mai puțin, o și câștigase, acele forme îi aparțineau lui. Așa și trebuiau să stea lucrurile. Olympia era fără doar și poate femeie de care avea el nevoie. Nu i-ar fi permis niciodată să o calce în picioare. Poate l-ar călca ea pe el, lucru care ar fi distractiv...

„Hai să nu mă gândesc la cât de amuzant ar fi“, se sfătui Ripley când imaginația lui începu să o ia în acea direcție. „Nu are rost să mă gândesc la asta.“

În acel moment, avea nevoie în primul rând de o baie și, în al doilea rând, de o pălărie. Ar face bine ca angajații să găsească iute ceva care să i se potrivească. În al treilea rând, avea nevoie de o femeie cu forme care să nu aparțină nici unui dintre prietenii lui, o cerință perfect rezonabilă și firească după luni întregi de abținere nenațională. Pe primele două lucruri le putea rezolva în curând, iar, de al treilea, avea să se ocupe în acea seară, își promise asta.

Între timp, cum era bărbat și în nici un caz un sfânt, nu se opri din a se uita la gleznele murdare ale lui Lady Olympia.

Ripley așteptă până când Lady Olympia era în siguranță în camera ei, cu două dintre servitoarele hanului, Molly și Jane, de pază.

Le luă într-o parte și le spuse că doamna avusese o dimineață dificilă și nu avea mintea chiar limpede. Prin urmare, se aștepta ca ele să fie cu capul pe umeri și vigilente și pentru ea.

Acestea aveau misiunea de a o opri pe lady să iasă pe fereastră sau să facă alte schimbări bruște în planul de călătorie. Sarcina lor era să o curețe, să o usuce, să o hrănească și să o îmbrace cu haine curate. Nu trebuiau să o scape din ochi. Dacă se întâmpla să le scape, trebuiau să-l anunțe imediat. El avea să fie în camera de alături.

După ce le spuse tot ce avusese de spus, așteptă până când ușa se închise în urma lor, apoi trimise după hangiță.

– Trimite pe cineva la croitoreasă, zise el. Spune-i că doamna a avut un accident și are nevoie de haine noi cât de repede posibil. Nu avem nici o clipă de pierdut.

Hangița plecă.

Apoi, Ripley își încrucișă brațele și se rezemă de tocul ușii.

Un alt truc pe care îl învățase odată cu înaintarea în vârstă.

Oamenii își făceau treaba mai repede când un nobil mare și intimidant stătea și aștepta ca ei să facă întocmai ce le spusese.

Servitorii veniră cu surcele și cărbuni, urmați de alți servitori, cu urcioare cu apă caldă.

Ripley încă aștepta. Timpul trecea. Hainele nu îi mai picurau și deveniseră o a doua piele.

Ieși să se uite în curtea hanului. Se rezemă de un stâlp și privi activitatea de jos. În aerul umed, hainele lui trecură de la îmbibate la umede. Devenea din ce în ce mai plictisit și nerăbdător, când, în

cele din urmă, trei femei intrară în grabă în curte. Cea mai elegantă dintre ele îl privi nelineștită.

El încuviință din cap.

Ea urcă scările, cu celelalte două aproape în spatele ei, ducând pachete mari.

Abia atunci intră și el în camera lui.

În camera Olympiei, focul ardea însuflețit.

În luna iunie.

Două urcioare mari, cu apă fierbinte, ajunseră chiar când flăcările începură să aprindă cărbunii.

Deși White Lion era un loc aglomerat, două dintre servitoarele suprasolicitate ajutau o lady într-o stare deplorabilă.

Numeroși alți servitori, probabil toți cei ai hanului și, foarte posibil, și cei din vecini, alergau și se ocupau de mofturile Excelenței Sale.

Într-adevăr, era bine să fii duce.

Sau, mai precis, deoarece Olympia era o persoană precisă, dacă era să cazi îmbrăcată în rochia de mireasă, era bine să fii în compania unui duce când se întâmpla asta.

Era nervoasă pe ea însăși deoarece căzuse din barcă. Nu ar fi trebuit să facă schimb de replici cu el. Ar fi trebuit să fie atentă la ce făcea și la unde pășea și să coboare din barcă într-un mod grațios.

Dar ce făcuse nu mai putea fi schimbat. Se purtase prostește și ajunsese să fie dusă în brațe de unul dintre cei mai notorii bărbați din toată Marea Britanie, pe strada principală din Putney, în fața locuitorilor, a vâslașilor, a birjarilor, a călătorilor, a copiilor străzii și a câinilor.

Îi era cald peste tot. Chiar și mintea i se încinsese.

Sperase că era doar de la focul ridicol din iunie și de la foiața servitoarelor, care o spălau din cap până-n picioare. Ca să-și distragă atenția de la desenele satirice cu cel mai recent episod, se concentra pe următorul pas.

Deși efectul băuturii părea să fi dispărut și mintea nu îi mai era la fel de confuză ca înainte, dură ceva să decidă care să fie următorul pas.

Ce urma să îi spună mătușii Delia?

Dumnezeule, de unde să înceapă?

Însă Olympia trebuia să înceapă de undeva. Partea bună era că găsirea unei explicații satisfăcătoare avea să-i țină mintea ocupată.

Se concentrează pe problemă în timp ce Molly și Jane o șterseră cu prosoape calde și o ajutară să se îmbrace. Olympia încă încerca să găsească explicații când servitoarele o puseră la o masă mică și începură să o pieptene.

Tocmai îi desfăceau nodurile, când apărură croitoreasa.

Da, o croitoreasă adevărată, cu două cusătorese și cu ce păreau să fie haine.

Toate făcură plecaciuni. Cea mai elegantă a grupului se prezentă ca doamna Thorne, în timp celelalte două ființe anonime își desfăcură pachetele și așezară hainele pe pat.

– Cât de triste am fost când am auzit de accidentul dumneavoastră! spuse croitoreasa. Ar fi trebuit să mă grăbesc ca să văd cum pot ajuta, chiar înainte să primesc mesajul Excelenței Sale. Norocul a făcut să avem câteva haine aproape gata și două de vânzare. E o nimica toată să facem niște modificări. Veți fi gata imediat, și am încredere că nu veți fi nemulțumită. Nu suntem chiar în Londra, dar tiparele noastre vin din Paris, și sigur cusătoresele mele... Îmi cer scuze, milady. Vi le prezint pe Miss Ames și Miss Oxley. Cred că le veți considera la fel de talentate ca fetele din Londra.

Olympia se certase crunt cu mama ei pe tema garderobei. Își imagina orele pe care le petreceau croitoresele ca să satisfacă mofturile clientelor lor privilegiate. Avea îndoieli că vreo croitoreasă putea să se compare cu cele din Londra în ceea ce privea rezistența și reziliența în condiții extreme.

În ceea ce privea talentul celor de față, în momentul acesta principală ei grijă era să poarte o rochie care nu era murdară de noroi. Nu îi păsa dacă cusăturile erau strâmbe.

Însă, dacă ar fi spus asta, i-ar fi rănit sentimentele croitoresei, așa că zise:

– Mulțumesc că ați venit așa repede.

Ripley doar bătuse din palme și comandase hainele, și asta era rezultatul. Probabil unul dintre servitorii hanului dăduse buzna în magazinul doamnei Thorne, și aceasta lăsase totul în urmă ca să îi facă pe plac Excelenței Sale.

Nu era câtuși de puțin ciudat. Era mare lucru să poți spune că un duce era un vizitator regulat al localului tău. Majoritatea vânzătorilor, mai ales din sate, ar fi făcut ce făcuse doamna Thorne.

Dar chiar era cazul să fie mai răsfățat decât fusese deja?

– Sper că nu ați fost obligată să vă închideți magazinul, spuse Olympia.

– Nu, milady, zise doamna Thorne. Foarte drăguț să vă gândiți la asta, dar totul e în regulă, iar magazinul va fi supravegheat până ne întoarcem. Nu că aș fi ezitat să îl închid dacă ar fi fost necesar. Dar să mă iertați pentru întrerupere. Doar o clipă, vă rog, dacă puteți să vă ridicați ca să vă putem măsura.

Olympia se ridică, și fu imediat înconjurată.

În timp ce femeile o tot măsurau, ea se întrebă hainele cui le aduseseră. Da, poate unul sau două articole fuseseră puse în vitrină, deși de obicei se foloseau bucăți de material aranjate artistic.

Erau slabe șanse ca o croitoreasă să aibă câteva rochii deja gata, în așteptarea unui client. Hainele erau făcute la comandă.

Pe de altă parte, când anumiți clienți cu conturi bancare mari și reputația că plătesc repede, sau duci, cereau ceva repede, croitoreasa putea modifica hainele create pentru alt client.

Doamna Thorne expuse o cămășuță și un corset.

Erau șocant de frumoase, diferite de orice altceva mai văzuse Olympia vreodată. Cămășuța, făcută din cel mai fin bumbac, avea broderii din mătase colorată și finisaje cu dantelă în jurul gâtului și la mâneci. Corsetul, care era și el din material scump, era și mai scandalos. Era cusut cu roz și negru. Așa roz era în jurul fanonului. Avea dantelă roz pentru ajustarea zonei bustului și funde mici roz. Până și dantela de la spate era roz.

Olympia nu purtase niciodată și nici nu văzuse altceva decât lenjerie albă.

Probabil păru la fel de șocată cum se și simțea, deoarece doamna Thorne spuse repede:

– Unele dintre clientele noastre sunt doamne din Londra.

– Într-adevăr, spuse Olympia.

Se întrebă ce fel de doamne londoneze comandau lenjerie atât de excesiv de franțuzească.

Își spuse că nu conta.

Avea nevoie de haine curate și uscate, și nu era surprinzător că lenjeria părea mai potrivită pentru un bordel, având în vedere cine o comandase.

Mintea ei mult prea activă își imagină un bordel, în stilul unui harem turcesc. În el se plimbau femei ale căror trupuri semănau cu cele ale statuilor grecești sau romane sau cu femeile din picturile lui Rubens. Acestea se întindeau pe perne și covoare în lenjerie lor dantelată și cu ornamente colorate. Bărbați ca Ripley intrau și...

Era mai bine să nu-și imagineze asta.

Era mai bine să lase partea asta pe seama satiricilor. Fără doar și poate că aveau să o pună pe singura fiică a lui Lord Gonerby într-un corset stacojiu și jupă.

Dumnezeule, expresia de pe fața tatălui ei când avea să vadă acele imagini...

Nu, nu avea să se gândească acum la asta.

Avea să se concentreze pe partea bună. Mereu exista așa ceva, deși uneori trebuia să privești atent ca s-o vezi.

Iar partea bună era că...

Pierduse titlul de „Cea mai plictisitoare fată a sezonului“.

În timp ce se gândea la bordeluri și la noua ei personalitate publică, femeile o scoaseră din rochie și o îmbrăcă în cămășuță și pantalonăși. Legară fundele, aranjară volănașele și întinseră materialul cu multă grijă, ca și cum lenjeria ar fi fost făcută din mătase și diamante.

Bretelele corsetului trebuiau ajustate, însă doamna Oxley se puse pe muncă, desfăcând și cosând. Între timp, doamna Thorne o puse pe doamna Ames să se ocupe de jupă.

Olympia era fascinată. În Londra, cusătoresele profesioniste erau de obicei ascunse în altă parte a magazinului. Când ieșeau din sala lor de muncă, o făceau ca să arate un articol de îmbrăcăminte sau să o ajute pe croitoreasă. Niciodată nu le văzuse la muncă. Viteza cu care zburau acele lor, făcând cele mai mici cusături, i se părea supraumană.

Cărțile i se păruseră mereu mai interesante decât cusutul.

Nu avu decât o clipă să observe însă, deoarece trebuiau să termine să o îmbrace. Servitoarele o ajutară să-și pună ciorapii și legară jartierele, cerându-și scuze ca o grăbeau.

– Excelența Sa a spus că trebuie să ne grăbim, și e atât de bun, în cânt, știți, noi...

– Atât de bun! exclamă Olympia.

– Da, spuse Molly. Mi-ar fi rușine să îl dezamănesc.

– Bun! repetă Olympia. E prima oară când aud asta. Ce a făcut? Nu-mi spuneți că salvează păsări rănite și le îngrijește. Poate salvează pisicuțe de la înec? Asta trebuie să fie.

– Dar, serios, milady...

– Bun, repetă ea. Ripley. Vă jur că mă doare capul să îi asociez adjectivul acesta. Același lucru se aplică și celorlalți doi duci. Nu, nu are rost. Nu pot să pricep.

Servitoarele zâmbiră, și una dintre cusătorese se hlizi. Doamna Thorne o privi, iar fata se întoarse la muncă.

– Știu că se spune că Excelența Sa e sălbatic, milady, și chiar este, spuse Jane.

– Câte pățanii, spune doamna Thorne în clătînând din cap.

Dar Olympia surprinse umbra unui zâmbet indulgent.

– Însă, când tatăl meu s-a îmbolnăvit, Excelența Sa a trimis după doctor, spuse Molly. Și a plătit consultația.

– Iar oamenii pot spune ce vor despre Excelențele Lor și despre lucrurile pe care le fac, dar, dacă ceva e rupt sau ars ori cade în râu, plătesc, spuse Jane.

– Cearșafurile de atunci, zise Molly. Mânjite de sânge. Și tot am crezut că putem să-l scoatem...

– Mânjite de sânge? întrebă Olympia.

– De la dueluri, spuse doamna Ames.

– Taci, zise croitoreasa.

– Excelența Sa a pomenit despre dueluri, spuse Olympia.

– Câmpurile Battersea, iar uneori câmpul Putney, zise doamna Ames.

– Însă, în majoritatea timpului, domnii vin în susul râului, spuse Jane. Ca să fie oblojiți în tăcere.

– De obicei, nu e foarte sângeros, însă a fost o dată...

– Ducele de Ashmont...

– Când am văzut sângele, am crezut că Lord Stewkley i-a retezat urechea.

– Dar doar îl atinsese la cap, a zis Excelența Sa râzând. Ca și cum ar fi fost o nimica toată.

– Iar Excelența Sa Ripley a spus că rănila de la cap sângerează ca naiba...

– Sângerează ca însuși diavolul, asta a spus Excelența Sa.

– Ai grijă ce spui, avertiză doamna Thorne.

– Nu vă feriți din cauza mea, zise Olympia. Am șase frați.

– Băieții sunt băieți, spuse doamna Thorne.

– Mai degrabă, băieții sunt mici sălbatici, zise Olympia. Nu sunt sigură că devin vreodată complet civilizați. Oricine încearcă să mă șocheze cu șotiile băieților are de lucru. Nimic nu pare să se schimbe când cresc, nu-i așa? Mă minunez că trăiesc destul de mult cât să crească. Pentru ce a fost duelul când Lord Stewkley aproape că i-a retezat urechea ducelui de Ashmont?

– Asta a fost acum mult timp, spuse doamna Thorne apăsând când celelalte două deschiseră gura. Acum aproape zece ani, cred.

– Atât de mult? întrebă Jane.

– În orice caz, erau tineri, niște elevi. Sunt sigură că nimeni nu-și amintește de la ce a pornit totul. Și mai sunt sigură și că avem prea multe de făcut ca să pierdem timpul bârfind despre istoria antică.

Le aruncă o privire de avertizare celorlalte femei. Renunțară la subiect, și toată lumea se concentră la ce avea de făcut, în timp ce Olympia digera informațiile aflate.

Oamenii încercau să ascundă duelurile pentru că erau ilegale, dar era aproape imposibil să le poți ascunde complet. Chiar și așa, Olympia nu-și amintea nimic în mod special în ceea ce-i privea pe Ashmont și pe Lord Stewkley.

Asta nu era însă surprinzător. Ne-Excelențele Lor creaseră atâtea scandaluri, însă amintirea unuia de cu un deceniu în urmă părea o sarcină imposibilă.

Olympia își aminti că îi era foame.

– Mă întreb dacă cineva îmi poate aduce ceva să mănânc.

– Cu siguranță, milady, spuse Jane.

Ieși repede din cameră. Celelalte femei puseră pe Olympia un corset indecent, făcură ajustările finale și îl închiseră. Apoi, urmă jupa, care se asorta cu celelalte articole.

În cele din urmă, rochia.

Olympia era vag conștientă de o masă de mătase roz cu funde și dantelă, însă, de data asta, îi stătea mintea la mâncare, și își dorea ca servitoarea să se grăbească. O singură bucată de pâine sau brânză ori un biscuit ar fi fost de ajuns.

Dar nu, Olympia venise cu ducele de Ripley, care era venerat în zona asta, așa că bucătarul probabil pregătea țestoasă, homar și vițel.

Olympia fu atentă abia când doamna Thorne îi puse pelerina neagră pe umeri. Se uită la corsaj și la fustă. Se îndreptă spre oglindă. Femeile o urmară și se uitară și ele în oglindă – o ramă de zâmbete.

– Perfect, spuse doamna Thorne.

– Perfect, se auzi ecoul angajatelor ei.

– Perfect, spuse Molly. Niciodată nu am...

– Pun pariu că niciodată nu ai, spuse Olympia.

Își îndreptă ochelarii, se duse la ușă și o deschise. Conștientă vag de un cor de voci șocate în urma ei, continuă să se îndrepte către camera de lângă a ei.

Nu bătu și nu se opri să se gândească. Deschise ușa, intră și apoi trânti ușa în urma ei.

— E una dintre glumele tale? întrebă ea. Pentru că...

Se trezi uitându-se la un spate musculos, la un fund bine lucrat și la picioarele lungi și musculoase ale unui bărbat care avea peste un metru optzeci și care stătea, destul de gol, într-o cadă mare așezată în fața focului.

Ripley rămase nemișcat, și Olympia ar fi trebuit să își ferească privirea sau, și mai bine, să iasă din cameră cu o urmă de demnitate.

Era evident că încă nu i se limpezise mintea complet, pentru că nu se putea gândi decât la cât de diferit arăta un bărbat gol și adult prin comparație cu un băiețel gol.

Ceafa și umerii și... mușchi, kilometri de mușchi. Dumnezeu, brațele lui. Brațele care o ridicaseră din apă.

Văzuse statui de marmură care înfățișau bărbați goi. Cine nu văzuse? Văzuse desene. Dar el era viu, atât de viu. Deși stătea nemișcat, Olympia observă mișcările subtile ale umerilor și ale mușchilor spatelui provocate de respirație. Pielea lui nu era de marmură sau albă ca hârtia, ci aurie în lumina focului. Lumina de chihlimbar strălucea pe părul negru de pe brațele lui și de pe picioare, și, per total, era... deloc ca o statuie... iar căldura o învăluia și îi era din ce în ce mai greu să respire.

— Trebuia să știu, zise el, în timp ce începu să se întoarcă.

Olympia începu și ea să se întoarcă înspre ușa, însă picioarele refuzau să coopereze, și nu reuși să iasă înainte ca el să ajungă la prosoapul de pe scaunul din apropiere și să și-l înfășoare în jurul mijlocului. Cel puțin, nu complet.

Umerii lui lați, cea mai mare parte a spatelui și partea de jos a picioarelor încă erau la vedere. Ripley ieși din cadă în timp ce apa șiroia pe jos.

Olympia își înalță capul și se prefăcu a avea situația sub control, deși lucrurile nu erau așa.

— Poate chiar ai știut, spuse ea.

Își zise că avea douăzeci și șase de ani, trecuseră șapte ani întregi de când terminase școala și... și... Ce o făcuse să dea buzna aici?

Rochia.

— E franțuzească, spuse ea.

— Ce?

Ripley se întoarse, iar ea se desfătă cu privilegiștea gâtului puternic, a umerilor și a pieptului. Valuri de căldură o străbătură, și simți că o lua amețea.

Dumnezeule, corpul lui era... atât de... athletic. Încă își revenea după privilegiștea din spate. Fața... pieptul lui.

„Nu te mai holba, idioato!”

Se forță să se uite la rochia ei, deși era cea mai frumoasă și mai fermecătoare rochie de zi pe care o purtase vreodată.

— E franțuzească, zise ea, arătând cu mâna. Și n-o să-ți spun ce e dedesubt, pentru că probabil știi deja, dar vreau să știi că știu exact ce e.

— Lenjerie? spuse el. Pentru că arată prea... Își flutură mâna cu care nu ținea prosopul. Prea multă rochie; asta nu are cum să fie forma ta naturală. Cu fustele alea care se umflă și mânecile care niște butoaie de vin? E evident că dedesubt porți o armătură mare.

— Minte bărbaților e un mister, spuse ea. Nu asta e ideea.

— Știam eu că există o idee. Și, cum sunt un tip modest, nu am crezut nici măcar pentru o clipă că ai dat buzna ca să mă speli pe spate.

Căldura îi învălui fața și gâtul și alte locuri care nu trebuiau să atragă atenția asupra lor.

— Genială gândire, spuse ea, în timp ce flutură pelerina splendidă pusă pe umeri. E vorba că e potrivită cel mult unei femei căsătorite, deși am îndoieli că vreuna dintre doamnele respectabile pe care le știu poartă lenjerie cu negru și roz. Și funde roz! Ia zi!

Ochii lui se măriră, dar Olympia nu avea nevoie să-i vadă. Îi simți privirea cum se ducea în jos și-n sus iar și iar.

Pielea o înțepa, așa cum i se întâmplase prima oară când îl cunoscuse, dar mai intens, deși era cu șapte ani mai mare decât el și văzuse destui crai în acțiune. Dar niciodată în acțiune cu ea.

— Dacă mă întrebi dacă îți pot vedea lenjeria, răspunsul e nu, spuse el cu o voce mai profundă. Și, cum nu o pot vedea și tu pari să fii complet acoperită, mult mai mult decât înainte...

— Nu contează, zise ea. Nu știu de ce am crezut că o să înțelegi. O să profit din plin de ce se întâmplă și o să-mi spun că cel puțin sunt interesantă și, până la urmă, mi-e mult prea foame ca să gândesc metodic. Dar sunt o persoană organizată. Și plictisitoare. Nu am purtat în viața mea combinația asta!

Olympia începu să se îndrepte spre ușă, lucru pe care ar fi trebuit să-l facă mai demult.

— Era cazul să începi, zise el. Ți se potrivește.

Ea se întoarce.

– Nu mi se potrivește deloc. Iese în evidență. Eu nu ies în evidență.

– M-ai fi putut păcăli, spuse el. La cum ai fugit de la nuntă și alte cele. Te-ai cățarat peste zid. Ai căzut din barcă. Orice ar spune cineva despre tine, și, sincer să fiu, nu știu ce se spune, cuvântul „plictisitor“ nu e pe listă.

Ea flutură din mână, nepăsătoare.

– Asta nu sunt eu. Asta e Olympia superficială.

– Superficială?

– Ideea e că nu mai sunt puțin amețită...

– Erai mai mult decât puțin, și eu sunt chiar expert.

– Oricum, am făcut un lucru stupid și, deși mi-am stors creierii, nu pot găsi o scuză inteligentă sau chiar inteligibilă.

Panica nu era o scuză bună. E adevărat că nu trecuse mult timp între perioada în care Ashmont o curtase și acceptarea cererii și nuntă. E adevărat, se lăsase dusă de entuziasmul mamei și al mătușii ei. Nici astea nu erau scuze bune. De dimineață, i se întâmplase ceva, înainte de brandy, altfel nu ar fi băut.

Poate băutura o împinsese de la spate, însă, în compania lui, senzația părea să continue, chiar și când efectele alcoolului se duseseră.

Ba nu, în compania lui senzația se intensifica. Olympia se uită la rochie și își opri un oftat de dorință.

– Am face bine să ne întoarcem.

Urmă o pauză și așteptă să audă „Ți-am zis eu“. Nu o întrebase el de mai multe ori dacă era sigură că voia să continue? Nu îi spusese cât de ușor ar fi să se întoarcă?

– Nu ne întoarcem, zise el.

Capitolul 5

Deși Ripley nu purta nimic decât un prosop, ar fi fost nevoie de mai mult decât aproape nuditate ca să îl tulbure. Dimpotrivă, ar fi plătit o sută de lire ca să vadă expresia Olympiei când dăduse buzna peste el. Fusese dureros de tentat să se răsucescă spre ea, fără prosop. Ar fi plătit două sute de lire pentru reacția ei la priveliștea din față.

Din fericire, își aminti rapid că Olympia era aleasa lui Ashmont. Glumă sau nu, un bărbat nu apărea gol în fața viitoarei soții a celui mai bun prieten al lui.

În orice caz, priveliștea unei femei într-o rochie minunată, cu părul care i se revărsa pe umeri, țipând la el în timp ce decolteul i se mișca în sus și-n jos ca o mare învolburată, iar el curat în costumul în care se născuse, risca să declanșeze speranțe în zadar în tovarășul sensibil de sub talie – necaz de care Ripley se putea lipsi.

La fel de important: în circumstanțe normale, lumea s-ar fi așteptat ca Ashmont să trateze această situație ca pe o glumă. Însă astea nu erau circumstanțe normale. Deși Ripley nu avea experiență cu întâlnirile stranii cu viitoarele mirese ale prietenilor săi, bănuia că până și pe Ashmont l-ar deranja dacă mireasa lui i-ar vedea prietenul gol.

– Ocazia asta s-a dus. Nu ne mai întoarcem, spuse el.

– Nu vorbi prostii. M-ai întrebat de mai multe ori dacă n-aș prefera...

– Asta a fost înainte, dar zarurile au fost aruncate. Te duc la mătușa ta, așa cum am stabilit, iar tu nu o să te tot răzgândești la fiecare cinci minute.

– Nu mă răzgândesc la fiecare cinci minute. Nu m-am răzgândit deloc. Până acum.

– Avem un plan...

– Tu ai un plan, iar toată lumea știe că asta nu e niciodată o idee bună.

- Sunt destul de uscat acum. Poate mă poți ajuta dându-mi hainele.

- Unde sunt servitorii? Nu ar trebui să ai jumătate de duzină alergând aici, ca să-ți îndeplinească poftele?

- Cu doar câteva minute înainte să dai buzna în camera mea, i-am trimis să vadă ce s-a întâmplat cu mâncarea și hainele pe care le-am comandat acum ceva timp. Chiar și când e prost dispus, bucătarul meu Chardot poate găti un ospăț în jumătate din cât le-a luat lor. Au mai trebuit rezolvate și alte treburi. Se pare că i-am trimis la momentul potrivit. Nu ne putem aștepta ca servitorii să nu bârfească, indiferent de câte mite sau amenințări ar primi. Am îndoieli că această scenă ar fi pe placul familiei tale și, așa cum ți-am mai spus, m-am plictisit de dueluri.

Croitoreasa și servitoarele ar fi vorbit, dar, cum nu erau martorele scenei, le putea folosi bârfa în avantajul lui. Nu își făcea griji nici că Lady Olympia ar spune ceva. Considera că erau slabe șanse să le zică unor străini că dăduse buzna în camera unui bărbat în timp ce acesta își făcea baie, cu atât mai puțin că era vorba despre infamul duce de Ripley.

Tânăra se înroși.

- Un motiv în plus să ne întoarcem, mai degrabă mai devreme decât mai târziu.

- Nu, spuse el. Hainele? Dacă ești drăguță. Lasă, mi le iau singur.

Olympia înălță capul, se duse spre pat, luă halatul lăsat de servitori și i-l întinse.

Când bărbatul îl luă, ea se întoarse cu spatele la el.

- Acum, că mintea mi-e mai limpede, ideea de a te lăsa pe tine să te ocupi de treburi mi se pare un act de autodistrugere.

Ripley studie priveliștea din spate.

Doamna Thorne făcuse alegerea bună. Pelerina din dantelă neagră cădea bine pe umerii tinerei, care aveau o formă plăcută, nefiind nici prea înguști, nici prea lați.

Da, avea un spate minunat. Observase în trecut postura ei, ideea de nerăbdare din mersul ei, care făcea bărbatii să vrea să o încetinească și să îi atragă atenția. Poate că asta îl captivase pe Ashmont, provocarea pe care o reprezenta Olympia: „Te provoc să mă posezi”.

În prezent, spatele era furios de drept și de neclintit. Avea să-i dea lui Ashmont motive să fie atent.

Dar nu încă.

Ripley nu o putea duce la Ashmont acum. Mă rog, putea, dar asta ar fi făcut lucrurile prea ușoare. Excelența Sa cu Față de Înger trebuia să facă un efort real, mai mult decât presupusa cucerire. Dintr-un accident fericit, bărbatul găsisese femeia perfectă care să fie ducesa de Ashmont, însă nu avea să o aprecieze la adevărata ei valoare dacă nu era nevoit să se lupte mai mult pentru ea.

— M-ai dat la o parte prea repede, spuse Ripley în timp ce îmbracă halatul. Sunt faimos pentru planurile mele.

— Nu o să contest partea cu faimos. Ziarele adoră să scrie despre ele. În detaliu. Hai să mă gândesc. A fost cina când ai înlocuit toate oglinzile cu oglinzi distorsionate.

— Păcat că n-ai fost acolo. A fost foarte distractiv să-i văd pe invitați cum se leagănă dintr-o parte în alta, fără ca măcar să fie beți.

Oglinzile îi făcuseră pe mai mulți oaspeți beți să verse, însă distracția meritase. Ripley râse o groază, asemenea celorlalți doi prieteni ai lui.

— A mai fost și cina pe care ai dat-o pentru bălbăiți, spuse ea.

— Nu pot să-mi asum meritul, asta a fost ideea lui Blackwood. Eu doar l-am ajutat să îi găsească pe toți și să-i adune într-un singur loc. Nu a fost chiar o treabă ușoară, dar conversația a făcut să merite totul.

— A fost crud.

— Dacă vrei să știi, invitaților li s-a părut amuzant. Cădeau de pe scaune râzând, și, cu cât râdeau mai mult, cu atât le era mai greu să vorbească. Un concept pe care nu l-ai înțelege.

— Presupun că vinul a ajutat.

— Bineînțeles. Niciodată nu servim vin care să nu fie de calitate.

— Oricum ar fi, eu sunt trează și nu o să fac supusă ce zice Excelența Ta doar pentru că îmi spui asta. De fapt, acțiunea opusă mi se pare lucrul mult mai rațional pe care să-l fac.

— După toate astea, ești gata să te întorci cu capul plecat și coada între picioare?

Asta nu ar fi funcționat. Ashmont avea nevoie ca ea să fie curajoasă și sfidătoare și, în general, dificilă.

— A fost greșit în atâtea moduri, că mă ia durerea de cap dacă încerc să le număr.

— Durerea de cap e un efect cunoscut al suprasaturării cu brandy.

— Mi-am făcut de râs familia, zise ea. Deși știu că așa-numita mea respingere nu o să-l rănească pe Ashmont, l-am umilit public.

Mândria lui o să fie rănită, și asta e o răutate pe care nu o merita, doar nu mi-a făcut nimic.

Dar Ripley pusese la cale un plan atât de bun.

Planul perfect. Pentru Ashmont. Pentru ea.

Și totuși...

„A fost blândă“, spusese Ashmont noaptea trecută, vocea lui îndulcită de mirare.

Oamenii nu erau blânzi cu ne-Excelențele Lor. Oamenii făceau ce li se spunea sau ce erau plătiți să facă. Oamenii se gudurau sau încercau să seducă, să ia bani, să suporte sau să țină prelegeri. Nimeni nu se gândea că un duce desfrânat ar vrea sau ar aprecia bunătatea.

Ripley își aminti noaptea trecută, când Ashmont era atât de bucurios și vorbea despre căsătorie. Îl alese pe Ripley ca să se asigure că totul mergea bine.

Furtul miresei, ceea ce ar fi devenit situația de față acum, că ea voia să se întoarcă, nu însemna deloc să facă lucrurile să meargă bine.

– Foarte bine, spuse el. O să te duc înapoi.

Însă avea să-i niște ponturi pe drumul de întoarcere despre cum să se poarte cu Ashmont.

– Mulțumesc, spuse ea și o luă spre ușă.

– Dar nu mergem cu afurisita de barcă, completă el către spatele ei.

Spatele ei plăcut și drept.

Ea ridică din umeri și ieși.

Puțin mai târziu

Olympia încerca să mănânce un sendviș, în timp ce Molly și Jane îi aranjau părul. De unde stătea, își putea vedea rochia de mireasă și voalul reflectate în oglindă.

Servitoarele le întinseseră în fața focului, ca să se usuce. Acolo, stăteau hainele murdare, ca niște cadavre ale șansei ei de a se căsători bine și de a-și salva frații de părinții lor iresponsabili financiar.

Ar fi preferat să nu se gândească la ce făcuse în acea dimineață, dar nu era duce. Spre deosebire de Ripley, nu putea face ca subiectele incomode să îi dispară din minte la comandă.

Bărbatul părea să creadă că era posibil ca ea să primească o a doua șansă, și ar trebui ca el să știe cum să abordeze un scandal. Pe de altă

parte, nici unul din trioul ducal nu se afla în categoria „Cel mai mare gânditor al lumii”. Iar, în al treilea rând, Ashmont era faimos de imprevizibil. Nimeni nu știa când urma să aibă loc următoarea lui farsă ori următoarea bătaie. Titlul lui, înfățișarea și șarmul îl scăpaseră până în urmă cu un an sau doi, când gazdele din Londra se săturaseră de comportamentul lui și începuseră să-l scoată de pe liste de invitați.

Dacă nu îi dădea o a doua șansă?

Nu că ar fi fost sigură că o voia... Partea bună, dacă era respinsă, era Lord Mends.

În acest moment, acesta putea părea pentru părinții ei un candidat mai puțin monstruos decât înainte. Asta dacă mai era dispus să fie candidat. La cum îl știa Olympia, era posibil ca acesta să-și fi găsit o altă femeie dispusă să fie bibliotecara lui.

E adevărat, era mai în vârstă și pedant. E adevărat, mama și tatăl ei fuseseră scandalizați de ideea că singura lor fiică s-ar căsători cu un bărbat aproape destul de bătrân să-i fie bunic. Dacă Olympia chiar l-ar fi iubit, probabil i-ar fi convins. Însă nu îi iubea decât cărțile.

Deși părinții ei respinseseră invitația bărbatului de a o aduce pe Olympia să-i vadă biblioteca, tânăra simțea ca și cum o cunoștea intim, având în vedere ce citise și ce îi spusese el. Deși Lord Mends recunoscuse trist că biblioteca lui nu se compara cu cea a ducilor de Marlborough sau Roxburghe, un catalog pe care îl printase în privat o făcuse să fie extaziată: *Psalmorum Enchiridion*, cu coperta minunat realizată de Clovis Eve pentru Marguerite De Valois, opere din biblioteca lui Maioli...

Oricum, la câteva zile după ce părinții ei îl respinseseră pe Lord Mends, Olympia avusese întâlnirea fatală cu ducele de Ashmont.

Iar acum...

O întâlnire fatală cu fundul gol al ducelui de Ripley. Și alte părți... și conștientizarea că și ducele de Ashmont avea să-i dezvăluie părți goale, la fel ca Lord Ripley. Ideea intimității maritale cu oricare din ei o făcu să sară de pe scaun – și poate pe fereastră.

În acea clipă, ușa se deschise, și ducele de Ripley își făcu intrarea.

Tânăra blocă toate celelalte imagini din minte și se concentrează pe unde era și cine era și pe el, pentru că el era acolo, iar ea nu mai putea vedea nimic altceva.

– Nu ai terminat încă? întrebă el.

– Nu și nu o să mă grăbești. Eu și această armată de femei ne-am grăbit cât de mult am putut. E hidos de nedrept din partea

bărbaților, care nu trec printr-un proces la fel de complicat de îmbrăcare, să se plângă din cauza timpului necesar. Nu-ți amintești cât a durat să-mi dai chestia aia jos din cap? Făcu un semn către coronița de mireasă și voal. Crezi că părul îmi poate fi aranjat imediat?

– Văd că am ajuns în etapa în care ești iritată.

Asta era puțin spus.

– E posibil, duce, sau îți cer prea mult dacă vreau să fii, numai pentru o fracțiune de secundă, mai puțin provocator?

– Mult prea mult, zise el. Ce părere ai?

Făcu un gest către costumul lui, care accentuă imaginea cu el gol, pe care nu și-o putea șterge din minte.

Nu voia să-l studieze. Nu era bine pentru ea. Făcuse asta în urmă cu puțin timp și nu era sigură că avea să-și mai revină vreodată.

Măncarea părea să-i fi alungat amețeala, însă nu putea fi sigură de asta, deoarece nu avea cu ce să compare. Cu o minte ceva mai limpede, deveni și mai conștientă de prezența lui.

Îi veni în minte armăsarul pe care îl urmărise călărind iapa.

„Oprește-te. Fii rațională. Uită-te la fapte.”

Iar adevărul era că era greu să te detașezi de prezența unui bărbat când stăteai chiar în fața lui și îl priveai.

Olympia își coborî privirea și, pe sub gene, îl studie din cap până-n picioare: de la umerii lați care întindeau cusăturile hainei negre la cămașa plisată și vesta dungată și, în jos, repede, peste pantalonii albi și pantofii negri. Avea o pălărie în mâna dreaptă.

Tânăra se uită la pălărie și încercă să-și ocupe mintea prea activă amintindu-și numele pălăriilor purtate de bărbați și încercând s-o identifice pe aceasta.

– Evident că nu-mi vine, spuse el. Nu avea cum, având în vedere timpul scurt, deși croitorul a făcut ce a putut el mai bine. Nu este, în nici un caz, lâna pe care aș fi ales-o eu, iar materialul este de o calitate mediocră.

Olympia încercă să se poarte de parcă Ripley era un manechin din vitrină. Unul îmbrăcat ciudat.

– Este ireproșabil, spuse ea. Sunt de acord, nimic nu vine cum trebuie, dar cel puțin pantalonii îți acoperă gleznele. Și, atâta timp cât nu trebuie să scoți femeii din bărci sau râuri, haina pare să reziste.

– Dar piesa de rezistență, spuse el. Se apropie, și celelalte femei se îndepărtară. Se opri în fața oglinzii și-și puse pălăria pe cap. Se încruntă, după care o înclină într-o parte și în alta. Groaznic, spuse

el. Arăt ca un funcționar din bancă. Dar era singura care îmi venea cât de cât. Cum naibii cumpără bărbații chestii de-astea deja făcute?

– Nu arăți ca un funcționar din bancă. Dacă ai purta o pălărie de vâslaș, nu ai arăta ca un vâslaș. Arăți ca un nobil... deghizat. E adevărat totuși că nu e o deghizare prea bună. Făcu un gest nepăsător cu mâna. Merge. Poți să poți orice, și tot o să fii înalt, întunecat și chipeș...

– Chipeș...

– Bărbații sunt considerați atrăgători când sunt de vârstă mijlocie și burtoși, continuă ea. Bărbații albesc și nu suferă consecințe. Noi, femeile, avem voie să arătăm bine până pe la douăzeci de ani, cel mult. După asta, suntem bătrâne.

Femeile de lângă ea protestară.

– Domnișoara exagerează, le spuse Ripley. Ați făcut o treabă bună. Nu arată nici pe departe cât de bătrânicios arată de obicei. Acum, dacă terminați cu aranjatul părului, trebuie să plecăm. Domnișoara e nerăbdătoare să plece.

Era. Întrebarea era însă încotro.

– Da, spuse ea.

Chipeș.

Nimeni nu îl mai acuzase pe Ripley de asta.

Probabil încă era beată. Nefiind obișnuită să bea, nu își revenea la fel de repede ca o persoană cu mai multă experiență. În plus, era o femeie de viță nobilă, o fecioară.

Însă felul în care îl privise pe Ripley nu era deloc tipic unei fecioare inocente. Cine știa că o femeie prețioasă și neprihănită putea să arunce o asemenea privire sau să facă un bărbat să fiarbă la foc mic? Se părea că Ripley mai avea de învățat câte ceva despre virginele intelectuale.

Nu avu mult timp în care să fiarbă la foc mic. Olympia își întorsese puțin capul, iar lumina focului i se reflectă în ochelari, și el nu îi mai putu vedea ochii deloc.

Nu că ar fi avut nevoie s-o facă, își aminti.

Olympia văzuse destul din el, iar el nu avea nevoie să vadă mai mult din ea. Era mai bine să n-o facă, având în vedere circumstanțele. Din cauza traiului ca de călugăr din ultimele luni, se încingea prea repede.

Avea să remedieze acest lucru în seara asta. După ce o ducea pe mireasă mirelui.

Împreună cu gândurile nepotrivite firești pentru orice bărbat de loc virtuos, asta îi trecea prin minte în timp ce aștepta ca femeile să pună pălăria pe capul lui Lady Olympia și să lege funda. Când ritua-lul pălăriei se termină într-un final, iar hainele de mireasă fuseseră împachetate, o zori din cameră și din hotel, în curtea hanului, unde aștepta o diligentă.

– O diligentă! spuse ea.

– Credeai că o să cumpăr bilet la poștalion? La ora asta?

– O să ne ducă la Twickenham?

Ripley își încrucișă brațele, își lăsă capul într-o parte și o privi. În lumina după-amiezii, ochii lui se întunecară, la un verde de cedru de pădure.

Olympia își îndreptă ochelarii și își înălță capul.

– M-am hotărât că aveai dreptate despre faptul că m-aș întoarce cu coada între picioare. Nu sunt o lașă.

– Nici nu credeam asta. Poate doar indecisă.

– Recunosc că nu gândeam clar. Însă ar trebui și să-mi ascult in-stinctele. Aș vrea să vorbesc cu mătușa Delia înainte să mă întorc – asta dacă o să mă întorc. Cred că e persoana cea mai potrivită să mă sfătuiască. Restul nu văd nimic decât titlul: Olympia, căsătorită într-un final, cu un duce. M-am gândit și eu la asta, în detrimentul unei minți limpezi.

Olympia se uită în altă parte. Atâtea lucruri îi afectaseră gândi-rea. Viitorul fraților ei. Viitorul ei.

Și Ashmont. Nimeni nu îi făcuse curte atât de convingător. De fapt, nimeni nu îi făcuse curte deloc, decât dacă îl lua în considerație pe Lord Mends, care vorbea întruna despre cărțile lui. Fusesse imposibil să gândească limpede când Ashmont o fixase cu ochii lui albaștri de parcă nu ar mai fi văzut pe nimeni altcineva în toată lumea, și el întârise efectul menționând colecția vastă de cărți a bunicului său, despre care Olympia știa că se putea compara cu cea a ducilor de Roxburghe și Marlborough.

Olympia văzuse cu ochii ei biblioteca de la reședința Ashmont. Tatăl ei o luase cu el să se uite la niște cai. Ashmont era plecat la școală atunci. Unchiul lui, Lord Frederick Beckingham, îi oferise micuței Olympia, care nu avea mai mult de doisprezece ani, un tur al casei. Odată ce văzuse biblioteca, nu mai fusesse interesată de restul casei, spre amuzamentul bărbaților.

– Twickenham, spuse Ripley, readucând-o în prezent.

– Da, zise ea.

Ripley tăcu excesiv de mult timp. Ea își strânse mâinile, nu că s-ar fi rugat să câștige vreo luptă cu el, ci ca semnal că era pregătită de luptă, deși știa și ea că fusese cu toane.

Ar face bine să nu mai bea brandy.

– Foarte bine, zise el. Urcă în trăsură.

Ea expiră ușurată și se îndreptă spre vehicul.

Vizitiul așeză treapta și deschise ușa, când un strigăt de durere se auzi în curtea hanului.

Olympia se întoarse către sunet, care venea din apropiere de intrarea în curte, unde un bărbat roșu la față ridicase un bici la un câine care se ghemuise. Olympia văzu roșu în fața ochilor.

Uită de Ripley. Uită de Twickenham. Începu să se miște înainte să se gândească să se miște. Se îndrepta rapid către locul faptei, arătând cu degetul spre prada ei și apoi spre pământ.

– Tu. Lasă-l în pace! Acum!

Răufăcătorul îngheță. Câinele se lăsă pe burtă. Pentru o clipă, Ripley îngheță și el.

– Acum, strigă Olympia.

Se îndrepta spre bărbatul cu bici. Nu alerga, ci se mișca rapid și hotărât, ca... Ripley nu știa cum să descrie. Ca o forță a naturii, ceea ce era absurd. Ea, cu o pălărie cu flori, o pelerină din dantelă neagră care îi flutura pe umeri și funde care apăreau la fiecare pas. Un produs de patiserie, poate. O forță a naturii, slabe șanse.

Cu toate astea, toți bărbații din curte se opriră când îi auziră vocea. Toți, inclusiv Ripley, reacționară la acel sunet. Era pur și simplu un ordin, deși nu era sigur că auzise vreodată o femeie care să își folosească vocea atât de eficient. Poate sora lui. Sau mătușa Julia.

Deși obiectul furiei ei arăta îndărătnic și beligerant, ca toți escrocii cu care avusese Ripley de-a face, și părea să fie și beat, își lăsă brațul în jos. Nu se mișcă, în timp ce o privea pe Olympia apropiindu-se.

– O să iau eu asta, spuse ea.

Își întinse mâna subțire acoperită de mănușă.

– Cum adică? întrebă bruta.

Lady Olympia nu se mișcă, nu spuse nici un cuvânt, doar rămase cu mâna întinsă.

Bărbatul îi dădu biciul.

Ripley ar fi chiuuit de bucurie, dar instinctul îi spuse că echilibrul momentului era unul delicat. Situația putea deveni periculoasă într-o clipă. Ripley se apropie, cât de ușor o putea face un bărbat masiv pregătit de luptă, iar bărbatul vorbea, moment în care mirosul de alcool îi învălui pe toți.

– Asta e câinele meu, lua-l-ar ciuma, și m-a costat o avere. Ascultător, mi-au zis. Dresat pentru... pentru vânatoare. Da de unde!

– Ai lovit un animal nevinovat, cu un bici. Ție ți-ar plăcea asta?

Își ridică brațul, ca și cum s-ar fi pregătit să dea. Bărbatul ridică o mână, ca să se apere.

– Nu...

Se înclină și fu cât pe ce să cadă, dar își reveni în ultima clipă.

– Sunt dureros de tentată să-ți arăt cum e, ca să îți amintești mai bine data viitoare, zise ea. Dar asta ar fi o dovadă de proastă creștere.

Olympia se uită la câine.

– Haide, zise ea.

Câinele se ridică.

– La naiba! Nu poți... E câinele meu!

Tânăra făcu un gest cu mâna, și câinele se duse la ea.

– Sam! Țipă stăpânul lui. Vino aici, altfel o să...

– N-o să faci nimic, zise Lady Olympia. Nu meriți să ai un câine.

– Nu o să-mi iei câinele. O să chem autoritățile.

Bărbatul se uită în jur.

– Cineva să aducă un polițist. Ăla e câinele meu, și, când afurisitul încăpățânat nu face ce-i zic, îl învăț minte. Nu e treaba nimănui.

Bătăușul de câini tot țipa despre hoți și polițiști și cine știe despre mai ce. Ieșiră oameni de la cafeneaua de la parter. Spectatorii se înghesuiră în sala care dădea spre curte.

– Aha, spuse Ripley.

Lady Olympia, care se îndrepta spre diligență, cu câinele alături, îl privi, surprinsă

– Ah, aici erai.

– Nu luăm câinele, spuse el.

– Nu putem să-l lăsăm cu omul acela groaznic, care lovea un animal nevinovat. Cu un bici! Și nici măcar n-a fost o atingere ușoară sau să lovească pământul, ca să atragă atenția animalului. A făcut câinele să plângă, l-ai auzit, iar acesta e un *lurcher*. Sunt câini extrem de tăcuți.

Ripley vedea ce era. Câinele unui braconier. Un vânător tăcut. Stătea lângă ea, lângă mâna ei, cea în care ținea biciul. Animalul tremura.

– Îmi fură câinele! Cineva să îi oprească!

– Nu fi prost, Bullard! E Excelența Sa Ripley. Un duce, idiotule. Poate să facă orice vrea.

– Nu o să-mi ia câinele... după ce își lasă târfa să îi facă treaba murdară. Îmi vreau câinele!

Ripley oftă. Bineînțeles că mereu trebuia să fie vreun bețiv prin apropiere care să spună lucrul greșit. Mereu trebuia să fie vreun idiot care să spună cuvinte care nu puteau fi trecute cu vederea.

Se întoarse către Bullard și spuse pe un ton blând și amiabil, pe care toți cei care îl cunoșteau îl știau ca fiind Vocea Morții – sau, cel puțin, a Durerii Serioase.

– Ce ai spus?

Ripley vorbea târăgănat.

În același timp, Olympiei i se ridică părul de pe ceafă și simți, cu siguranța unei tinere care a crescut înconjurată de bărbați, activarea nevoii masculine de a omorî alți masculi.

Deși aparținea sexului opus, și ea simțea lucruri asemănătoare. Voia să îl dea pe Ripley la o parte și să îl biciuiască pe Bullard până când acesta plângea ca un copil. De dragul câinelui însă, se calmă. Își puse mâna pe capul lui. Acesta se apropie.

– M-ai auzit! spuse stăpânul câinelui. Tu și bucata ta de lux, care atacă bărbați prea bine-crescuți ca să lovească femei și le fură posesiunile. Nu poți să pleci cu câinele meu, de parcă lumea toată ți-ar aparține.

– Este a doua oară când o insulti pe lady, spuse Ripley pe un ton calm.

– Lady! Ea! Și mi-a furat și biciul!

– Asta e a treia oară. Așa-mi trebuie dacă am răbdare și îngăduință. Gata cu șansele! O să i te adresezi cu „milady” și o să-ți ceri scuze. Acum.

– Să-mi cer scuze? Ei? Ba pe naiba! Îmi vreau câinele!

Ripley îl lovi. Fu o lovitură șocant de rapidă în stomac. Bullard căzu în genunchi.

– Cere-ți scuze, și încă repede. Deși mânușile astea noi nu sunt perfecte, prefer să nu le mânjesc cu sânge.

Ripley făcu o pauză, așteptând ca Bullard să își revină.

- M-ai luat prin surprindere, nemernicule, spuse bețivul. Toată lumea a văzut ce ai făcut.

- Se pare că nu mi-ai auzit avertismentul, zise Ripley. Atunci, o să fiu mai clar. Dacă următoarele cuvinte din gura ta nu sunt „Îmi cer scuze, milady“, o să mă obligi să te rănesc rău de tot.

- Încearcă doar! Bullard își ridică pumnii. Încearcă, nemernicule...

Apoi, veniră multe cuvinte foarte urâte.

Ripley îl lovi destul de tare cât să-l dezechilibreze, însă, înainte ca bărbatul să cadă, ducele îl prinse, își înfășură mâinile în jurul gâtului său și îl ridică în aer. În timp ce lovea mâinile cu mânuși și picioarele îi atârnavă, bărbatul reuși să scoată niște cuvinte pe care Olympia nu le auzise niciodată rostite, dar pe care le recunosc din opera fascinantă a domnului Grose, *Lexicon Balatronicum*.

Vocea calmă și echilibrată a ducelui răsună clar în liniștea de mormânt a curții.

- O să i te adresezi cu milady și o să-ți ceri scuze, altfel va trebui să-ți fac viața un iad.

- Hai, omoară-mă. O să fii spânzurat și o să ne vedem în iad.

- Nici nu mă gândesc să te omor, spuse Ripley. Ar fi prea rapid și deloc distractiv. Nu, ce m-am gândit să fac este să încep cu ruperea câtorva oase și apoi a altora, până când vor fi prea multe ca să le mai poată repara vreun doctor.

Fața lui Bullard devenea mov, dar bărbatul tot reuși să spună câteva lucruri despre preferința lui Ripley de a face lucruri nefirești cu animale de fermă.

- Ce om groaznic ești, spuse Ripley. Poate îți dau drumul și vedem ce se întâmplă. Sper că nu o să te calc din greșeală pe cap.

- Hai, fă-o!

Ripley îi dădu drumul. Bullard se prăbuși.

Olympia se așteptă ca bărbatul să-și revină. Unii nu știau când să pună punct.

Se părea că Bullard fusese afectat de căzătură. Își duse mâinile la gât, dar nu făcu nici o altă mișcare. Stătu acolo, cu ochii deschiși, uitându-se la duce.

- Ai terminat? întrebă Ripley.

Bullard încuviință.

- Atunci, spune că-ți pare rău.

- Îmi pare rău!

- Nu mie, om ridicol. Ci către această lady.

- Îmi pare rău, milady.

– Bun. Acum, pleacă.

Bullard se ridică și își chemă câinele. Cu coada în jos și capul plecat, creatura se apropie și mai mult de Olympia.

– Nu, spuse Olympia, l-ai pierdut.

– Sam e proprietatea mea. Vine cu mine!

Olympia se uită la Ripley.

– Nu luăm câinele, spuse el.

– Nu putem să-l lăsăm, e rănit și speriat.

– E câinele meu! Am plătit o avere pe afurisitul ăsta. Nu ai nici un drept!

– Tu nu ai nici un drept asupra lui. Ai renunțat la el când ai lovit o creatură neajutorată. L-ai pierdut.

– Urcă în trăsură, spuse Ripley.

– Nu o să-i las animalul, replică ea. Cum o să plecăm, o să pedepsească câinele pentru ce i-ai făcut.

– Nu luăm câinele, spuse Ripley.

– Sam, vino!

Câinele îl privi pe Bullard și tremură.

– Nu se duce cu omul acela, insistă Olympia.

– E câinele meu afurisit!

– Nu luăm câinele, repetă Ripley. În caz că n-ai observat, nu e un pechinez. Nu poate să stea în poala ta. În diligență abia dacă încap doi oameni.

– Poate să stea în ladă.

– Hainele tale de mireasă sunt acolo, spuse el.

– Câinele poate să le folosească drept perne. Nu e ca și cum o să le mai port.

– E afurisitul meu de câine! Nu o să-mi iei câinele!

– Gura! Eu și domnișoara negociem.

– Nu poți să-mi iei câinele! M-a costat...

– Ești un bărbat extrem de obositor, spuse Ripley, care aruncă o privire în curte. Cineva să-l ia de aici.

– Țăla e afurisitul meu de...

Bullard fu întrerupt de doi bărbați care se aflau în mulțime și care îl duseră într-un colț al curții. Ripley se întoarse către Olympia.

– Dacă luăm câinele, e câinele tău. Când te las la mătușa ta, îl las și pe el. E clar? Odată ce îl luăm, nu ai cum să te răzgândești, pentru că nu o să-l abandonez pe drum și nici nu o să-i găsesc altă casă, dar nici nu o să-l adopt. Ai înțeles?

— Da, spuse ea, în timp ce inima îi bătea cu putere. Mulțumesc mult că mi-ai explicat în detaliu, în caz că creierul meu era incapabil să cuprindă consecințele.

— Bun, spuse el.

Ripley se duse apoi să discute cu Bullard, care se împotriva bărbatilor care încercau să-l țină. Urmă o dezbatere lungă, vocea lui Bullard ridicându-se scandalizată, apoi coborând la un mormăit.

La scurt timp, un servitor ieși din han cu pături. Le duse la ladă și le aranjă peste pachetul cu hainele de mireasă.

— E bine așa sau vrei să chem o digilență separată pentru noul tău animal de companie? întrebă Ripley. Și un servitor sau doi care să îl îngrijească?

— E în regulă așa, spuse Olympia.

Ripley scoase un sunet, și câinele îl privi, cu urechile ciulite. Ripley arătă spre ladă. Câinele sări în ea. Se roti de câteva ori, până când locul era aranjat așa cum îi plăcea, după care se așeză.

Câinele fusese bine dresat. Era evident că nu animalul era problema. Olympia se uită la Bullard, care stătea cu gura deschisă și se uita când la câine, când la ea, când la Ripley.

— Urcă în digilență, acum! spuse Ripley.

Ripley o privi cum se suie în digilență și se așază, într-o vâltoare de dantelă, funde și flori.

Aruncă o ultimă privire în curte, ca să se asigure că Bullard nu avea să fugă către ei și să se facă și mai tare de răș.

Apoi se duse la ladă și examinează câinele. Văzu două lovituri, dar nu și sânge. Animalul nu avusese când să fie biciuit grav. Ripley mângâie câinele și scoase câteva sunete, iar animalul se opri din tremurat.

— Ești un norocos, sper că-ți dai seama de asta, spuse Ripley. Nici că nu puteai să alegi un moment mai bun.

Câinele îi linse mânășă.

— Fără salivat. Ripley își retrase mâna. Nici măcar pe mânășile astea groaznice. Și să nu ți se facă rău pe drum.

Gata, era mai bine acum.

Viitoarea ducesă a lui Ashmont era în viață. Nimeni nu murise. Nu se lăsase cu vărsare de sânge, deși Bullard rămăsese cu multe vânăți dureroase care să-i amintească de acest moment.

În ciuda tuturor acestor gânduri plăcute, Ripley știa că urma să aibă nevoie de ceva timp ca să se liniștească, după ce dăduse dovadă de control și nu îl bătuse pe Bullard până la sânge.

Ripley inspiră adânc, pentru a se calma, lăsa câinele, se sui în trăsură și îi ceru vizitiului să pornească la drum.

Vehiculul abia se pusese în mișcare și Ripley abia se așezase pe locul lui, când Lady Olympia se întoarse și își petrecu brațele în jurul gâtului lui.

– Foarte bine ai procedat, într-adevăr!

Apoi, îl sărută.

Capitolul 6

Îl sărută pe obraz pentru că era entuziasmată – sau cel puțin asta i-ar fi spus creierul lui Ripley dacă ar fi funcționat.

Dacă organul intelectului ar fi mers, i-ar fi zis să o dea la o parte și să spună ceva de genul „Nu fi ridicolă!”

Însă creierul nu-i funcționa. O luă în brațe și o sărută pasional pe buze. O sărută cu toată anxietatea, frustrarea, furia și alte emoții enervante cărora credea că le pusese punct în urmă cu o clipă. Și cu dorința simplă cu care se luptase de ce părea deja mult timp.

O simți tensionată, și se pregătea să se retragă, însă apoi gura ei moale reacționează la atingerea buzelor lui, și gustul ei fu... diferit. Proaspăt și dulce – și încă într-un fel. Nu știa cum anume și nici nu-i păsa.

Olympia nu știa cum să sărute. Lui Ripley nu îi păsa nici de asta. Gura ei era moale, plină și avea gust bun. În orice caz, el știa cum să sărute și nu avea nici o îndoială că ea era destul de inteligentă cât să se prindă.

Tânăra se topi în brațele lui și se potrivește în ele exact cum ar fi trebuit s-o facă, iar, pentru o clipă, el se pierde în valul de entuziasm, ușurare, plăcere și alte sentimente, mai străine.

Apoi, câinele lătră, iar sunetul îl smulse din starea în care căzuse. Se retrase, însă cu atenție, deoarece creierul lui începuse să funcționeze cât de cât, și își dădu seama că făcuse ceva incredibil de stupid. Nu avea sens să o împingă la o parte în condițiile în care el transformase un pupic inocent pe obraz în ceva ce ea nu își dorește.

– La naiba! spuse el. Nu ți-a zis nimeni să nu te apropii prea mult de bărbații care s-au bătut cu o clipă mai devreme?

– Tu m-ai sărutat! spuse ea, cu ochii mari și posibil albaștri, deși era greu să-ți dai seama de asta în trăsură.

– Tu m-ai sărutat prima.

– Pe obraz!

- Pe obraz, pe buze. E același lucru. Femeia sărută. Bărbatul e entuziasmat. Chiar trebuie să-ți explic lucrurile simple ale vieții?

- Pe unele, se pare că da. Am șase frați și știi cum e cu bățile. Dar... nu știi ce s-a întâmplat. Ai salvat câinele! Și el... Bullard, adică... credea că sunt o ușuratică!

- Nu cred că o să mai facă greșeala asta, spuse Ripley.

Nu-și putu opri senzația de frustrare. Nu fusese cine știe ce sărut, și i se părea că ar mai fi trebuit să fie o parte, din moment ce acum urmau multe discuții și... Dumnezeu, cum putut să fie atât de stupid? Cu mirea lui Ashmont, dintre toate femeile.

- Nimeni nu a mai făcut greșeala asta, spuse ea. Cine a mai auzit de o femeie cu reputație proastă și ochelari?

- De ce nu? Adaugă un aer de mister.

Ea îl privi.

El o lăsă să se uite. Încerca cu disperare să găsească o cale de ieșire din situația în care se băgase.

- E rochia, spuse ea într-un final. Ți-am zis, nu e potrivită pentru o fată bătrână.

- Tu nu ești fată bătrână, ci o viitoare mireasă.

- Nu încerca să schimbi subiectul. Ale cui haine trebuiau să fie astea?

- De unde să știi?

- Ale unei curtezane. Netezi fusta cu drag. Sau ale unei văduve atrăgătoare. Doamna Thorpe și-a dat interesul. Din felul în care vorbea, am dedus că-ți datora o favoare. Sau o sută.

- Favoarea nu era pentru mine, ci pentru sora mea.

Dacă Excelența Sa Blackwood ar fi participat la nuntă, așa cum ar fi trebuit, Ripley i-ar fi cerut ajutorul să o recupereze pe Lady Olympia, și mirea nu ar fi trecut de poarta grădinii.

Dar nu, Alice trebuia să fie la cincizeci de km de Londra cu mătușa Julia, dintr-un motiv încă inexplicabil. Blackwood nu dăduse multe informații, însă nu era ca și cum el și Ripley ar fi vorbit prea mult. Aproape toată conversația fusese acaparată de Ashmont, care vorbea despre căsătorie.

Cu femeia pe care Ripley o sărutase cu o clipă în urmă într-o manieră excesiv de entuziastă.

- Sunt sigur că ai întâlnit-o. Poate să fie cea mai afurisită... Nu contează. Dacă ai întâlnit-o, știi cum e.

– Plete negre superbe și ochi verzi, spuse Lady Olympia. Am fost șocată când am auzit că urma să se mărite cu Blackwood. O credeam mai deșteaptă de atât.

Și el o crezuse la fel.

– Tu ai acceptat cererea lui Ashmont.

– Sora ta nu a trebuit să se gândească la cinci frați mai mici, la părinți risipitori sau la o zestre care se micșora și nici nu a fost votată „Cea mai plictisitoare fată a sezonului” de șapte ori la rând, spuse ea. Începusem să mă panichez – la fel ca părinții mei, de altfel.

– Mai ai câțiva ani buni, spuse el. Încă sunt confuz în legătură cu partea plictisitoare.

– Nu mă cunoști așa cum sunt de fapt. Pot să vorbesc despre prime ediții ale multor cărți, despre biblioteca lui Maioli și despre gravuri timpurii până îmi leșină ascultătorii. Mai rău, am un sistem, inspirat de președintele american Thomas Jefferson, care a aplicat la organizarea cărților tabelul științific Bacon. Metoda mea e mai complexă și pot să vorbesc despre un subiect de douăzeci de ori mai mult decât pot suporta interlocutorii să asculte.

Ripley se uitase drept înainte, la o priveliște nu tocmai plăcută, constituită mai mult din spatele vizitiului și posteriorul cailor. Acum, se întoarse să se uite la ea. Și ea se uita pe geam, cu gura curbată într-un zâmbet mohorât.

Gura de care-și lipise el buzele în urmă cu puțin timp.

Își spuse că nu era nici prima și nici ultima greșală pe care o făcuse. El și prietenii lui nu-și câștigaseră titlurile de ne-Excelențele Lor datorită virtuților.

– Poate tu ești cea plictisită. Poate creierul tău e prea activ pentru compania pe care o ai. Poate vorbești întruna despre cărți pentru că nimeni nu te înțelege și măcar e amuzant să le vezi privirile.

Nu i-ar fi trecut prin cap, în toți aceștia ani, că ea era cea plictisită. Presupusese că era ca restul fetelor respectabile și că avea să se integreze. Acum, că o cunoștea de... cât? De două, trei ore? Acum, era uimit că ea nu avusese probleme cu mult înainte.

Olympia clipi cu putere, iar el văzu cum o lacrimă îi alunecă pe obraz. Tânăra o șterse.

– Nu am nici o îndoială că vorbești din proprie experiență. Nu e greu să înțeleg de ce plictiseala ar fi o problemă pentru tine și comportamentul urât ar fi soluția perfectă. Dar e diferit pentru femei. Noi trebuie să facem pe plac.

– Îmbracă-te mai provocator, și o să fii pe placul lumii, spuse el. Bărbații sunt creaturi simple, lucru pe care nu ar trebui să îl explic unei femei cu mulți frați. Uite, de exemplu, ținuta de acum îți scoate în evidență silueta. Dantela neagră adaugă un aer de mister și pericol...

– Eu! Periculoasă!

– Nu ai văzut cât de ușurat a fost Bullard când a văzut că nu trebuia să se bată decât cu mine, nu și cu tine? Îmbracă-te ca o femeie periculoasă, și bărbații nu vor observa ce spui. Vor fi prea preocupați de gândurile lor indecente.

– Nu-mi vine să cred că ducele de Ripley îmi dă sfaturi frățești.

– Am experiență în domeniul acesta, doar sunt frate.

– Asupra căruia sora lui are o mare influență, se pare. Iar, într-un mod inexplicabil, acest lucru a dus la recunoștința nemuritoare a unei croitorese din Putney.

– Nu a fost mereu în Putney, spuse el, recunoscător pentru întoarcerea la subiectul original. Voia să audă mai multe despre sistemul lui Lady Olympia și nu voia ca ea să plângă pentru că niște oameni înguști la minte o considerau plictisitoare.

Aceste gânduri îl deranjau, și prefera să nu se concentreze asupra lor.

Croitorea era însă cu totul altă problemă.

– Sub un alt nume, doamna Thorne a fost o croitoreasă de succes în Londra înainte să de a se căsători cu domnul Kefton, spuse el. Ea muncea și el cheltuia tot ce câștiga ea și încă pe atât. Judecătorii au venit și au luat totul. Kefton, un individ curajos, a fugit. Sora mea, o clientă loială, mi-a spus povestea și a insistat să fac ceva. Ca să nu mă mai bată la cap, am mutat-o pe croitoreasă în Putney sub numele Thorpe. Numele fals a fost necesar ca să îi păcălesc pe creditorii soțului necredincios, precum și pe soț, în caz că se întorcea.

– Și acum, lucrează pentru curtezane și văduve vesele?

– Să spunem că și-a găsim nișa.

– Cu alte cuvinte, acolo îți duci amantele, spuse ea. Asta faceți toți trei, sunt sigură. Îmi și imaginez desenele satirice. Pieptul o să mi se reverse din corsaj și bucăți de lenjerie neagră și roz se vor vedea și...

– Uite cum facem. Hai să nu mai vorbim despre lenjerie.

I se conturase o imagine în minte cu sâni ei care se revărsau peste corsajul rochiei. Era un gând perfect normal pentru un bărbat, dar nu era înțelept să-l aibă în prezent. Îl îngropă cât de adânc putut,

lucru deloc ușor, fiindcă Olympia stătea fix lângă el, iar corsajul ei era chiar sub nasul lui.

Ripley se forță să se uite la spatele vizitului, în timp ce caii înaintau extrem de încet ca să iasă din Putney.

— Toată lumea o să vorbească despre asta, spuse ea, și o să-și imagineze ce-i mai rău.

— O să călătorim o jumătate de oră sau mai mult. După ce am scos mirese dezechilibrate din Tamisa, am sugrumat nemernici și am salvat câini, aș vrea să mă culc. Te rog fii mai puțin incitantă. Mult mai puțin distractivă. Mai tăcută.

Ea îl privi.

— Doar nu sugerezi să-ți explic sistemul meu pentru organizarea bibliotecii.

— Ba da, spune-mi totul despre el. În detaliu.

Ne-Excelențele Lor aveau obiceiul să secere tot ce le ieșea în cale. Obişnuită cu acest mod de operare, lumea se dădea de regulă din calea lor.

Însă nu puteai să seceri pur și simplu viitoarele rude și pe invitații la nuntă. Invitații fură îmblânziți ușor cu găleți de șampanie și cu o poveste despre mireasa care se îmbolnăvisese. Viitoarele rude erau altă treabă. Chiar și cu ajutorul lui Lord Frederick, dură puțin ca toată lumea sa se calmeze, mai ales Lord Ludford, care dădu vina pe Ashmont.

Olympia era o fată bună, rațională, spusese Ludford. Nu ar fugi decât dacă ar fi păcălită sau împinsă să facă asta. Nu avea de gând să accepte ca oamenii să o vorbească de rău doar pentru că Ne-Excelența Sa nu știa cum să se poarte cu o fată bine-crescută, care îi făcuse o mare favoare când îi acceptase cererea.

Din fericire, de data asta, Ashmont nu începu o bătaie. Era prea nerăbdător să plece ca să mai fie atent la ce spunea lumea.

În cele din urmă, cei prezenți fură păcăliți și liniștiți, spre satisfacția lui Lord Frederick. Cum Blackwood se gândise să cheme caii înainte ca invitații să se calmeze, cei doi duci plecară.

În scurt timp, ajunseră pe strada principală din Kensington, deși Ashmont își petrecuse întreaga călătorie blestemându-și unchiul și pe oricine altcineva care îl încetinise.

Cum nimeni nu putea oferi posibile informații, ducii fură nevoiți mai întâi să dea la o parte mulțimile de băieți care apăreau de nicăieri și veneau spre ei, oferindu-se să le țină caii.

– Caut o mireasă, spuse Ashmont. A văzut-o cineva? Cu un individ înalt, îmbrăcat ca pentru nuntă?

Băieții se uită unii la alții, apoi la el, cu priviri goale. Ashmont ridică o monedă.

– Haide! O mireasă. Cu voal și tot tacâmul. Greu de ratat. Un ban pentru primul care-mi spune o informație folositoare.

Fetele erau în continuare lipsite de expresie.

– Sunt la fel de duri aici ca în Londra, îi spuse lui Blackwood în timp ce scoase încă o monedă.

– Uite încă o monedă, zise Ashmont mai tare. Pentru puștiul deștept care îmi dă informații.

Văzu un băiat care îi șopti ceva altuia, îmbrăcat într-un costum ciudat. Sub murdărie, băiatul mai mic părea să fie blond, cu o atitudine inocentă. Îclină din cap spre cel mai mare, care se îndepărtă. Ashmont îl fixă cu privirea.

– Tu, de acolo! Îmi dau seama că ești pus pe șotii.

Cu ochii mari, băiatul mic se uită la băieții din jurul lui.

– Nu te uita la ei, spuse Ashmont. Cu tine vorbesc, băiete. Jocheul.

După ce îl privise mai atent, își dăduse seama că băiatul era îmbrăcat în rămășițele unui costum de curse. Iar chestia de pe cap era o șapcă galbenă, cu două numere mai mare.

– Cred că vorbește cu tine, Jonesy, spuse unul dintre băieți.

– Dacă așa fi jocheu, asta crezi că așa purta?

Blackwood, care știa mai bine dialectul londonez, traduse. Cum el era lingvistul, continuă și conversația:

– Vino, hai să vorbim!

– Nu știu nimic, spuse Jonesy.

Și toți ceilalți băieți adăugară:

– Nu știm nimic.

Blackwood îi arătă lui Jonesy o coroană, după care își întoarse calul și se îndepărtă puțin. Băiatul se apropie și stătu în fața lui, cu brațele încrucișate.

– A fost destul de bine.

– Să ai coroana o să fie și mai bine. Dar doar dacă îmi spui ce ai văzut și ce ai auzit când bogătașul și mireasa au fost aici.

– Poate a fost aici, poate n-a fost. Dar, dacă a fost, cred că-mi amintesc că ne-a dat un lucitor.

O liră? Nu era imposibil. Nici unul dintre ei nu era zgârcit, dar era cel mai probabil ca Ripley să fie cel care să dea unui copil al străzii o liră întreagă ca să tacă.

- Atunci, de ce nu-ți sărbătorești bogăția?

- Pentru că nu vreau s-o pălesc. Băiatul făcu un gest ca și cum i s-ar fi tăiat gâtul. Am pus-o undeva bine.

Dacă băiatul avea o monedă așa valoroasă la el, nu ar fi fost în siguranță, nici măcar în Kensington. Nu că ar fi arătat ca și cum ar fi aparținut locului. Avea mai degrabă un aer de oraș, iar asta ar fi explicat de ce restul băieților ascultau de un puști așa mic. Nu știa ce vârstă putea să aibă. Blackwood se uită la costumele uzate de jocheu.

- Nu ți-ai încălca jurământul sacru dacă mi-ai arăta în ce direcție au luat-o. Nu am o liră la mine chiar acum, dar o să te sui pe cal și o să am încredere c-o să-mi arăți drumul cel bun și o să-ți dau și coroana.

Făcu oferta potrivită. Ochii băiatului se măriră și se umplură de dorință. Apoi, se uită la grupul lui și clătină din cap.

Blackwood îl ridică în șaua din fața lui. Deși băiatul protestă tare și țipă că era răpit și omorât, nu se împotrivi prea mult.

Blackwood porni înainte, și Ashmont îl urmă, iar mulți băieți alergau țipând în urma lor. Însă caii prinseră viteză, și, după o perioadă, băieții renunțară. Când Blackwood hotărî că erau în siguranță, încetini și spuse

- Bine jucat, Jonesy. Acum, arată-ne drumul.

Ceva îl gădilă pe nas pe Ripley.

Deschise ochii.

Flori i se loveau de față din când în când. Erau atașate de pălărie. De pălăria unei lady.

Se trezi brusc și o descoperi pe viitoarea ducesă a lui Ashmont în brațele lui. În ciuda ritmului diligenței, și ea adormise, și încă profund, judecând după ridicarea și coborârea calmă a pieptului ei.

Deloc surprinzător, își spuse, având în vedere băutura, evenimintele zilei și probabilitatea să nu fi dormit prea mult noaptea anterioară, însă din motive diferite de ale lui.

Nu era deloc surprinzător nici că brațul lui ajunsese în jurul umezilor ei. Și el dormise - sau cel puțin ațipise. Un corp cald de femeie se așezase lângă al lui. Îl trăsese aproape din instinct.

Alte instincte se treziră acum, și îi veneau idei – în minte și nu numai – care ar fi fost potrivite în alte circumstanțe și s-ar dovedi un mare inconvenient în prezent.

Cu toate astea, nu voia să o trezească. Așa că nu se mișcă, ci privi pe fereastră. Ca să își controleze gândurile, se concentră pe ciudatul ei sistem.

În loc să aranjeze cărțile în mod normal, alfabetic sau după mărime, le organizase după subiect, în categorii mai cuprinzătoare precum Istorie, Filosofie și Arte. Aceste categorii cuprinzătoare conțineau categorii mai specifice. Ultimul lucru pe care și-l amintea era ea vorbind despre dificultatea de a se hotărî dacă trebuia să despartă în categorii seturi de cărți dintr-o singură colecție, precum cea a lui Diane de Poitiers, de exemplu.

În timp ce se gândea la avantaje și dezavantaje, dădură buzna părți dintr-un vis: o femeie care cădea de pe scările bibliotecii în brațele lui... el alergând nebunește pe străzile Londrei, urmărind o rochie de mireasă care zbura deasupra capului său ca un zmeu... cărți care cădeau din vitrine în timp ce fugea.

Cum mintea i se muta de la cărți la vise, nu fu atent la priveliștea de afară decât când diligența încetini și opri. Abia atunci se uită mai bine.

Richmond Bridge se afla în față. Ajunseseră la poartă.

Partenera lui de drum se trezi și își lăsă capul pe spate ca să îl privească. Făcu ochii mari și se dădu în spate.

– E prea târziu ca să faci pe timida acum, spuse el. Am dormit împreună.

Olympia era sigură că salivase pe gulerul lui și avea mici cute pe fața ei acum roșie, deoarece stătuse pe reverul lui.

Adormise pe una dintre ne-Excelențele Lor – și nu pe persoana cu care trebuia să se căsătorească. Ba, mai mult, se simțise mult prea confortabil la pieptul lui tare, cu brațul lui muscular în jurul ei.

Era bine că nici un bărbat nu încercase să o ducă pe un drum greșit în ultimii ani, deoarece părea că s-ar fi dus.

– Nu m-aș mândri cu asta, în locul tău. Nu ești primul. Clarence țipa continuu în timpul furtunilor, până i se dădea voie să se suie în pat cu mine.

– Acum, știi ce o să fac în clipa când o să lovească următoarea furtună. Pălăria ta stă strâmb.

Olympia se întoarse către fereastră, însă geamul murdar dezvăluia mai mult din Richmond și mai puțin din ea.

— Nu văd, spuse ea, după care se întoarse spre el. Te rog, îndreapt-o. Mătușa mea oricum o să fie curioasă cum de am ajuns să fiu îmbrăcată așa. Prefer să nu par răvășită.

— O să ajungi cu o rochie de mireasă murdară, un voal înfășurat în cârpă și un câine nou și mare. Mă îndoiesc că o să-și facă griji în privința unui detaliu cum ar fi o pălărie strâmbă.

— Mătușa Delia este foarte în pas cu moda, spuse ea. O să comenteze mai mult despre pălăria strâmbă decât despre orice altceva.

El trase pălăria într-o parte. Se uită la fața ei, încruntat, în timp ce ea rezistă dorinței de a privi în altă parte. Apoi, Ripley încearcă în cealaltă parte. După ce repetă procedura de cinci ori, își ridică brațele, într-un gest de capitulare.

— Nu cred că are importanță, spuse el. Oricum, nu ai cum să arăți nici măcar o fracțiune atât de răvășită pe cât arătai în rochia de mireasă.

Diligența trecu de poartă. Acum, trebuia să fie atentă. Vizitiul avea nevoie de indicații precise pentru a ajunge la vila mătușii ei.

Trimise informațiile prin Ripley. Erau destul de simple, iar distanța nu era mare.

Abia când diligența traversă podul, își aminti că încă nu se gândise la o explicație. Înjură încet.

— Acum, ce mai e? Întrebă el.

— Nu trebuia să auzi asta.

— Am un auz foarte bun din când în când. Adică, atunci când sunt atent. Cu tine, un bărbat trebuie să fie atent mereu. Dacă Ashmont ar fi fost mai atent, de exemplu, nu ai fi fugit. Dacă eu aș fi fost mai atent, nu ai fi căzut din barcă. Dar mi-am învățat lecția. O să fiu cu ochii pe tine până când o să fii în siguranță la mătușa ta.

Faptul că Ripley spusese că avea să fie cu ochii pe ea era ceva periculos. Bărbatul acesta spusese lucruri și se uitase la ea în feluri în care alți bărbați nu o făcuseră, iar combinația o făcu să creadă că nu era chiar tânăra care crezuse mereu că era. Știa că acești bărbați, craii, erau periculoși, dar nu înțelesese exact cât de subtil putea să fie pericolul. Ideile ei despre mai multe subiecte riscau să fie revoluționate. Era bine că mătușa Delia era aproape.

„Așa, concentrează-te la mătușa Delia, nu la el.”

— Nu știi ce să-i spun. Nimic din ce compun nu pare rațional.

În prezent, ideea ei cum că fusese cumpărată pentru reproducere, idee care păruse atât de convingătoare când fusese beată, i se părea nu numai stupidă, ci de-a dreptul absurdă. Și îi vorbise despre asta tocmai lui Ripley, dintre toți oamenii!

– În locul tău, nu aș explica, spuse el.

– Ba nu, vrei să spui dacă eu aș fi tu. Bărbații, mai ales cei de rang înalt, fac ce vor, iar lumea n-are decât să accepte asta.

– Tu ești o femeie de rang înalt. Poți să faci ce vrei.

– Doar nu mai sunt dispusă să-mi sacrific reputația. Și, trebuie să recunosc, am făcut deja asta.

– Poate fi reparată. Cred că e bine c-am apucat să petrecem puțin timp împreună, pentru că ai nevoie de niște lecții.

– Așa e, am nevoie disperată de lecții în domeniul în care ești expert. Cum să ai o reputație proastă. Cred că până și eu pot deduce cum să fac asta.

– Cred că deja ai pornit pe acest drum. Hai să ne amintim ultimele ore, milady, și...

– Ți-am spus că e ușor, până și eu pot s-o fac.

Dacă mai petrecea puțin timp cu el, devenea expertă.

– Nu aș îndrăzni să te contrazic. E nevoie de puțin efort pentru asta, și acela e și el plăcut, iar asta face parte din farmec. Dar, în ceea ce te privește, dacă ești așa drăguță să mă lași să spun ce aveam de spus fără să mă întrerupi...

– Nu aș îndrăzni să te întrerup.

– Mulțumesc. Dacă pot fi mai specific: lecțiile de care ai nevoie sunt despre cum să gestionezi lumea din jurul tău.

– Hai să-ți explic ceva. Poți să gestionezi venitul, deși asta pare să fie dincolo de abilitățile părinților mei. Poți să gestionezi o bibliotecă. *Lumea* nu poate fi gestionată. Numai un duce, și unul dintre ne-Excelențele Lor, ar presupune altceva.

Ripley făcu un semn nepăsător cu mâna.

– Imaginează-ți asta. Tu apari la ușă, urmată de mine și de câine, care clar nu e un Sam. Să-ți iei o clipă să scapi animalul de acel nume hidos. Dă-i un nume demn, cum ar fi... Cato. Cato i se potrivește.

– Mulțumesc că m-ai lăsat să aleg numele câinelui.

– Ai fost prea înceată. Acum, ascultă-mă.

– Am de ales?

– Am experiență cu situații care par să necesite explicații. În plus, am o soră. Privirea i se mută spre fereastra din față. Și nu avem mult timp. Ordonă vizitiului să oprească. Stai, zise el și ieși.

Olympia văzu care era alternativa: fuga. Dar asta nu funcționa prea bine înainte, deși, în momentul respectiv, simțise că era lucrul potrivit.

Fuga i se părea o variantă bună acum, când era destul de trează, un semn clar că petrecuse prea mult timp cu acest bărbat.

Așteptă, privind pe fereastra diligenței.

Ripley se duse la ladă. Cato îl privi nerăbdător. Bărbatul făcu un gest, și câinele sări. Ripley scoase pachetul mare, trimise câinele înapoi în cuibul lui cu păături, se sui în trăsură cu cadavrul de nuntă și îi spuse vizitiului să pornească.

Ducele își scoase mânușile și începu să dezlege pachetul.

– Nu port asta, spuse ea.

– Te implor să ai puțină încredere în mine. E nevoie de foarte puțin. Avem nevoie pentru scenă.

– Îmi place de mătușa mea. Nu o s-o las să devină ținta unui glume de-ale tale.

– Nu e o farsă. E o scenă.

– Nu am idee ce vrei să spui.

– Ca mima, dar nu chiar.

– Un tablou?

– Da. Stail!

Olympia îl privi desfăcând pachetul, degetele lui lungi atât de grațioase și de pricepute. Își aminti afundarea acelor degete în părul ei.

Privi în altă parte, și mintea ei își reaminti o scenă. Se petrecuse în urmă cu mai bine de un an. Poate doi sau mai mulți, la balul lui Lady Nunsthorpe. Cunoscută în mod ironic drept Nun¹, potrivit lui Stephen, doamnei îi plăcea să trăiască periculos, deoarece îi invitase pe toți cei trei duci prieteni. În timpul dansului, gazda încercase să îl seducă pe Ripley, nu că Olympia ar fi crezut că era nevoie de efort pentru asta. Dar nu reușise să se uite în altă parte. El se mișca cu puterea și grația unui pursânge, și ea se întrebă cum ar fi să danseze cu el.

Bărbatul pe care îl văzuse în cadă arăta ca un pursânge – era proporționat splendid și era puternic. Caii pursânge puteau fi temperamentali și periculoși, așa cum descoperise tatăl ei pe propria piele.

Nu că tatăl ei ar fi învățat vreodată din propria experiență. Olympia spera că nu îl moștenise din punctul acesta de vedere, dar nicio dată nu fusese testată. Niciodată nu fusese tentată...

¹ În limba engleză, în original, „călugăriță” (n.tr.)

Vocea lui Ripley îi atrase atenția.

– Cum spuneam, o să apari la ușa mătușii tale cu anturajul tău format dintr-un câine și un duce cu reputație îndoielnică, care o să-ți ducă rochia de mireasă și voalul.

– Ca pe un cadavru.

Cadavrul speranțelor și al visurilor familiei ei. Cadavrul viitorului fraților ei. Începea să intre în panică. Își impuse să se potolească.

– Exact. Cum o să-ți vezi mătușa, o să i te arunci în brațe, plângând.

Era mai simplu și mai isteț decât se așteptase. Își putea imagina totul foarte simplu. Pusă în fața unei asemenea scene, mătușa Delia nu s-ar fi așteptat la o explicație coerentă. Ar vedea din prima în ce încurcătură se băgase Olympia. Doar că...

– Nu pot să plâng la comandă, spuse ea.

– Gândește-te la ceva sfâșietor, cum ar fi să-ți iei rămas-bun de la mine pentru totdeauna.

Dacă ar mai fi avut o frântură de minte, ar fi sărit de bucurie, dar, în schimb, se simțea tristă și panicată.

Îi privi.

– Nu pare să funcționeze, spuse ea.

– Ciudat. Asta provoacă de obicei șiroaie de lacrimi – până când scot rubinele sau diamantele.

– Ți-am spus eu că rochia asta creează probleme. Din cauza ei, m-ai confundat cu una dintre iubitele tale. Din câte știu eu, plânsul pentru bijuterii nu e abordarea unei bibliotecare.

– Atunci, imaginează-ți o bibliotecă minunată cuprinsă de flăcări. Imaginează-ți biblioteca ta preferată în flăcări, cărți care devin cenușă. Imaginează-ți că e biblioteca din Alexandria. Sau, eu știu, cea a lui cum-o-cheamă Potters...

– Diane de Poitiers.

– Și nu în flăcări, ci traversând oceanul către președintele american Jefferson, care a cumpărat fiecare volum.

– E mort.

– Nu contează. Imaginează-ți vasul prins într-o furtună și toate acele volume care se scufundă pe fundul Atlanticului.

– Acum înțeleg de unde apar farsele. Ai o imaginație bogată.

– Mi se trage probabil de la toate piesele lui Shakespeare. Și totuși, uite-mă aici, omorând cărți cu miile, și tu rămâi straniu de nemișcată.

– Am o minte analitică, chiar dusă la extrem.

— Până la un punct. Apoi, ceva se întâmplă și fugi. Fascinant.

Se întâmplase ceva? Pentru că de fugit fugise. Acest lucru nu putea fi contestat. În privința celorlalte lucruri...

— Nimeni nu a mai folosit la adresa mea acel cuvânt.

— Care?

— Fascinant. Dar nu ai vrut să zici că eu sunt fascinantă, ci comportamentul meu nesupus. Când am revenit la comportamentul meu plictisitor și am vorbit despre sistemul pe care îl am, ai adormit.

— La fel ca tine, de altfel.

— Eram obosită.

— Și eu. Ashmont m-a ținut treaz mult după ora mea obișnuită de culcare.

— Nu înțeleg de ce nu recunoști că erai plictisit, așa cum este toată lumea.

— Dimpotrivă, eram atât de entuziasmat, că toate cărțile tale mi-au bătut visele. Dar nu mai avem timp, trebuie să rezolvăm problema principală. Tu trebuie să plângi la pieptul mătușii tale. Hai să facem așa: imaginează-ți fiecare bibliotecă valoroasă din Anglia vândută pentru plata datoriilor, și toate sunt cumpărate de americani.

Ripley făcu ochii mari și imită una dintre expresiile pline de oroare ale actorilor.

Olympia își stăpâni râsul. Dacă ar fi râs, nu ar fi făcut decât să-l încurajeze, și bărbatul acesta deja se făcuse mai plăcut decât era bine pentru ea.

— Atâta timp cât americanii au grijă de ele. E posibil chiar să facă o treabă mai bună.

— Atunci, ai face bine să te gândești la o scenă tragică dintr-o carte. Chiar le citești, nu? Nu doar le cataloghezi și așezi cărți mari lângă cărți mici. Sau le îngrijești ca niște obiecte prețioase?

— Trebuie să recunosc că le mai mângâi, dar, în principiu, pe cele apărute înainte de 1550. De obicei, le citesc.

— Atunci, gândește-te la o scenă tristă. Dacă asta nu funcționează, va trebui să ne bazăm pe plânsul tău de ușurare că ai terminat cu mine.

Olympia bănuî că nu avea să se simtă ușurată când el avea să plece. Cele două, trei ore petrecute cu el fuseseră cea mai lungă perioadă de timp petrecută alături de un bărbat care nu era un membru al familiei ei. Era obișnuită cu bărbații, dar nu cu un Bărbat, în sensul extrem pe care îl reprezenta el. Ripley îi oferise licăriri periculoase ale unei lumi care îi era interzisă.

Nu avea cum să scape de el și de atmosfera pe care o crease. Domina interiorul trăsurii. Era extrem de conștientă de fiecare loc în care corpul ei îl atingea pe al lui. În diligență, era imposibil să nu se atingă. Dar el îi atinsese și mintea, acel loc privat, și stricase ordinea pe care ea o crease cu atâta mîgală.

Toate lucrurile pe care le făcuse în acea zi nu îi erau deloc tipice. Dar, pe de altă parte, nimic din întreaga zi nu fusese tipic.

Ripley se bătuse cu un bărbat pentru că o insultase. Asta nu i se întâmplase niciodată, pentru că bărbații nu o observau destul de cât să o insulte. Iar ea fusese atât de entuziasmată, atât de fericită, că îl sărutase.

Nu se așteptase ca și el să o sărute. Nu se așteptase la nimic. Nu gândise prea clar. Sau deloc.

Dar el o sărutase. Ba chiar făcuse mai mult de atât. *O sărutase pe gură.*

Doar cu buzele reușise să facă lucruri despre care ea nu știa că puteau fi făcute, cum ar fi să o facă să se simtă sărutată în douăzeci de părți diferite ale corpului, dar mai ales în adâncul stomacului.

Ashmunt o sărutase când îi acceptase cererea, și Olympiei i se păruse un sărut plăcut. Abia acum își dădu seama că fusese unul prietenos. Nu ar fi recunoscut asta dacă nu ar fi experimentat și alternativa. Ce făcuse Ripley cu gura lui nu fusese prietenos. Fusese ceva diferit, mai puternic. Mult mai puternic și, cu siguranță, indecent.

Își dorea să nu se fi întâlnit, deoarece acum știa ceva ce nu știuse înainte. Și își mai dorea să fi durat puțin mai mult, pentru că abia simțise cum era și ce trebuia să facă.

Era clar că simpla apropiere de el îi corupsese mintea. Ori asta, ori statutul prea lung de celibatară o stricase. Oricare ar fi fost motivul, Olympia din ultimele ore era o persoană pe care abia dacă o mai recunoștea.

Tânăra privi drept înainte. Se apropiau de căsuța paznicului.

Partea lașă din ea voia să sară din trăsură și să fugă spre casă. Dacă ar putea să fie departe de el și de atmosfera pe care o crease, mintea i-ar fi mai limpede.

Dar asta era un lucru laș și prostesc. Nu putea să tot fugă de dificultăți sau să strice tabloul.

Tabloul lui. Ea, plictisitoarea Lady Olympia Hightower, îl lăsa pe ducele de Ripley să pună la cale una dintre scenele lui faimoase, cu ea în rolul principal.

Însă, după tot timpul pe care îl avusese ca să se pregătească pentru întâlnirea cu mătușa ei, după cât se gândise la tot, Olympia nu reușise să găsească o alternativă rezonabilă și nici măcar una irațională.

— Uite poarta, spuse Ripley. Și uite-l pe paznic, care vine să ne verifice. Te cunoaște?

— Da, bineînțeles.

Îl urmări pe Fawcett cum se apropia de vehicul.

Ripley lăsă geamul jos.

— Lady Olympia a venit în vizită la Lady Pankridge, spuse el.

— Lady Pankridge? Întrebă paznicul.

— Nu e casa ei? Întrebă Ripley.

— Bineînțeles că e, zise Olympia.

Se aplecă spre paznic.

— Mă știi, Fawcett. Am venit s-o văd pe mătușa mea.

— Da, milady. Cu siguranță te cunosc, doar că nu te așteptam azi.

Îl privi apoi pe Ripley, iar expresia lui deveni și mai șocată.

Nu era nevoie de puteri magice ca să înțelegi ce gândea paznicul. Știa că era ziua nunții Olympiei. Toată lumea știa asta. Iar ea era aici, cu un domn despre care Fawcett știa sigur că nu era Ashmont. Până și sătenii din Madagascar știau probabil cum arătau ne-Excelențele Lor și ar fi fugit dacă i-ar fi văzut venind.

— Îmi dau seama că vizita e neașteptată, spuse Olympia.

— Doamna ar fi bucuroasă să vă vadă, însă nu este acasă.

— Dar era bolnavă, spuse Olympia.

— Nu cred, milady. Dar ce știu sigur e că nu e acasă.

Olympia își spuse să nu intre în panică.

— Nu contează. Am bătut atâta drum. O să aștept să se întoarcă.

— Îmi cer scuze, milady. Ar fi trebuit să spun că doamna nu o să se întoarcă azi, sau mâine, sau în ziua următoare. Credeam că ți-a scris ca să-ți spună de ce nu putea veni la nuntă.

Paznicul făcu o pauză scurtă și se uită la ea și la Ripley, apoi din nou la ea, înroșindu-se.

— Totul a fost aranjat în urmă cu ceva timp. Lord Clendower și sora lui, Lady Elspeth, au venit ieri și au luat-o pe Lady Pankridge cu ei în Scoția. Pe perioada verii.

Capitolul 7

Ashmont, Blackwood și Jonesy stăteau pe cai, uitându-se la Battersea Bridge.

Băiețelul își respectă principiile și nu spuse nimic, doar arătând în direcția în care să o ia. Când ajunseră la pod, arată spre el, apoi întinse mâna după moneda promisă.

Deși acum o avea în mână, nu dădea semne că ar vrea să coboare de pe calul lui Blackwood. Se așezase destul de confortabil, spre disperarea lui Blackwood, căci băiatul avea nevoie disperată de o baie. Sau poate să fie bine frecat, deoarece mizeria părea uscată, iar mirosul era izbitor.

La sosirea lor, mulțimea obișnuită de puști se strânse în jurul lor, oferindu-se să țină caii. Puștii începură să facă schimb de insulte cu Jonesy, înainte ca Ashmont să ceară informații. Dintr-odată, băieții nu știa nimic și se făcură nevăzuți.

Alții din apropiere fură mai de ajutor. Câțiva oameni observaseră, în urmă cu o oră sau două, sosirea unui bărbat masiv, însoțit de o femeie răvășită, care purta o rochie albă, ochelari și căra ceva ce arăta ca multă dantelă și flori.

Perechea fusese văzută urcând într-o barcă, dar nimeni nu știa destinația, nu mai mult decât „în susul râului”. Alți vâslași spuseră că perechea care îi dusesese pe mireasă și pe bărbat nu se întorsese încă.

– Ce naiba a pus la cale Ripley? întrebă Ashmont. În susul râului? Unde o duce?

– Nu cred că prea departe, zise Blackwood. La Putney poate? La White Lion?

– Cu barca? De ce să ia barca pentru o distanță așa mică? Birjarul i-ar fi dus la Putney, și încă mai discret.

– Nu pare că încercau să se ascundă, spuse Blackwood. Nu s-au străduit să nu se facă remarcați.

– Nu știu ce înseamnă, zise Jonesy.

— Să nu fie remarcați ar însemna să fie greu de observat, spuse Blackwood. Deci care crezi că e opusul?

— Să-i vezi de la depărtare, spuse băiatul. Din cauza rochiei de mireasă. *Și a lui.*

— Ai dreptate.

— Problema este că toată lumea era prea ocupată să se uite la Olympia ca să mai fie atentă încotro mergeau, zise Ashmont.

— Ai crede că Ripley ne-ar lăsa un indiciu, zise Blackwood.

— Dacă a făcut-o, al naibii să fiu dacă îmi dau seama care e. Dar, dacă vrea să demonstreze că e mai deștept decât mine, ar face bine să se mai gândească, zise Ashmont.

— Am îndoieli că gândește, comentă Blackwood.

— Va trebui să-l urmărim cu barca, la naiba cu el! blestemă Ashmont.

— Și să încercăm la fiecare oprire să aflăm dacă au coborât acolo? întrebă Blackwood.

— Bună întrebare. Probabil se distrează copios gândindu-se la cum o să mergem după el.

— Am putea să ne oprim la Swan, spuse Blackwood, arătând către hanul aflat pe malul apei. Și să îi așteptăm pe vâslași să se întoarcă. Putem să-l plătim pe Jonesy să țină de șase pentru noi. Ar putea să pună întrebări prin zonă. Asta dacă nu are niște treburi mai grabnice. Ei bine, Jonesy?

— Nu știu, spuse băiatul

— Știi ce înseamnă treburi mai grabnice? întrebă Blackwood.

Jonesy încuviință.

— Ca atunci când bătrânul Truller nu a putut să se mai întâlnească cu noi pentru că avea o treabă grabnică de rezolvat cu o corabie cu condamnați.

— O altă coroană ți-ar elibera programul plin? întrebă Blackwood.

— Cred că da, zise Jonesy.

Descălecă deodată, cu o agilitate surprinzătoare, mângâie calul și se îndepărta.

Twickenham

Ripley și Lady Olympia se uitară unul la celălalt.

— Ar fi trebuit să știu, zise ea. Mătușa Delia nu era bolnavă, ci doar nu voia să vină în Londra ca să fie enervată de familia mea când avea o ofertă mai bună de la Lord Clendower și de la sora lui. Pun

pariu că o va cere din nou, și de data asta va accepta. O amuză, și ea o place pe sora lui. Trebuie să recunosc, sunt mai distractivi decât o nuntă plictisitoare.

— A ta nu a fost plictisitoare, spuse Ripley.

De fapt, era una dintre cel mai puțin plictisitoare zile pe care le trăise de mult timp. Se întrebă dacă o amuzase pe Lady Olympia și dacă tânăra avea să o placă pe sora lui.

— Păcat că a ratat toată distracția, zise Olympia. S-a dus pe apa sâmbetei planul nostru ingenios.

— Lasă-mă o clipă, spuse el. O să mă gândesc la ceva.

— Nu sunt sigură că e o idee bună. Nu tu ai avut ideea genială de a publica reclame false în numele altora? Ca rezultat, dacă-mi amintesc corect, șaptezeci și cinci de cântăreți la cimpoi au apărut acasă la Lord Eddingham la răsărit. Cu altă ocazie, zece vagoane de pești au fost trimise acasă la Lord Adderley. Iar altă dată, o sută douăzeci și cinci de persoane roșcate au apărut la răsărit la Lady Igby.

— Țla a fost un efort de echipă, spuse el.

— Mă mir că nimeni nu ți-a plătit cu aceeași monedă.

— Nu au imaginație. Văd că ești la zi cu activitățile noastre.

— Ar trebui să fii orb, surd și prost ca să nu știi de ele, spuse ea. De când am început să ies în societate, și chiar și înainte de asta, voi trei v-ați făcut de râs.

Făcu o pauză și se uită pe geam, la câine.

Ripley privi și el în direcția aia.

Cato inspecta împrejurimile. Paznicul se retrăsese mai departe de el.

— Ai salvat câinele, spuse ea.

— Aveam de ales? Doar sunt cavalerul în armură strălucitoare.

Olympia își mușcă buza.

Buza pe care o mușcase el. Și care avusese un gust bun.

Nu avea nici un rost să meargă mai departe cu acel gând.

— Trebuie să recunosc, ideea de a-i juca o farsă lui Ashmont e tentantă, spuse ea. Deși aş prefera să vă fac o farsă tuturor. O doză din propriul medicament.

— Ești încă la început, spuse el. O să te prinzi în timp. Începe ușor, cu unul dintre noi, după care poți să mergi mai departe. Pentru moment, cel mai important lucru e să te ducem într-un loc respectabil înainte de căderea nopții.

Și să nu le dea bărbaților din familia ei vreo scuză ca să provoace pe careva la duel.

– Nu poți să stai aici sau oriunde altundeva singură, asta e sigur. Ai alte mătuși?

– Toate celelalte, precum și restul rudelor, au venit la nuntă, spuse ea. Toată lumea a venit. Cu excepția mătușii Delia.

– Și a lui Alice, zise el.

Olympia se întoarse să îl privească.

– Potrivit lui Blackwood, sora mea s-a simțit obligată să meargă la reședința din apropiere de Guildford. Ceva legat de mătușa Julia, care ar avea unul dintre avânturile ei, deși nu știu sigur ce înseamnă asta, iar Blackwood părea la fel de nedumerit. Oricum, e cam la treizeci de kilometri de aici.

– La treizeci de kilometri!

– Nu e prea departe, spuse el. Câteva ore de mers. Dacă ne grăbim, putem să ajungem înainte de căderea nopții. Mai important, Alice e acolo, și, orice ar spune lumea despre soțul ei, e o matroană respectabilă. Nu e nimic lipsit de decență în a sta la ea.

– La sora ta, zise ea. Nu sunt sigură că ar funcționa.

– O știi.

– Toată lumea o știe. Dacă și ea mă știe pe mine, asta este altă treabă.

– Toată lumea te știe, zise el.

Ripley nu avusese nici o problemă să asocieze o față și un corp logodnicei lui Ashmont. Își dădu seama însă că nu putea spune același lucru despre cele mai multe tinere, printre care și prietenele lui Alice. Însă ele nu erau la fel de captivante. Nu se ascundeau printre supraveghetori, oameni mai în vârstă. De asemenea, nici una dintre ele nu avea postura ei. Acea urmă de nerăbdare din mersul ei, care părea să fie o provocare.

– Sunt faimoasă pentru că îi plictisesc de moarte pe oameni, știu, spuse ea. Nu e același lucru cu a cunoaște bine o persoană la care vrei să stai.

– Când Alice va afla că ai fugit de Ashmont, te va primi cu brațele deschise. Sper că nu o să rănească nici un viitor bebeluș nenăscut când o să-ți vadă cadavrul de mireasă și o să cadă pe jos de râs.

Îi spuse lui Cato să se așeze și îi dădu vizitiului indicații spre Camberley Place.

Nu exista nici o alternativă.

Olympia avea nevoie de un refugiu, iar ducesa de Blackwood părea să o ofere pe singura aflată la o distanță rezonabilă.

Excelența Sa nu era chiar o străină completă.

Dar nu se învăteau în aceleași cercuri. Printre altele, tânăra trăise ani întregi în străinătate, cu mama ei. Deși înalta societate era o lume mică și incestuoasă, existau grupulețe în grupuri. Cel din care făcea parte Lady Alice Ancaster era format din cele mai dorite fete, iar Olympia se încadra în categoria opusă.

Existau destule fete drăguțe în societate, însă nu toate erau populare. Încă nu știa care erau calificările. Din experiența ei, numeroase fete dorite nu știau să poarte o conversație interesantă sau măcar plăcută. Deși îi plăcea și ei bârfa, îi plăceau și alte subiecte. Însă fetele populare păreau să discute numai despre două lucruri: bârfe și ele inele. Nu avea nici un rost ca Olympia să încerce să deschidă alt subiect. Celelalte nu erau interesate de ce avea ea de spus.

Nici domnii.

După primul ei sezon, începuse să se îndepărteze din ce în ce mai mult, retrăgându-se spre grupul de oameni mai în vârstă, intelectuali, care nu erau la modă.

Nu că Lady Alice s-ar fi purtat urât cu ea, ca alte fete. Nu făcuse parte din grupul verișoarei Edwina, care o declarase pe Olympia „Cea mai plictisitoare fată a sezonului”. Sora lui Ripley și Olympia abia dacă schimbaseră două vorbe. Știa mult mai puține despre Lady decât despre fratele ei.

Însă Lady Alice reușise să șocheze numeroase persoane când se căsătorise cu ducele de Blackwood.

— Nu știam că ai o casă în apropiere de Guildford.

— A fost a unchiului meu Charles. Alice, eu și prietenii noștri am petrecut mult timp acolo în timpul copilăriei. Mi-a lăsat mie casa, dar e a mătușii Julia cât va trăi. O casă dărăpănată, care are nevoie disperată de renovare, dar trebuie să avem o abordare grijulie în privința asta.

Olympia îl privi.

— Încerc să mi te imaginez având o abordare grijulie. Nu reușesc. Ripley râse.

— Prefer să o iubesc pe mătușa mea excentrică.

— Cât de excentrică? Dă foc la perne?

El îi zâmbi.

Olympia știa că ducele era un bărbat relaxat, cu principii superficiale, ușor de amuzat. În același timp, reacționă la acel zâmbet ca și cum ar fi fost un cadou. Ripley o făcu să simtă că realizase ceva, când nu făcuse decât să repete ce spusese el cu câteva ore în urmă.

Era genul de glumă simplă pe care ar fi făcut-o cu frații ei, dar nu era la fel. Senzația era una mai intimă.

„Farmecul e de vină”, își spuse.

În ciuda titlurilor lor și a averii, el și ne-Excelețele Lor ar fi fost dați afară din înalta societate dacă nu ar fi fermecat atâtea femei și nu ar fi atras atenția atâtor bărbați. Regele, care era un marinar cu comportamentul dur al marinarilor, avusese nevoie de ceva timp ca să ajungă la capătul răbdării. Asta mai mult ca sigur pentru că îl făceau să rădă.

– Cât de excentrică? repetă ea. Are maimuțe? Pentru că trag linia la maimuțe.

– Fără maimuțe, spuse el. Fără pisici, pentru că iubește păsările. Și, după ce a murit ultimul câine, a ezitat să mai ia unul.

– Dumnezeule!

Se uită la Cato, care stătea, cu gura deschisă și cu limba scoasă, bucurându-se de priveliște și de mirosuri.

– Îi plac câinii, spuse el. Dar o afectează tare moartea lor. Atât ea, cât și sora mea îl vor primi pe Cato cu brațele deschise.

– Dacă totul merge bine. Dacă sora ta nu a venit la nuntă din cauza mătuoșii tale, trag concluzia că lucrurile nu merg chiar bine.

– Asta nu înseamnă că patrupeul nu o să fie primit cu brațele deschise. E un câine bine dresat. Nu e cel mai chipeș, dar arată plăcut și e inteligent. Dacă ar fi fost unul dintre acei câini mici și plini de energie, te-aș fi târât de acolo cu forța la nevoie și l-aș fi lăsat în voia sorții.

– Din experiența mea, devin enervanți pentru că stăpânii lor îi răsfăță. Dar nimic nu justifică să dai într-un animal. Te asigur că ai fi avut o experiență interesantă să încerci să mă iei de acolo.

– Știu asta, spuse el. Mă trec niște fiori delicioși doar gândindu-mă la asta.

Nimeni nu avusese fiori delicioși din cauza Olympiei, iar ea nu avea de ce să aibă fiori delicioși când se gândea că îi provoca lui așa ceva.

Petrecuse prea mult timp cu el, asta era problema. Mai mult timp decât petrecuse vreodată în compania unui bărbat care nu era ruda ei. Îi afectase judecata, o făcuse să se poarte prosteste și trezise niște dorințe și visuri vechi.

Era momentul să redevină plictisitoare.

– Știi ce-mi provoacă niște fiori delicioși? întrebă ea.

– Lasă-mă să ghicesc.

Ripley închise ochii.

— Am îndoieli că...

— *Æsopi Fabulae*, din biblioteca lui Maioli.

Olympia își dădu seama, dar nu destul de repede, că rămăsese cu gura căscată de uimire, pentru că îl auzi pe duce râzând.

— Unchiul Charles era un mare colecționar de cărți, spuse el. Am învățat niște lucruri.

— Avea *Æsopi Fabulae*?

— Din biblioteca lui Maioli. Am fost atent la asta pentru că era vorba despre *Fabulele lui Esop*, care sunt mai captivante pentru un băiețel, după cum îți poți imagina, decât bibliile și codicele.

— Mi-ar plăcea s-o văd. Tata a vândut copia noastră – sau cel puțin cred că asta era cartea. Nu ținea niște registre corecte, iar hârtiile bunicului meu nu sunt în ordinea în care mi-aș fi dorit. Aș fi făcut progrese simțitoare în catalogarea mea dacă nu ar fi trebuit să venim în Londra în fiecare sezon. Vezi tu, speranța nu moare în inima părinților. Iar tata nu se pricepe să calculeze șansele. Dacă s-ar fi priceput, nu ar fi vândut *Esop* sau alte cărți de valoare.

— Nu valorează mereu atât de mult pe cât ai crede, spuse el. Unchiul meu a cumpărat niște opere antice cu puțin mai mult decât costă jumătate de an la Biblioteca Romantismului.

— Vorbești la modul general, nu specific. Cu alte cuvinte, tu nu cumperi romane de dragoste.

— Dar o fac, în fiecare lună.

— Pentru sora ta.

— De ce aș face asta? Poate să și le cumpere singură, iar acum îi poate cere lui Blackwood să i le cumpere. În plus, nu ne plac aceleași cărți. Ea preferă eseurile și alte opere care îți dau de gândit. În ultima ei scrisoarea, a menționat *England and the English*, a lui Bulwer. M-a luat somnul doar citind titlul și numele autorului.

— Și ce nu te adoarme?

— *Schinderhannes, the Robber of the Rhine*. Al doilea volum apare pe întâi august. *The Slave-king*, a lui Victor Hugo. Al șaselea volum apare tot pe întâi august. Povești foarte bune. Abia aștept. Librarii mi le-au trimis cât eram în străinătate, împreună cu viitoarele publicații. Smith, Elder și restul, Cornhill – asta dacă poți să te desparți de Gutenberg și de restul.

— Înțeleg atracția senzațională a câtorva dintre aceste cărți, spuse ea.

— Serios?

– Bineînțeles. E grozav să fii prins de o poveste.

– Chiar este.

– Dar unele nu ți se par excesiv de sentimentale sau de triste?

– Ba da, dar admir scriitorul care poate să aducă lacrimi în acești ochi blazați, chiar și când știi că ar trebui să râd.

Mintea ei se luptă cu imaginea ducelui de Ripley fiind pasionat de romane de dragoste.

– Ei bine, spuse ea, asta e o parte interesantă a ta.

– Am multe părți interesante. De fapt, sunt un individ fascinant.

Ripley se dovedea a fi mai fascinant decât era bine pentru ea.

– Probabil trebuie să fii, având în vedere câte lucruri ți-au fost trecute cu vederea.

– Un ducat prosper ajută, spuse el. Și o minte pricepută la finanțe.

– Deseori m-am gândit că ar fi fost bine ca și tata să se priceapă la finanțe. Dar, ca să fiu corectă față de el, e un soț atent și un părinte bun și iubitor. Există lucruri mai groaznice în viață, familii mult mai rele.

– Așa e, spuse el.

Olympia surprinse ceva. O schimbare de stare, o emoție? Sau poate era pur și simplu o pauză înainte să continue.

– Însă munca ta în bibliotecă mă intrigă în continuare. Ai pomenit despre cărți care au fost vândute, dar pari să ai o groază de făcut. Ripley se rezemă și își întinse picioarele lungi. De ce bănuiesc că e o poveste interesantă?

– Pentru mine, este, spuse ea. Chiar prea interesantă uneori. Pentru tine însă, e cu totul altă problemă.

– Sunt un bărbat de profunzimi neexplorate. Probabil ți-ai dat seama de asta până acum. Te-am uimit de mai multe ori în cele câteva ore de când ne știm. Vreau să aud despre cărți.

– Ca să adormi mai ușor?

El ridică din umeri.

– Contează? Avem ceva ore de pierdut.

Douăzeci de kilometri mai târziu.

Într-adevăr, Ashmont urma să aibă de furcă.

Lady Olympia Hightower era studiosă, dincolo de orice îndoială. Dar nu semăna cu ce însemna studios pentru el. E adevărat că părea să fi memorat cele mai multe vânzări importante de carte din ultimii douăzeci de ani și avea tendința să uite de public și să folosească

jargon bibliofil. Dar, pentru ea, nu era vorba doar despre a colecționa. Relația pe care o avea cu cărțile era una plină de pasiune. Iar pasiunea o ducea spre...

– Răutate, spuse el. Ești o fiică rea și manipuloare.

– Unii oameni au nevoie să fie salvați de ei înșiși. Tata are sufletul bun, nu are intenția să-și distrugă moștenirea prețioasă.

Stră-străbunicul ei patern cumpăraseră o mare parte din colecție. Însă contele de Gonerby știa la fel de multe despre copertele unei cărți de-a lui Grolier precum câinele. Înainte ca Lady Olympia să fie destul de mare cât să înțeleagă valoarea colecției, mai multe obiecte prețioase fuseseră vândute pentru genul de preț pe care îl plătise unchiul Charles ocazional.

– Ar fi fost mai rău să îl educ, pentru că ar fi decimat biblioteca în scurt timp. Nu ar fi făcut asta doar când ar fi avut rapid nevoie de bani. Ar fi fost un măcel.

Spre deosebire de alte datorii, datoriile de onoare, în principiu cele de la jocurile de noroc, trebuiau plătite repede. Biblioteca fusese modul lui Gonerby de a obține repede bani.

– Datorită lipsei lui de interes și de informații, am reușit să salvez niște opere importante. De exemplu, biblia Mazarin, printată de Gutenberg și Fust în jurul anului 1450.

Vocea ei era plină de entuziasm, iar strălucirea chipului ei era aproape orbitoare.

– Ashmont o s-o cumpere pentru tine, spuse el.

Și probabil avea să primească drept răsplată o partidă bună în pat sau altundeva.

Sau Ripley o putea cumpăra ca dar de nuntă, și Olympia l-ar privi cu ochi albaștri-verzi-gri plini de dorință și l-ar face pe Ashmont gelos pe el.

– Nu o s-o ia pentru mai puțin de două mii de lire, dacă am un cuvânt de spus. Lord Mends și-ar da un organ pentru ea.

– Mă întreb ce organ. Dacă îmi amintesc bine cine e individul... mai în vârstă, în formă de pară și pedant, poartă peruci. Acela?

– Da, spuse ea.

– Nu are chiar cele mai proaspete organe, comentă el.

Olympia își scoase ochelarii și îi aruncă o privire care îi reaminti lui Ripley de un tutore pe care îl avusese cândva.

– Ești adorabilă când ești așa, spuse el. Să folosești trucul ăsta și cu Ashmont. O să-ți mănânce din palmă.

Olympia își aranjă ochelarii și se uită în altă parte.

– Pur și simplu, debordezi de sfaturi maritale, spuse ea.

– Mă inspiră situația.

Ea oftă, tot șarmant.

– Partea importantă e că tata nu știe nimic despre cărți rare, spuse ea. Pur și simplu, o ia pe cea care e mai la îndemână și care arată mai impresionant. Poleită, de exemplu. Avem câteva. Cărți scumpe, dar nu rare. De exemplu, au fost scoase prea multe copii. Când pot să le iau ieftin, le cumpăr și le pun pe raft unde îi sunt la îndemână.

Ripley și-o imaginea aranjând pe ascuns cărți țipătoare pe rafturi. Imaginea era delicioasă. Ducele râse.

– Da, sunt o mincinoasă și îl păcălesc pe propriul tată. Numai ție ți s-ar putea părea admirabil asta.

– Și lui Ashmont o să-i placă. Îmi dau seama că ai acceptat să te căsătorești cu el din interes și la încurajarea familiei tale.

Cu Lord Frederick care manipula din culise, ce șanse avea ea?

– În același timp, nu e un om rău la suflet sau dificil, dacă îi știi ciudățeniile.

– Ce s-a întâmplat nu e vina nimănui. Nimeni nu m-a forțat să accept. Nimeni nu m-a vârat într-o închisoare și mi-a dat pâine veche și apă. Doar au fost excesiv de entuziaști. Pe scurt, știam ce făceam. Își privi încruntată mâinile. Sau cel puțin așa credeam.

– Ideea e că nu ești mai capabilă ca sora mea să te căsătorești cu un bărbat domesticit. Apropo de Alice, cred că o să ajungem înainte de apus. Am făcut un timp surprinzător de bun, în ciuda...

Se opri când unul din cai se ridică în două picioare, ca și cum ar fi vrut să intre în pomii din apropiere. Diligența se poticni, aruncând-o pe Lady Olympia în față. Ripley o prinse înainte să se lovească și o trase înapoi.

– La naiba cu individul acesta, cum a putut să... Fir-ar să fie! Câinele a plecat!

Olympia se uita la el și văzu cu colțul ochiului cum calul se spe-riase de ceva. Acest lucru declanșă un mic cutremur, aruncând-o de pe banchetă, și, în aceeași clipă, Ripley o trase înapoi, cât pe ce să o pună în poala lui. Olympia se mută repede la locul ei.

Nu-și dădea seama ce se întâmpla. Vedea doar că birjarul avea probleme să controleze caii și diligența încetinise.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– Nu am văzut. O pasăre. O veveriță. Un iepure. Și afurisitul de câine s-a dus în urmărire. Cato!

Olympia se uită la ladă. Era goală.

Se uită în stânga și văzu câinele fugind pe câmp. Deasupra pălcurilor de copaci care acopereau câmpul pe ici și colo, valuri de nori gri se mișcau agitați.

Chiar înainte ca diligența să se oprească, Ripley deschise ușa și sări afară.

– Cato, strigă el.

Prins în urmărire, câinele continuă să fugă.

Olympia sări din diligență și se duse alături de Ripley.

– Nu își știe numele, spuse ea.

– Să fiu al naibii dacă o să-i spun Sam!

Ripley își ridică degetele la gură și fluieră.

Câinele continuă să alerge, devenind din ce în ce mai mic în timp ce fugea spre pomi. Sări peste un gard.

– De neclintit, spuse Ripley. Așteaptă aici.

Ripley porni spre câmp. Olympia se dădu jos din diligență.

– Nu am de gând să aștept. Este câinele meu – și responsabil-tatea mea.

– Zece minute, spuse el, mergând repede. Nu am de gând să-l urmăresc ore întregi. Îi dau zece minute să-și revină. Apoi, ne întoarcem în trăsură și pornim la drum. Caii par să se fi liniștit și nimic nu pare să se fi rupt. Zece minute. Atât. Apoi, Cato poate să se ducă naibii.

Ea încuviință. Nu-i plăcea să se gândească la câine alergând fericit după pradă, apoi să ajungă noaptea într-un cartier necunoscut, unde puteau să-l prindă bărbați răi ca Bullard. Dar, dacă Cato fugise, asta era. Trebuiau să ajungă la Camberley Place înainte de căderea nopții.

– Țsta e câinele Satanei. L-ai văzut cum a sărit? întrebă Ripley.

– Mă așteptam să îi apară aripi!

– Uite-! Orice ar fi, trebuie să aibă în el ceva de ogar.

Olympia se uită la locul spre care îi arăta Ripley. Vânătoarea câinelui îl adusese oarecum mai aproape, dar tot fugea după ceva. Cato era spectaculos de rapid. Într-o fugă dreaptă, și-ar fi prins prada, dar aceasta alerga în toate direcțiile.

Ripley fluieră din nou. Câinele îl ignoră.

– Se distrează prea mult, spuse ea.

– Trebuie să îi distragem atenția, zise Ripley și o luă spre câmp. Tu ia-o în partea aia. Arată spre stânga. Fă mult zgomot și dă din

măini. Încearcă să-i atragi atenția, iar eu o să merg în partea cealaltă. Cu puțin noroc, o să îl aducem între noi, și va vrea să se joace cu noi.

Ripley mergea repede în timp ce vorbea, iar Olympia se grăbi ca să țină pasul cu el.

– Cato! strigă ea. E timpul pentru cină!

– Tocmai și-a mâncat cina, țipă Ripley.

Când se opriseră în urmă cu câțiva kilometri, ca să schimbe caii și birjarii, Ripley hrănise câinele, spunând că părea înfometat.

Ca și cum câinii nu arătau mereu înfomețați.

– E un câine, zise ea. Nu o să-și amintească!

– Cina! strigă Ripley. Iepuri! Iepuri delicioși!

– Veverițe! Vulpi!

– Bursuci! Nevăstuici! Carne de vită, groasă și în sânge, așa cum îți place!

În timp ce ei strigau, câinele continua să alerge în cercuri și în zigzag, uneori apropiindu-se de ei, alteori îndepărtându-se.

Olympia fluiera. Câinele se opri și se uită la ea.

Tânăra îl auzi pe Ripley ținând și se întoarse la timp ca să-l vadă căzând.

Localul Swan, cu tot fluxul de oameni, se dovedi a fi o alegere înțeleaptă pentru așteptarea informațiilor. Cum diverse obstacole îi costaseră timp, cei doi duci estimară că erau cam cu două ore în urma prăzii lor. Era suficient ca să afle de la vâslași despre ce făcuse ducele de Ripley la White Lion din Putney.

Însă, când se pregăteau să plece, Jonesy dispăru. Faptul că încercă să-i dea de urmă le întârzie plecarea.

Băieții străzii erau utili, iar cei isteți, ca Jonesy, îl puteau face pe un duce să înlocuiască interogarea plictisitoare a oamenilor cu o băutură la tavernă.

Însă Jonesy dispăruse și, ca de obicei, nimeni nu știa nimic. Blackwood și Ashmont o luară spre White Lion din Putney.

Acolo, auziră o groază de lucruri despre evenimentele recente, localnicii fiind nerăbdători să împărtășească versiunile proprii ale poveștii.

Oamenii nu reușiră să ajute însă cu destinația lui Ripley.

– La naiba, nu a văzut nimeni în ce direcția au luat-o? întrebă Ashmont, în timp ce hangiuul și soția lui dezbăteau dacă diligența o luase spre Londra, spre Twickenham sau spre cu totul alt loc.

— E deștept, Excelență, și ar fi tipic pentru el să dea impresia că merge într-un loc, dar, de fapt, să vrea să meargă altundeva, spuse proprietarul hanului.

— A spus Twickenham, zise soția lui. E doar un ocol scurt, dacă se întorcea în Londra. De ce nu a spus Doncaster sau Brighton dacă voia să îi inducă în eroare?

— Mă întreb dacă Twickenham e un indiciu, zise Blackwood. Altfel, nu cred...

— Cum naiba să poți gândi când ești infometat și însetat? comentă Ashmont. Ar fi trebuit să mâncăm înainte, în Chelsea, în loc să îl căutăm pe afurisitul ăla de băiat.

— Mai mult ca sigur că autoritățile locale l-au hărțuit și a plecat, spuse Blackwood. Sau poate a găsit un porumbel căruia să-i smulgă penele. Cât i-am dat împreună? Poate s-a dus să-și cumpere un cal de curse la Goodwood.

— La naiba cu acel mic nerecunoscător, zise Ashmont, care se întoarce apoi spre hangiu. Du-ne undeva unde să nu fim deranjați și dă-ne ceva de mâncare și de băut. Cât de repede poți. În caz că are cineva ceva inteligent de spus înainte de miercură viitoare despre acel așa-zis prieten, hoț de mirese, care face pe deșteptul.

Se retraseră într-un salon privat unde își potoliră foamea și setea, chiar dacă nu și frustrarea lui Ashmont.

— Crezi că s-a întors în Londra? întrebă Ashmont, după ce paharul îi fu umplut pentru a treia oară.

— Da, zise Blackwood. Oricum, eu asta aș face. Aș scoate-o din oraș puțin, le-aș da timp tuturor să se panicheze, apoi m-aș întoarce și aș aduce-o acasă.

— Asta aș face și eu. Nu înțeleg de ce s-a dus cu el.

— Nu știu. Nu pare genul. Adică, e genul de lucru la care te-ai aștepta de la Alice. Până când preotul nu ne-a declarat soț și soție, mă așteptam să fie totul o glumă sau ca ea să aibă o obiecție atunci când preotul a întrebat dacă are cineva ceva împotriva. Mă așteptam să spună: „Eu am un motiv bun. E un idiot. E de ajuns.“ Dar nu a făcut-o.

Blackwood ridică din umeri.

După o clipă, Ashmont spuse:

— Cred că Olympia a fugit.

— Ei bine, de ce nu?

— Nu știu, dar e îngrijorător.

— Nu e ca și cum am fi niște premii matrimoniale.

— Asta a spus unchiul Fred, și avea dreptate, la naiba cu el. A trebuit să o ademenesc cu biblioteca, și chiar și atunci a trebuit să vorbesc o grămadă.

— Ei bine, atunci...

Ashmont își trânti halba de masă.

— Dar Ripley nu a făcut nimic, iar acum... Nu, stai, eu i-am spus să aibă grijă de toate cele. Dacă ea chiar a fugit și asta nu e o glumă de-a lui, atunci are grijă de ea. Ar face bine să aibă grijă de ea. Pentru că ea e aleasa. Am găsit-o.

— Nu e ca și cum nu ar fi fost la vedere în fiecare an.

— Dar nu vizibilă. Cel puțin, eu nu am văzut-o, dar apoi mi s-a ridicat vălul de pe ochi și am cucerit-o. Așa că e a mea, nu a lui Ripley. Dacă a fugit... atunci, pur și simplu trebuie să repar ce trebuie reparat și să o fac să se răzgândească.

— O să reușești.

— Mai întâi, trebuie s-o găsesc. Unde crezi că e? La Londra?

— Cred că da. Foarte probabil, la reședința Gonerby.

— Nu în casa nunții? Dar nu, probabil că nu. Păcat că au trebuit organizată în Kensington. I-ar fi fost mai greu să fugă din casa Gonerby. Poate ar fi trebuit să aștept să se termine renovările.

— Ai fi așteptat cât? Un an? Poate doi? Pentru că îți zic sigur că nu ar fi terminat în mai puțin de douăsprezece luni.

Ashmont clătină din cap.

— Nu, de ce să aștept? Am găsit-o. Am cucerit-o. A spus da. Nu avea rost să... Acum, ce mai e?

Soția hangiului intră în salon.

— E Twickenham, Excelență. Poștașul s-a întors și a spus că au schimbat direcția la Twickenham și se îndreptau spre Guildford.

Ashmont îl privi pe Blackwood.

— Ce naiba?

— Guildford. O duce la Camberley Place. La Alice. Ar trebui să fie interesant, spuse el râzând.

Ashmont se ridică de pe scaun.

— La naiba cu el! Acum, trebuie să merg după el până la Guildford.

— Da, și să o iei pe Lady Olympia de lângă ducesa mea și mătușa ei. O să fie distractiv.

Ashmont ieșise însă deja valvârtej, cerând să-i fie adus calul.

Peste câteva clipe, când se suia pe el, un bărbat roșu la față intră în curtea hanului, țipând ceva despre un câine furat.

Lui Ashmont nu-i păsa de câine sau de ce avea de spus individul despre ducele de Ripley. Nu avea cea mai bună stare și voia să plece. Însă bărbatul făcu o observație neplăcută despre domnișoara care fusese cu Ripley.

Așa că mai întârziară puțin, cât Ashmont încercă să-l omoare.

Capitolul 8

Ripley văzu stele și apoi, când deschise ochii, noroi pe față.

Încercă să se ridice, dar durerea îi străpunse piciorul drept. Blestemă.

Un plânset îl făcu să-și înalțe capul, și o văzu pe Lady Olympia alergând spre el.

Cu mai mult efort decât ar fi trebuit și cu proteste ascuțite de la partea sa dreaptă, se întoarse și se împinse în poziția de șezut.

Piciorul drept îi pulsa și acea parte a corpului îl durea și îl înțepa. Nu era plăcut. Nu era nici convenabil. Dar slabe șanse să îl omoare.

„Nu e nimic”, își spuse. „Ridică-te”

Tânăra se ghemui lângă el.

– Nu te mișca, îi zise.

– La naiba, o s-o fac. Într-o clipă. După ce n-o să se mai învârtă stele în jurul capului. Am călcat într-o gaură de iepure, atâta tot. Probabil era a celui pe care îl vâna Cato.

Își lăsă greutatea pe un braț și încercă să se ridice. Piciorul îi tremură, și durerea îl străpunse până sus.

Olympia își puse mâna pe umărul lui.

– Nu.

Când auzi vocea fermă, se opri instinctiv. Apoi, râse de el însuși. Ce imbecil! Îi auzise fluieratul ascuțit – menit să cheme băieți și câini – și, ca orice băiat sau câine, Ripley se oprise și se întorsese spre ea.

Apoi, se împiedicase și căzuse cu fața în noroi.

– Sunt bine, zise el. Am căzut.

– Nu te mișca. Lasă-mă să mă uit.

– Nu e nimic rupt, spuse Ripley, mai mult pentru el decât pentru ea. Nu avea voie să aibă fracturi. Nu avea timp pentru asta. Dar pălăria mea e acolo, în bălegarul de vacă, și... Încercă să se ridice, dar simți cum durerea îi acaparează piciorul. Inspiră și expiră. La naiba!

– Bun, vrei să încerci să-ți folosești o parte din creierul mult prea odihnit și bunul-simț? Te-ai rănit la picior.

– Trebuie să recunosc, a fost un șoc când am căzut pe față.

Nu avea cum să fi fost mai mult decât o gleznă luxată. Nu avea de ce să facă atâta caz.

– Cred și eu. Acum, stai nemișcat, taci și lasă-mă să mă uit. De fapt, lasă, știu că e prea mult să-ți spun să taci, dar trebuie să stai nemișcat. Ideea e să nu înrăutățești situația.

Ripley putea să îi audă gândurile, care strigau „Idiotule!”

Avea dreptate. Dacă lucrurile ar fi stat invers, Ripley ar fi strigat la ea să nu se miște. Problema era că auzea o voce interioară care îi spunea că se rănise cu adevărat, iar acea voce încerca să-l facă să intre în panică.

Își spuse să nu se poarte ca un copil. Nu era mort. Nu erau urme de sânge. Era doar infirm. Oarecum. Pentru moment.

Și destul de îngrijorat.

– Uită-te la mânușile mele, spuse el întinzându-și mâinile. Uită-te la ele!

– Oricum nu-ți plăceau.

– E vorba despre principiu.

Presupunea că fața îi era mai murdară decât mânușile, dar oricum nu fusese vreodată prea drăguță, deci nu era o mare pierdere.

– Nu e demn de un duce să cad cu fața în câmpul unui fermier.

– Da, este mai demn să cazi la o petrecere, pentru că ești beat, spuse ea.

– Exact. Când ești beat, nu știi că nu ești demn și, la fel de important, nu simți durere.

– Bărbații, oftă ea și se îndreptă spre picioarele lui. Dreptul?

– Da, asistentă.

– Poate ar fi mai bine să te împușc și să te cruț de durere.

– Din păcate, nu avem arme. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta în Putney. Călătoritul fără arme e... ah...

Olympia îl apucă ușor de picior. Ducele nu simțea neapărat durere, ci mai degrabă excitare. Doar era bărbat, și, când o femeie atinge un bărbat, cel mai probabil acesta se excită, fie că are de ce, fie că nu.

– Zi-mi unde te doare, spuse ea.

Își mută mâna cu atenție pe piciorul lui în dreapta, în stânga și într-o mișcare circulară, așa cum învățase probabil în urmă cu ceva timp, deoarece avea atâtea frați și, din câte își dăduse seama Ripley, părinți iubitori, dar neglijenți.

Probabil scoase un mic scâncet.

Fața îi luă foc.

– Nu e rupt, zise el. Mi-aș fi dat seama. Nu ar fi dat voie să fie ceva rupt. Dar e drăguț din partea ta să-ți faci griji.

– Sunt foarte tentată să renunț.

Olympia se ridică, își puse mâinile în șold și îl privi.

– Nu pot să te las aici, oricât de tentant ar fi.

– De fapt, ai putea. Birjarul știe drumul.

Era perfect capabil să se ridice, își spuse Ripley. Nu avea să se târască până la diligență. Se putea mișca într-un singur picior, mai mult sau mai puțin. Trebuia doar să nu-și mai plângă de milă din cauza durerii. Groaznice.

Fusese în situații mai grele decât asta. Fusese mai rănit în bătăi și în episoade de călărit nechibzuit.

Dar de fiecare dată fusese beat.

Nu conta. Beat sau treaz, nu avea timp să facă pe invalidul.

Trebuia să se întoarcă în Londra și să vorbească cu Ashmont. Ripley trebuia să se asigure că nu urma să aibă loc nici un duel și nimeni nu avea să fie rănit sau ucis din cauza eșecului nunții. Însă, mai presus de orice, trebuia să se îndepărteze de ea și să își aducă o femeie deloc respectabilă în pat. Repede.

– E vina pantofilor, spuse el. Nu pot să merg pe câmp cu pantofi de nuntă.

Pantofii formali nu protejau piciorul de umezeală sau de găurile de iepure. Însă nimeni nu putea obține ghete ca lumea din scurt în Putney sau oriunde altundeva. Servitorii de la han îi curățaseră pantofii și îi uscaseră cât de bine putuseră.

– Să te ajut să te ridici, nu trebuie să-ți lași greutatea pe piciorul drept.

– Știu asta. Du-te și spune-i vizitiului c-o să ai tu grijă de cai și trimite-l la mine.

– Aș putea să te târâi până la trăsura de piciorul bun, spuse ea.

– Și să strici frumusețea asta de haină, femeie insensibilă? Cheamă-l pe vizitiu.

Olympia privi peste umăr către diligență.

– Încă își face griji pentru ceva. Mă întreb ce l-a apucat pe cal.

– Probabil birjarul nu a fost atent. Asta sau beția este motivul obișnuit pentru pierderea controlului asupra cailor. Nu e ca și cum creaturile mai au vlagă. Te duci să-l chemi?

– E mai mic decât mine.

– E mai rezistent. Du-te. Să-l. Chemi.

Olympia îi zâmbi.

– Nu, îmi place să te văd oarecum neajutorat.

El îi zâmbi înapoi. Îi plăcea să o vadă stând deasupra lui, cu mâinile în șold. Îi plăcea foarte mult. Chiar dacă era rănit, și-ar fi folosit piciorul bun ca să o prindă de gleznă și să o aducă deasupra lui... dacă nu ar fi fost prietenului lui stupid.

Tânăra își depărtă picioarele la distanța șoldurilor și își întinse mâna.

– Dacă încerci să mă ajuți, o să cazi, spuse el.

– Încearcă să gândești rațional, replică ea. E același lucru cu folosirea unui scaun sau a unei buturugi. O să-ți ofer sprijin, ca să nu pui greutate pe picior.

– Nu îmi poți susține greutatea.

– Asta spun toți.

– Pot să mă ridic și singur. Partea mai grea o să fie înaintarea. Vrei să-l chemi pe vizitiu?

– Ce mi-ar plăcea să te lovesc cu o piatră de să te las lat și să te car de un picior, spuse ea. Sau de braț. Ori de urechi. Dar asta ar dura ceva timp.

Olympia se uită la cerul care se întuneca. Norii se reflectau în ochelarii ei.

– Se pare că o să plouă. Din nou.

Ripley răsă. În ciuda durerii, a murdăriei și a unui alt set de haine distrus. Se împinse cu o mână și, lăsându-și greutatea pe piciorul stâng, se ridică. Fu într-adevăr bucuros că se putea sprijini pe umerii ei frumoși, pentru că până și cea mai mică presiune pe piciorul drept îl durea. Reuși doar să mormăie, dar nu își putu controla expresiile faciale.

– Folosește-mă drept cârjă, spuse ea. E în regulă, nu sunt fragilă. Ba sunt chiar destul de puternică, la cât am cărat scara mobilă și am dus cărți în sus și-n jos. Unele dintre ele erau extrem de grele, din cauză că erau aurite.

Era într-adevăr mai puternică decât ar fi crezut Ripley. Chiar și așa, nu suporta să se lase pe ea, însă o făcu. Nu avu de ales. Făcea un salt cu piciorul stâng, având-o ca sprijin pentru dreptul. Chiar și așa, nu putea ține piciorul drept în totalitate departe de pământ, și, de fiecare dată când făcea contact, durerea îi emana din gleznă.

Însă acea parte a creierului său care era responsabilă de buna judecată îi spuse că, dacă încerca să se întoarcă singur la trăsură, avea să cadă iar, din cauza terenului neuniform. Și avea să ajungă

să se târâie. Avea îndoieli că era mai distractiv să se târâie cu un picior rănit decât să meargă.

Așa că, lipiți unul de celălalt, înaintau pe terenul inegal. Pe măsură ce se mișcau, sânii ei se lipiră de brațul lui și șoldul de coapsa lui superioară. Senzațiile provocate se duseră ușor în zona lui inghinală, distrăgându-i atenția de la durere și îngrijorare.

Mai erau cel mult zece kilometri până la casă. Nu avea să fie cea mai plăcută experiență, dar avea să supraviețuiască.

Și apoi?

Avea să se gândească la asta la momentul potrivit.

În cele din urmă, ajunseră la drum, și Ripley îndrăzni să se uite în față, observând distanța pe care trebuia să o parcurgă.

Căinele stătea în fața ușii deschise a diligenței. Lătră.

Olympia observă privirea câinelui la momentul potrivit. Când Cato sări din trăsură, îl dădu pe Ripley la o parte. Căinele nu reuși să sară pe ei. Ar fi fost de așteptat să fie obosit după cât alergase, dar era plin de energie și mândru de el.

— Șezi, îi ordonă Olympia, și căinele se așeză, dând din coadă. De unde am rămas eu cu ideea că erai bine dresat?

— Ham!

— Și tăcut?

— Ham!

Îl privi apoi pe Ripley, care părea mai palid decât înainte.

— Îmi pare rău pentru asta, spuse ea. Dar am văzut în ochii lui dorința de a sări pe un om și nu eram sigură că nu voia să te întâmpine pe tine.

— Și eu am văzut asta. Ne-a păcălit, a fost așa cuminte înainte.

— Sunt sigură că s-a purtat așa bine pentru că era șocat. Dar e un câine și pare să fi uitat. Asta îmi arată că Bullard nu-l avea de mult timp, altfel ar fi fost mult mai reținut.

— În schimb, a revenit la personalitatea lui firesc și enervant de exuberantă.

După ce îl priviră pe Cato, care era vesel și părea inocent, Ripley îi spuse:

— Ești mai dură decât pari.

— De la volumele alea mi se trage, zise ea.

Olympia îl chema pe vizitiu. Palid și bălbăit, acesta își ceru scuze. Ceva îi distrăsese atenția, așa cum spusese Ripley, și reacționase prea târziu.

Ducele îi acceptă scuzele fără să îl mai certe. Nu era vina lui că apoi câinele se hotărâse să meargă la vânatoare.

Olympia se asigură ca Excelența Sa să ajungă în vehicul. Procesul fu ciudat, deoarece diligența nu era cel mai încăpător mijloc de transport, și fu nevoie de ceva timp ca să-l așeze.

Avea îndoieli că rezultatul era foarte confortabil. Ripley trebuia să stea într-o parte, rezemat de un colț. Fixat pe pachetele cu materiale, piciorul lui rănit stătea pe genunchiul ei.

– O să te doară genunchiul după un kilometru, îi spuse.

– Nu se compară cu ce o să simți în gleznă, dar o să mergem într-un ritm ușor.

– Ba nu, cu cât ajungem pe repede, cu atât o să fie mai bine.

– O să țiți ca o fetiță, spuse ea.

– Nu sunt copil. Un picior rănit nu o să mă facă să vărs și să tremur.

– Bărbații în toată firea sunt mai rău decât băieții când vine vorba despre durere. Și, dacă glezna aia e atât de rănită pe cât suspectez, iar noi nu avem niște băuturi mai tari sau niște săruri de amoniac...

– Săruri de amoniac! De parcă aș fi o debutantă leșinată!

– Asta da, imagine, spuse ea. Ducele de Ripley, leșinat. Dar, cum nu am nimic cu care să te ajut să-ți revii, te îndemn să fii curajos. Și dacă trebuie să ți se facă rău...

– De parcă aș vărsa din cauza unor vânătăi.

– Dacă trebuie să ți se facă rău, să scoți capul pe geam.

Înainte ca ducele să răspundă, Olympia îi spuse vizitiului să păstreze ritmul de mers. Folosi vocea la care apela de obicei când frații ei trebuiau disciplinați. Cu Ripley, trebuia ori să domini, ori să fii dominat.

Birjarul păru să îi asculte pe amândoi, dar nu îi dădu bice, așa cum ceruse Excelența Sa.

Mai liniștită, Olympia se concentrează să îi distragă atenția lui Ripley de la disconfortul acut pe care știa că-l ascundea. Ducele se descurca bine, dar tânăra observă felul în care strângea din dinți când treceau prin porțiuni mai denivelate ale drumului.

După ce merseră aproape doi kilometri, își schimbă poziția, ca și cum ar fi vrut să pună piciorul jos.

– Ai face bine să-l ții ridicat, spuse ea. Îmi dau seama că este o poziție ciudată.

Pe canapea încăpeau doi oameni, fără loc între ei, iar picioarele lui erau lungi.

– Nu ar trebui să-l țin pe genunchiul tău, e greu.

— Am straturi multe de haine care să îmi apere genunchiul. Dar poate te-ai simți mai confortabil fără pantof.

— După ce am avut piciorul într-o gaură de iepure, pe un câmp ud?

— Am șase frați. Stomacul meu e rezistent.

Ripley râse îndurerat, dar cedă. Olympia îl amuzase. O lăsa să îi dea jos pantoful.

Acest lucru nu fu însă atât de simplu pe cât ar fi trebuit să fie. Piciorul lui umflat dădu de înțeles că fie își luxase glezna, fie o rănise destul de tare. Din fericire, pantofii erau din piele moale și subțire, care nu era practică pentru mersul pe câmp, dar măcar erau mai ușor de dat jos decât ghețele.

Deși piciorul lui mirosea numai a pământ umed, Olympia reacționă ca și cum ar fi fost un cadavru putrezit și se ținu de nas, prefăcându-se că vomită și leșină. Lui Ripley i se păru foarte amuzant.

Bărbații chiar nu creșteau. Nu că asta ar fi fost mereu o problemă. Faptul că bărbații erau niște creaturi atât de simple avea și câteva aspecte pozitive.

Partea bună era că nu avea să îi fie prea greu să îl distreze pentru restul călătoriei.

Asta era bine, pentru că trebuia să-și distragă și ei atenția. Intimitatea faptului că piciorul lui mare era rezemat de genunchiul ei era aproape dureroasă.

Puțin mai târziu

Ducele îi spusese Olympiei că Camberley Place era o casă veche dărăpănată, iar tânăra își imaginase un conac vechi pe un fundal rustic, cu niște anexe.

Se înșelase însă.

Camberley Place era o casă imensă din perioada Tudorilor. Exteriorul nu părea să se fi schimbat prea mult de atunci.

Original însă, formase probabil un patrulatier în curte, însă structura actuală se deschidea într-o plăcută formă de U și era minunat și excesiv de decorată în teracotă și o abundență de sticlă pictată.

Deși nu erau așteptați sau invitați, Ripley era, până la urmă, stăpânul. Paznicul îi primi fără ezitare și fără să spună că familia nu ar fi acasă.

Când diligența ajunsese în curte, oameni, care păreau să fie servitori, se strânseseră la ferestre. O clipă mai târziu, un bărbat înalt

și subțire, a cărui postură autoritară dădea de înțeles că era supraveghetorul casei, apăru pe ușă. Servitorii lui mergeau în urma sa.

Supraveghetorul casei, al cărui nume se dovedi a fi Tewks, se purtă așa cum ar fi trebuit s-o facă orice om respectabil aflat în poziția lui: nici măcar nu clipi când văzu o diligență obișnuită și murdară în curte.

Apoi, când servitorii se duseră să deschidă ușile trăsurii și toată lumea văzu cine era înăuntru, începură multe plecăciuni și se dădură multe ordine.

Când servitorii îl ajutară pe Ripley să iasă din diligență, ducele strânse din dinți și se albi la față. Deși Olympia era sigură că bărbatul nu-și rupsese glezna, știa și că o luxație putea fi extrem de dureroasă, mai ales la început.

Din fericire, Camberley Place fusese construit la nivelul parterului, așa că Ripley nu trebuia să urce nici măcar o scară ca să ajungă înăuntru.

Olympia îl lăsă pe Tewks să se ocupe de câine, diligență, cadavru de mireasă, pantoful scos și orice altceva și îi urmă pe Ripley și în sala mare pe cei doi servitori care îl sprijineau. Acolo, găsi lambriuri din stejar și aranjamente de arme pe pereți. Dar putea admira aceste antichități mai târziu.

Deocamdată, trebuia să prevină înrăutățirea răni.

Cel puțin, de data asta, ducele nu obiectase să fie ajutat de servitori. Drumul, mai ales ultima parte, înainte să ajungă la alee, fusese foarte denivelat.

Se întrebă unde să îl pună. Gazda lor nu apăruse încă.

Își spuse să nu se alarmeze. Cum doamnele nu se așteptau la vizitatori, putea fi oriunde. În vizită la vecini, de exemplu.

– Unde mergem acum? întrebă ea.

– În bibliotecă.

Nu era cea mai apropiată încăpere, dar ducele insistă, fără să explice de ce. Nu că ar fi dat prea multe explicații, cum ar fi să spună cuiva de ce nu putea merge singur și de ce avea un singur pantof.

Era sub demnitatea lui ducală să explice. Toți din jurul lui trebuiau să încerce să pună cap la cap indicii și să deslușească lucrurile cât de bine puteau.

Dar ea nu era duce și nu vedea de ce i-ar fi lăsat pe angajați să șoptească și să creeze scenarii în loc să le spună exact cu ce aveau de-a face.

Până când servitorii îl puseră pe canapea și îi așezară piciorul pe o pernă, Tewks se întorsese.

– Se pare că Excelența Sa și-a luxat glezna, zise Olympia.

– Am rănit-o doar, zise Ripley.

– O să vedem, spuse ea în timp ce se aplecă să o examineze. Dar, cum nu te-am împușcat în picior și nici nu te-am lovit cu o piatră mare, și nimeni de aici nu mă cunoaște, aș prefera să nu fiu suspectată.

– Nu e genul de lucru care ar supăra pe cineva aici. Mai degrabă, i-ar amuza. Apoi, îl privi pe supraveghetor. Indiferent dacă domnișoara a folosit sau nu forța asupra mea, am nevoie de un pahar mare de brandy, ca să-mi revin.

– Sigur, Excelență.

– Și gheață, spuse ea. Cât de repede posibil. Deși glezna nu pare foarte inflamată, clar nu e așa cum ar trebui să fie. În cel mai bun caz, vânătăia e una severă, și, cu cât ne ocupăm mai repede de ea, cu atât mai bine. O să vreau și niște bandaje. Și oțet. Și un servitor care să mă asiste.

– Și un doctor, milady? întrebă Tewks.

– Nici vorbă, spuse Ripley. Doar mi-am rănit glezna. Nu o să fiu cocoloșit pentru un pas neatent într-o vizuină de iepure. Nu vreau decât un pahar mare de brandy.

Tewks ieși. Olympia se ridică

– Unde e mătușa ta?

– Pe afară.

– Ești sigur?

– Nu a părăsit Camberley Place de trei ani. Nu a mai socializat de la moartea unchiului Charles. E pe undeva pe afară, dar s-ar putea să dureze puțin până o să apară.

Olympia îl privi acuzator.

– Nu îi plac invitații, iar tu m-ai adus aici...

– Nu e chiar așa, spuse el.

– Atunci, cum e?

– Nu sunt sigur, zise el. Mama mea și sora ei par să înțeleagă. Alice spune că e o fantomă....

– O ce?

– E un fel de-a spune. Doar nu o să te panichezi, nu?

– Poate o s-o fac. Se așeză pe un scaun din apropiere. Simt că ziua asta durează de câteva săptămâni. Cred că nervii mei sunt uzați.

Pentru o clipă, își imaginează o mătușă foarte bolnavă sau pe moarte fiind nevoită să plece din casă și să caute alt refugiu. În acea clipă, își dori să fi stat în fața preotului, așa cum promisese că avea s-o facă.

Totul se întâmplase abia de dimineață?

Îi venea să-și ascundă capul în mâini și să plângă, dar nu putu face asta. Mai întâi, trebuia să examineze rana lui Ripley, înainte ca ducele să facă ceva și să o înrăutățească. Bărbații aveau o tendință groaznică de a-și înrăutăți rănilor din cauza crezulor lor mistice cum că, dacă spuneau că nimic nu era în neregulă, atunci nimic nu era în neregulă și puteau face ce voiau.

– Nu ai de ce să-ți faci griji, spuse el. Mătușa Julia o rudă de calitate.

Înainte ca Olympia să mai poată pune și alte întrebări, Tewks se întoarse, cu doi servitori, o menajeră corpulentă pe nume Mary, un pahar de brandy și alte obiecte cerute de Olympia.

– Tewks, unde e mătușa mea?

– La mausoleu, Excelență. Joseph s-a dus s-o informeze de sosirea dumneavoastră.

– L-au auzit, îi zise Ripley Olympiei. E la mausoleu. Ți-am spus eu că e prin apropiere.

Înseamnă că mătușa Julia nu se simțea mai bine.

Totuși, aici era Camberley Place, și, chiar și bântuit, locul rămânea refugiul pe care și-l amintea Ripley: casa era în ordine, servitorii își vedeau calmi de treabă și totul arăta curat, ordonat și bine îngrijit. Pe scurt, era antiteza casei în care își dusesese o parte prea mare a copilăriei.

O privi pe Lady Olympia ordonându-le servitorilor să aducă o masă mică lângă canapea. Acolo, o puse pe Mary să aranjeze niște cârpe și castroane, o găleată cu gheață, alta cu apă și urciorul cu oțet pe care-l ceruse.

Le spuse să îi mute scaunul mai aproape de piciorul lui, apoi trimise toți servitorii, cu excepția lui Mary, afară din cameră.

Când ușa se închise în urma lor, Ripley spuse:

– Nu ai vrut niște servitori care să-ți facă treaba?

– E mai bine să nu te vadă plângând, spuse ea. Încearcă să nu țiți prea tare. Nu vreau să dea buzna ca să te salveze și să înrăutățească lucrurile.

Lui Mary îi scăpă un chicot.

– Nu te alarma, îi spuse el menajerei. O să plâng în tăcere în băutura mea.

Luă o gură de brandy și aproape se înecă, deoarece Lady Olympia îi ridică pantalonul și îi atinse pielea cu mâna goală. Senzația fu ca și

cum ar fi fost electrocutat. Nu sări de pe canapea, dar probabil tresări, deoarece Olympia îl privi.

– Îmi pare rău. E sensibilă zona?

– Nu. Doar că... nimic. M-am gândit la ceva.

– O să fac tot ce-mi stă în putință să nu te rănesc, spuse ea. Dar mă tem că zona o să fie foarte sensibilă.

De fapt, erau mai multe zone.

– Nu-ți face griji, spuse el. Am trecut prin lucruri mai rele.

Ripley încercă să se relaxeze și să se bucure de moment. Se părea că asta era singura atenție feminină de care urma să aibă parte în acea noapte, însă, când îi văzu mâna ducându-se la jartieră, îi spuse:

– Pot să fac eu asta.

– Serios? Știi cum să-ți desfaci propriile jartiere?

– Și să-mi ridic ciorapii, spuse el.

– Bea-ți brandy-ul, zise ea. E mai bine să mă lași pe mine.

– Nu sunt sigur că se cuvine, zise el. Nu că mi-aș aminti ce se cuvine și ce nu.

– Nu are de ce să-ți fie frică, spuse ea.

– Frică!

– Am făcut asta de mai multe ori. Dacă nu unuia dintre frați, unuia dintre verișori. Sau prietenilor lor. Ești mai în siguranță pe mâinile mele decât cu majoritatea doctorilor.

– În privința asta nu am îndoieli, zise el.

– Atunci, fii curajos! O să-ți desfac jartiera. Încearcă să nu plângi.

Ușor, îi desfăcu jartiera, iar el simți o tensiune în vintre.

Olympia așeză jartiera pe canapea. El o privi și bău din brandy. Tânăra îi atinse ciorapul, iar Ripley își înghiți un mormăit.

Încet și cu blândețe, îi dădu ciorapul jos până la pulpă. Camera deveni fierbinte, iar el încercă să se gândească la lucruri reci. Cum ar fi mausoleul. Și Ashmont. Da, Ashmont, căruia îi aparținea ea. Ashmont, care vorbise atât de vesel despre căsătorie.

Încet și cu blândețe, ea îi dădu ciorapul jos până la laba piciorului.

Inima lui Ripley bătea cu putere, și nu avea rost să încerce să oprească ce se întâmpla în el. Era bărbat, și o femeie avea mâinile goale pe pielea lui. O femeie îl atinge, îl dezbrăca. Asta știa el. Restul... restul era zgomot, ca zgomotul de pe străzile Londrei.

Bău.

Ea îi dădu ciorapul jos și i-l întinse lui Mary, iar Ripley deveni conștient de respirația lui din ce în ce mai greoaie.

Olympia era atât de inocentă, că nu avea nici cea mai vagă idee despre efectul avut asupra lui.

Dacă ar fi putut, Ripley ar fi râs.

Olympia era atât de serioasă, concentrându-se pe ce făcea. Ducele o urmări lucrând, fruntea ușor încruntată deasupra ochelarilor, buza prinsă între dinți, în timp ce făcea un amestec de apă înghețată și oțet în care înmuie apoi o cârpă.

– O să fie rece, pregătește-te, spuse ea.

Rece, da. Avea nevoie de rece.

Tânăra îi puse bandajul rece în jurul gleznei, iar Ripley aproape sări de pe canapea și spuse un cuvânt despre care până și el știa că nu se pronunța în fața femeilor.

– Da, știu, zise ea. Dar într-o clipă o să te simți mai bine.

– În regulă, spuse el printre dinții încleștați.

Apoi se simți mai bine, în mai multe moduri decât știa ea. Șocul termic funcționează de minune, amortind nu numai piciorul, ci și senzațiile frustrante care îi dăduseră târcoale în urmă cu puțin timp.

Ajutată de Mary, ea continuă să ude mai multe cârpe și să le pună în jurul piciorului. Ripley își spuse că suferința prin care trecea era numai din vina lui. Ar fi trebuit să insiste ca unul dintre bărbații servitori să îl îngrijească.

Însă Lady Olympia era atât de autoritară, că nu îi trecuse prin cap asta.

Iar o femeie autoritară era exact de ce avea nevoie Ashmont.

Și, da, poate că Ripley simțea că ratase ceva pentru că stătuse departe de asemenea fete interesante. Și, da, poate nu l-ar fi deranjat prea tare să îi facă ordine în viață o asemenea femeie tiranică.

Însă ce simțea era împrăștiat în toate direcțiile. Îngrijirile ei îl excită, fără să aibă cum să rezolve acest lucru. Nu avea nici o șansă să-și rezolve abstenența în acea noapte sau să rezolve situația cu Ashmont. Riscul ca Ashmont să fi înnebunit de furie era destul de mare. Nu putea spera decât că băuse până leșinase înainte să poată începe bătaia cu membrii familiei ei.

Vocea Olympiei îl trase din iadul pe care îl construia singur.

– Știu că mulți medici recomandă alifii sau lipitori ori ambele, îi spunea lui Mary, însă marinarii se bazează pe gheață și umezeală. Și știi că oamenii mării trebuie să fie puternici și în formă cât de repede posibil. Mai mulți doctori recomandă un tratament similar. Măcar nu e iarnă. Pe măsură ce dispare șocul, senzația de răcorire ar trebui să nu fie în totalitate neplăcută.

Olympia îl privi îngrijorată.

– Am strâns prea tare bandajele?

– Nu.

– Te încrunți.

– Da. Aveam un plan. Cred că ți-am zis asta. Urma să te aduc aici, după care să merg și să rezolv situația cu Ashmont și cu restul lumii.

– Nu poți să mergi nicăieri. E esențial să-ți odihnești piciorul și să îl ții ridicat.

– La naiba, Ripley, acum, ce ai mai făcut? se auzi o voce familiară din ușă. Abia te-ai întors în Anglia și deja ai probleme.

Capitolul 9

Mătușa Julia stătu o clipă în prag, cu pumnii sprijiniți pe șolduri și cu o expresie serioasă, pe care o avea când îl certa când era mic. Acum, îl făcea să se simtă stânjenit.

Părea destul de inofensivă, cu un chip dulce, și, deși avea peste înălțimea normală, nu era impresionant de mare. Avea însă abilitatea de a părea incredibil de formidabilă. Îi ținuse piept tatălui său imposibil când puțini alți bărbați ar fi făcut asta.

Cu toate astea, îi părea lui Ripley o imitație ștearsă a ei, fantoma despre care scrisese Alice, și asta nu era doar din cauza rochiei gri sumbre, cu mâneci deloc la modă.

Femeia se apropie, în continuare încruntată. Nu îl lovi peste urechi, cum se așteptase, dar îi ciufuli părul ca și cum ar fi fost încă un băiețel. Apoi, se uită la Lady Olympia.

– Să înțeleg că ea e domnișoara care te-a împușcat? La naiba, Ripley, e mireasa lui Ashmont. Ce a fost în capul tău?

– Mătușa mea e excesiv de inteligentă, îi spuse Ripley lui Lady Olympia. Știe totul despre toată lumea. Ți-am zis asta.

– Niciodată nu te-ai priceput la flatat. Nu ești subtil.

– Asta așa e. Mătușă, permite-mi să ți-o prezint pe Lady Olympia Hightower.

Mătușa își dădu ochii peste cap.

– Nu, nu îți permit. Am cunoscut-o pe Lady Olympia când a fost prezentată la curte. Aș recunoaște-o oriunde, oricând. Speram însă că ochii îmi joacă feste azi. Ce prostie din partea mea! Ce-mi doresc ca unchiul tău să fi fost aici! Dintre toate lucrurile stupide pe care le-ai făcut vreodată, asta le întrece pe toate. De departe.

– Lady Olympia, se pare că ai făcut cunoștință cu Lady Charles Ancaster, mătușa mea preferată...

– Te dezmoștenesc, din momentul asta.

– Mătușă Julia, nu fi supărată. Nu vezi că sunt rănit?

Mătușa îi aruncă o privire care ar fi înflorat un bărbat mai bun. Cum nu era un bărbat mai bun, o suportă așa cum suportase numeroase priviri dezaprobatore, deși opinia ei conta mai mult decât a altora.

– Dacă e să fim corecți, Lady Charles, eu am fost cea care a făcut lucrul stupid, iar ducele a fost cavalerul meu în...

– Nu spune asta, zise Ripley!

– Ducele a încercat să mă salveze de mine însămi. Ba chiar a încercat să mă facă să ascult de glasul rațiunii.

Mătușa Julia o studie o clipă.

– Hugh a încercat să te facă să ascuți de glasul rațiunii? Nepotul meu? Imensitatea asta de altfel inutilă de bărbat? Mi-ar fi plăcut să văd asta.

– Nu sunt pe deplin sigur că a făcut un lucru stupid, zise Ripley. Și, când nu a vrut să renunțe, bineînțeles că m-am implicat.

– Nu aveam nici o îndoială, spuse mătușa lui. Și după ce s-a întâmplat? Ai împins-o spre violență? Se duse să-i examineze piciorul. Frumos lucrat, Lady Olympia. Dar nu te-ai gândit la amputare?

– Nu-i da idei, zise Ripley. Am nevoie de toate membrele ca să clarific situația. Asta aveam de gând să fac în seara asta, dar soarta a avut alte idei.

– Într-adevăr, soarta. Nu te-ai uitat pe unde mergi.

– Nu plănuiam să calc într-o viziună de iepuri, într-adevăr.

Se uitase la Lady Olympia în toată splendoarea ei. Atât de frumoasă și minunat de feminină și fluiera ca un bărbat.

– Încercam să prindem un câine care fugise și care ne păcălise că era bine dresat, spuse Lady Olympia. I-am zis lui Tewks să îl ducă în grajd. Nu am vrut să aduc un câine străin în casă când nu îi cunosc manierele.

– O mireasă fugară. Un câine fugar. Un nepot invalid. Nu o să avem o seară plictisitoare. Haide, Lady Olympia! Probabil vrei o pază de la nepotul meu, ca să nu mai zic că-ți dorești lucrurile pe care orice lady le vrea când se află într-un loc străin, fără bagaje, servitori sau altceva care să-i ofere confort.

– Am plecat în grabă, spuse Ripley, nu am avut timp să...

– Serios, Hugh, nu mi-am pierdut mințile. Nu trebuie să spui ce e deja evident. Servitorii îți vor pregăti patul în camera unchiului tău. Dacă te prind că încerci să urci scările, te împuşc.

Lady Charles o lua de acolo pe tânără când Ripley își aminti.

– Unde e sora mea?

– Alice?

– Din câte știu, doar una am.

Mătușa Julia ridică din umeri.

– A fost aici o perioadă, și m-am bucurat s-o văd, dar ce să facă în locul ăsta mohorât? Am lăsat-o cu Georgiana la petrecerea familia Drakeley. Mă refer la fiica mea cea mică, îi spuse apoi lui Lady Olympia. Apoi, se întoarse spre Ripley și adăugă: Alice nu o să se plictisească acolo. Știi că băieții Drakeley o adoră.

– Chiar prea mult, comentă el.

– Asta e problema soțului ei, spuse mătușa.

După care ieși, luând-o pe Lady Olympia cu ea și lăsându-l pe Ripley să se întrebe de ce nu se întorsese Alice în Londra, la soțul ei, ci o luase în direcția opusă, unde se aflau amorezii ei.

După ce o ajută pe Olympia să se spele de praf, menajera lui Lady Charles, Pickard, se duse să caute niște haine potrivite pentru cină. Cele două rămaseră singure și se bucurară de ceaiul comandat de Lady Charles.

Olympia și-o amintise din clipa în care o văzuse, dar nu se așteptase să își amintească și Lady Charles de ea, dintre atâtea debutante de cu șapte ani în urmă. În plus, mătușa Julia se învărtise mereu în cercuri diplomatice și politice, în timp ce mama și tatăl ei erau atrași de cele sportive. Drumurile lor rareori se intersectaseră.

Mătușa lui Ripley avea cam vârstă mamei și, exact ca aceasta, arăta bine, însă aici se terminau asemănările. Lady Charles era diferită în ceea ce privea felul de-a fi. Avea o atitudine neînfricăță și era mult mai organizată. O femeie puternică și cu încredere în ea.

Și tristă.

Rochia gri ar fi spus această poveste chiar dacă i-ai fi trecut cu vederea suferința din ochi.

Era tipic pentru lipsa de considerație a lui Ripley, se gândi Olympia, să aducă o străină aici, să dea buzna peste durerea femeii.

– Te întrebi, probabil, de ce îmi pierd timpul certându-mi nepotul, spuse Lady Charles. Dar cineva trebuie s-o facă, chiar dacă el nu ascultă. Însă, din moment ce l-a dus capul să te aducă aici, trebuie să recunosc că îi merge mintea cât de cât. Ești prima mea mireasă fugară. Chiar m-am întrebat cum de te-a cucerit Ashmont. Dar o mai am și pe Alice, care s-a căsătorit cu Blackwood. A avut ea buna judecată să-l abandoneze la altar? Deci vezi, sunt prinsă între două părți.

Apreciez sentimentele care te-au ghidat. Pe de altă parte, o să fie o încurcătură greu de rezolvat.

– Da, știu.

Apoi, spre uimirea ei, Olympia plânse, așa cum îi venise să facă înaintea, în bibliotecă.

Lady Charles se ridică rapid și se duse să o mângâie pe Olympia pe umeri, timp în care spuse, pe un ton care o făcu pe Olympia să rădă și să plângă în același timp:

– Bărbații!

Gazda abia dacă se așezase, când tânăra începuse să-i spună povestea, care nu prea avea sens, lăsând la o parte însă părțile despre duci goi și săruturi mai mult decât prietenoase în diligență.

– Nu știam că a fost implicat și brandy-ul, spuse Lady Charles la final. Asta explică foarte multe.

Buzele îi tremurară, și, pentru o clipă, Olympia crezu că avea să plângă și ea, amintindu-și poate de ziua nunții sale.

Însă mătușa Julie râse din tot sufletul, și, când făcu asta, norul care păru să atârne deasupra ei dispăru, iar atmosfera deveni mai luminoasă. În acel moment, Olympia înțelese, atât cu inima, cât și cu mintea, că asta făcea ca această mătușă să fie atât de specială pentru Ripley.

Însă râsul se opri prea repede, iar gazda spuse:

– Primul lucru pe care trebuie să-l facem e să-i liniștim pe părinții tăi.

– Ar fi trebuit să le trimit un mesaj, dar nu mă puteam gândi decât la cum să scap. Și nici nu știam ce să spun. Abia de știam ce era în mintea mea.

– Așa cum am mai spus, băutura explică multe. Apoi, trebuie să avem în vedere și cu cine ai călătorit. Nu e genul care să contribuie la o gândire limpede. Lady Charles închise ochii, apoi, cu un oftat, îi deschise. ăia trei. Serios. Li se trec lucruri cu vederea datorită taților lor. Însă, draga mea, când un bărbat atinge vârsta de douăzeci și nouă de ani, ai spera la ceva maturitate.

Olympia nu știa nimic despre tații lor. Nici unul nu mai era în viață când terminase ea școala. Deși Lady Charles o făcuse curioasă, ar fi fost nepoliticos să ceară detalii.

– Având în vedere tot ce s-a întâmplat, pot spune că ducele a abordat problemele cu calm și cât de logic a putut, zise ea. Comportamentul meu a fost irațional. M-am răzgândit întruna, am căzut în rău, am furat câinele, iar el a acceptat totul.

- Bineînțeles că a făcut-o, spuse gazda ei. Nu se compară cu ce au făcut cei trei. Nu mai fi așa dură cu tine. Când bărbații fac genul de lucruri pe care le-ai făcut tu, lumea se amuză.

- Dar eu nu sunt bărbat! Caricaturi cu mine o să atârne în vitrinele tipografiilor, și numele meu, dintre toate numele posibile, o să apară în *Foxe's Morning Spectacle*. Și nimeni nu o să spună „Așa sunt băieții”, pentru că nu sunt băiat.

- Într-adevăr, e nedrept, spuse Lady Charles. Dar lasă totul în seama mea. O să le scriu părinților tăi să le spun că Ripley te-a adus direct la mine. E mai bine să creadă asta. Poți să ai încredere în mine că o să găsesc un mod de a prezenta lucrurile care să nu-i streseze. Am multă experiență, te asigur. Scrisoarea o să fie trimisă în seara asta. O s-o primească în câteva ore și vor dormi liniștiți.

- Mi-ar plăcea să cred asta, dar am îndoieli. Nu-mi imaginez cum vor da ochii cu prietenii lor. Aș vrea să mă fi gândit mai mult la ei înainte să sar pe fereastră.

- O să le treacă dacă o să te căsătorești cu un duce, zise Lady Charles. Toată lumea o să treacă peste.

- Puțin probabil în momentul acesta. Ducele de Ashmont...

- Are nevoie de tine, lucrul acesta e evident.

- Nu și pentru mine.

- Asta pentru că nu îl înțelegi la fel de bine ca unii dintre noi. Am auzit despre întâlnirea voastră de lângă hotelul Clarendon. Metafora a fost evidentă pentru mine. Ashmont are nevoie disperată să fie tras înapoi de pe margine. Ca majoritatea bărbaților, e posibil să bănuiască faptul că e nefericit, dar, tot ca majoritatea bărbaților, nu își examinează sentimentele. Ca rezultat, nu știe care e problema. Dar o parte din el s-a săturat probabil de viața pe care o duce și de haosul pe care-l creează. M-am întrebat dacă și Ripley era obosit, de Ashmont sau de viața aia, și dacă de asta a plecat în străinătate fără prietenii lui.

Nici unul dintre bărbați nu i se păruse Olympiei sătul de ceva, dar, pe de altă parte, nu îi cunoștea la fel de bine ca Lady Charles.

- Dar asta nu contează. Nu ai acceptat prostiile lui Ashmont, și asta i-a atras atenția.

- S-a hotărât să se însoare cu mine pentru că l-am făcut să se ducă acasă și să își schimbe ghetetele? Întrebă Olympia.

- Felul tău de a fi l-a făcut să te observe. După asta... Lady Charles se gândi puțin. Bănuiesc că i-a spus ceva că nu are nici o șansă să te cucerească. Eu asta aș fi făcut dacă Ashmont mi-ar

fi pomenit despre o fată care i se părea potrivită. E foarte competitiv. În curând, o să își dea seama că trebuie să muncească pentru a-ți câștiga respectul și dragostea, și când o va face...

– Dacă...

Olympia nu se putu abține să nu întrerupă.

Crescuse cinci frați mai mici. Nu o încânta gândul că avea să facă pe dădaca pentru un bărbat în toată firea.

– Nu dacă, ci când. Îl cunosc la fel de bine ca pe nepotul meu și pe celălalt idiot. Unde merge unul, merg și ceilalți doi. Au fost inseparabili de când s-au întâlnit la Eton. Niciodată nu m-aș fi așteptat ca Ripley să plece în străinătate fără ei și să stea un an. Dar, așa cum ți-am spus, e posibil să fi fost sătul de stilul acesta de viață. Și chiar cred că s-a maturizat. Nu mult, dar destul cât să facă ce a putut ca să nu înrăutățească situația azi.

Situația ar fi fost mai bună dacă Olympia nu l-ar fi văzut gol.

Și dacă el nu ar fi sărutat-o în acel mod deloc prietenos.

Dar Ripley era sălbatic și mereu fusese sălbatic. Un farsor și un crai. Problema era că, în ultimele ore, fusese expusă la mai multă reputație proastă decât fusese obișnuită, și asta o dezechilibrase.

Când nu era beată sau dezechilibrată, era o fată practică. De asta acceptase să se mărite cu Ashmont, în primul rând. Dădaca sau nu, lăsând la o parte slăbiciunile lui, dacă avea să primească o a doua șansă, ar fi o fraieră să n-o accepte, deoarece, după toată nebulia asta, ar fi cu siguranță ultima ei șansă.

Dacă mătușa Delia ar fi fost acasă, scandalul ar fi fost oprit. Acum, reputația Olympiei era, probabil, distrusă. Ripley spusese altceva, dar el era bărbat și duce. Habar n-avea cât de rapid și de dur puteau fi judecate femeile. Călătorise toată ziua într-un vehicul închis cu una dintre ne-Excelențele Lor. În curând, lumea avea să afle despre scenele care se petrecuseră pe drum. Se gândea îngrozită la desenele satirice, când o auzi pe Lady Charles:

– Ascultă-mă. Nu-l subestima pe Ashmont. Chiar dacă o să dureze puțin, când o să-ți câștige respectul și dragostea, o să fii fericită că te-ai căsătorit cu el. Vorbesc din experiență. Charles nu a fost prima mea alegere. De fapt, m-am căsătorit cu el din resemnare, dacă nu chiar din disperare. Dar a fost hotărât să mă facă fericită, iar dovada mariajului meu fericit e văduvia mea nefericită. Însă timpul vindecă toate rănilile. Toată lumea spune asta, și sunt sigură că într-un final o să-mi revin. Dar putem să vorbim mai mult mai târziu, dacă vrei. Acum, îți recomand să te odihnești.

Lady Charles ieși, iar un servitor intră să strângă după ele.

Mătușa lui Ripley îi dăduse Olympiei foarte multe lucruri la care să se gândească, de parcă nu avea deja destule. Minte i-o lua razna, și era sigură că nu avea să se poată odihni. Începu să se plimbe prin cameră, încercând să aranjeze și să catalogheze tot ce i se întâmplase în acea zi.

Nu-și amintea când se întinsese în pat și fu foarte surprinsă când Pickard o trezi ca să se îmbrace pentru cină.

Deși purta la cină hainele unchiului său, care nu îi veneau, Ripley reuși să arate ducal și deranjant de atrăgător, cum se întâmplase și cu hainele din Putney.

După o ceartă, Olympia îl convinsese să își țină piciorul pe un scaun. Făcu asta cu multe bombăneli, însă, după o vreme, uită de umilință, nu mai bombăni și deveni distractiv.

Vorbi în principal despre călătoriile lui pe continent, și era un povestitor bun, ca scriitorii de romane de dragoste de care era atât de pasionat. Le făcu pe ambele femei să rădă și păru dezarmant de neastâmpărat și mulțumit de sine pentru că reușise asta.

Era bine pentru că Olympia nu se mai gândi la familie, scandal și Ashmont. Era rău pentru că l-ar fi putut asculta toată noaptea. Când fusese ultima oară când dorise să asculte un bărbat care nu vorbea despre cărți? De ce trebuia să fie tocmai el, dintre toți bărbații?

Cu toate astea, își dădu voie să ia o pauză de la zbuciumul interior. Cu servitori care tot intrau și ieșeau, problemele personale trebuiau să aștepte până după cină.

Nu trecu mult timp.

După cină, Lady Charles și invitații ei se duseră în bibliotecă.

În momentul în care servitorii îl așezară pe duce pe canapea și ieșiră, Lady Charles își luă nepotul la întrebări:

— Ai avut vreun plan? Sau ai venit aici așteptând să rezolv eu totul?

— E complicat, spuse Ripley.

— Lady Olympia mi-a zis, nu totul, la cum te știu, dar părțile relevante.

Roșie la față, Olympia se ridică de pe scaun și se duse să examineze un set de cărți, nu că ar fi văzut despre ce erau. Era prea preocupată să-și tot spună că Lady Charles nu avea cum să-și fi imaginat scena cu ducele gol ca parte pe care nu o pomenise din călătorie.

– Planul meu era să o las pe Lady Olympia în siguranță cu tine și cu Alice, spuse Ripley. Voiam să mă întorc în Londra și să îl încurajez pe Ashmont să încerce din nou.

– Serios? întrebă Lady Charles. De ce ai presupus că va sta liniștit în Londra? Nu e deloc tipic lui. Cel mai probabil, e pe urmele tale.

– Asta e partea complicată, spuse Ripley. Era deja beat când eu și Lady Olympia am plecat. Cum nu ne-a ajuns din urmă în Putney, am presupus că a continuat să bea și că Blackwood îl va băga în pat, cum facem de obicei. Cum Ashmont nu a apărut încă, șansele par să fie în favoarea acestei teorii. Dar, dacă o să apară acum, o să rezolv eu situația.

Olympia se întoarse de la cărți.

– Să o rezolvi tu? Eu sunt cea care a fugit! Dacă vine, lucru de care mă indoiesc, eu ar trebui să fiu cea care vorbește cu el.

– Nu e o idee rea. Când vine, atacă mai întâi și fă-l să se apere, spuse Ripley.

– Dacă vine.

– O să vină. Am presupus doar că sunt șanse mici să vină azi, însă putem fi deschiși posibilității ca Blackwood să îl trezească. În cazul acesta, și dacă Blackwood e cu el, o să ne găsească destul de repede. Nu e ca și cum am fi trecut neobservați. Problema este că aș fi preferat să vorbesc cu el înainte să vină aici să își ia mireasa.

– Cum asta nu o să se întâmple, ar fi bine să faci un plan alternativ, spuse Lady Charles. Dacă, de exemplu, cei doi tonți o să apară la trei dimineața.

– Presupui doar că o să vrea să mă ia, zise Olympia. Dacă aș fi în locul lui, aș veni doar ca să-mi spun să-mi văd de viață. De fapt, nu m-aș deranja deloc să vin.

– O să vină, spuse mătușa la fel de sigură ca Ripley.

– E doar o chestiune de timp, zise ducele. Faptul că ai șase frați, Lady Olympia, nu înseamnă că ești expertă în Ashmont. E foarte ambițios și obișnuit să obțină ce vrea.

– Și care dintre voi nu e așa? Ce bărbat nu e așa? Cum rămâne cu mândria lui? L-am părăsit. În fața tuturor.

– Privești lucrurile greșit. Ești femeie. Femeia lui. Mândria lui o să-i spună să distrugă orice te-a făcut să fugi. Trebuie să-ți amintești că nu poate rezista unei provocări.

Olympia își aminti ce îi spusese Lady Charles și se uită de la gazdă la el.

– O provocare.

— Lui Ashmont i-a fost mereu ușor cu femeile, spuse Lady Charles. Asta poate are de-a face cu genul de femei cu care s-a asociat. Dar așa stau lucrurile.

— Deci atuul meu e faptul că sunt dificilă, spuse Olympia.

— Și diferită, zise Ripley. Nu ești ca femeile cu care suntem obișnuiți.

— Diferită și dificilă, spuse ea.

— Exact.

„Ce ironie”, gândi ea. Faptul că era diferită și dificilă o expulzase în departamentul supraveghetorilor și al celor în vârstă. Dacă ar fi știut că aceste calități îi atrag pe crai... Dar nu, nu ar schimbat nimic, pentru că fetele bune stau la distanță de bărbați ca ne-Excele-nțele Lor.

— Nu e exact deloc, spuse Lady Charles. Ashmont e bărbat. Primul lucru pe care îl observă nu e personalitatea ei.

— Asta clar, zise Ripley.

Olympia nu-și putea imagina ce ar observa bărbatii mai întâi, în afară de înfățișare, care era evidentă. Cum pe a ei n-o observau, era clar că nu se ridica la înălțimea standardelor.

— Ba nu e așa, spuse ea.

Ripley își dădu ochii peste cap.

— Folosește-ți capul, ăla cu creierul mare înăuntru. Dacă nu ai fi fost drăguță și cu forme, nu te-ar fi curtat, chiar dacă ai fi reprezentat o provocare.

Ducele spuse asta ca și cum ar fi fost cel mai evident lucru din lume.

„Drăguță și cu forme.”

Clar. De asta dădea bărbatii la o parte cu bățul. Niciodată nu făcuse asta.

Șapte ani. O singură cerere, de la un cărturar bătrân.

„Drăguță și cu forme. Dar nu uita cine a spus asta: ducele de Ripley, un destrăbălat faimos, mereu pus pe șotii.” Iar ea roșea și se fâstăcea, în condițiile în care toată lumea știa că destrăbălații nu făceau vreodată discriminări.

— Nu o să te vrea pentru mintea ta, spuse Ripley. Nu o să-și dea seama că ai minte, și probabil e mai bine așa. O să creadă că el e cel deștept, și poți să-l ai la degetul mic.

Lady Charles zâmbi.

— În privința asta, nu am nici cea mai mică îndoială. Ascultă-l pe nepotul meu, Lady Olympia. Știe despre ce vorbește.

Olympia îl privi pe duce, care stătea pe jumătate rezemat de canapea, ca un pașă în harem. În mână avea un pahar cu vin. Îl învățea,

capul lui întunecat fiind aplecat în timp ce-l privea, ca și cum i-ar fi citit viitorul acolo.

Un gând îi trecu prin minte, și apoi fu prea târziu ca să dea înapoi.

„Ashmont nu e cel pe care vreau să-l am la degetul mic.”

Abia atunci înțelese exact cât de mari erau problemele ei.

„Domnișoara a fugit pentru că nu ai curtat-o cum trebuia. Eu am încercat să o conving să se întoarcă. Când n-a vrut, ce altceva puteam să fac pentru a mă asigura că n-o să aibă probleme?”

Ceva de genul ăsta voia să-i spună Ripley prietenului său. Știa și ce avea să-i apună despre cum să aibă grijă de Lady Olympia Hightower, deși ar fi fost o muncă solicitantă să îl facă pe Ashmont să stea locului destul cât să fie atent.

În primul rând, acesta avea să vrea să-l lovească pe Ripley în față. Apoi, Ashmont avea să vrea s-o cucerească pe mireasă. Lucrurile astea încă erau valabile.

Problema era însă că Ripley nu avea să ajungă la Ashmont înainte. Problema era că mireasa lui era aici, îmbrăcată la fel de atrăgător ca înainte. Purta o rochie albastră, despre care Ripley presupunea că fusese a Georgianeii sau a altei verișoare ori poate chiar a lui Alice. Sigur nu a matusii Julia. În ultima vreme, garderoba ei era plină de nuanțe plictisitoare de gri și maro și foarte puțin ornamentată.

În această seară, Lady Olympia era aranjată frumos, ca un produs franțuzesc de patiserie.

Deși gâtul și umerii nu erau expuși, ar fi putut la fel de ușor să fie, deoarece cămășuța cu dantelă, aproape transparentă, nu putea ascunde moliciunea umerilor ei și umflătura sânilor de deasupra decolteului. Menajera îi aranjase părul într-un stil la modă, cu bucle împletite de o parte și de alta a capului și cu bucle mari în vârf, cu funde printre ele.

Ripley era bărbat. Asta însemna că, până și atunci când încerca să decidă ce putea face cu Ashmont, se gândea în detaliu la desfacerea fundelor și la eliberarea părului moale, des și șaten pe umeri și desfacerea hainelor, una câte una. Încercă să se uite la vin, ca și cum un oracol ar fi trăit acolo, dar, chiar și așa, era conștient de prezența ei.

Nu ar fi trebuit să guste din ea. Pentru că doar o gură nu era niciodată de ajuns. Era un bărbat lacom după plăcere, la masă, în pat, peste tot, și era prea obișnuit să obțină ce voia și prea puțin obișnuit să reziste tentației.

Își reaminti că asta nu era o tentație obișnuită. Nu concura cu Ashmont pentru o actriță, o balerină, o curtezană sau o văduvă. Ripley nu avea voie să concureze de data asta, și asta nu era una dintre acele regulile sociale pe care nu avea nici o problemă să le încalce. Ashmont era prietenul său și ea îi era promisă lui Ashmont. Fuseseră semnate documente legale. Jumătate din lumea bună fusese invitată la nuntă.

Iar Ashmont voia să se însoare cu ea, fusese foarte clar în privința asta. Pur și simplu, nu o convinsese pe mireasă că și ea voia să se mărite cu el.

– Ripley?

Vocea mătușii lui îi readuse în prezent.

– Dacă nu mai ai sfaturi maritale pentru Lady Olympia, poate o să te gândești la cum să eviți haosul dacă amicii tăi vin aici la primele ore ale dimineții.

– Nu o să permiți haos, zise el.

– Asta e o situație excepțională. Niciodată nu ai mai fugit cu mireasa unuia dintre prietenii tăi.

– Ca să fim exacti, eu am fugit cu ducele, spuse Lady Olympia.

– M-am dus de bunăvoie, spuse el.

– Ba nu, insistă ea.

– Nu inițial, dar m-ai cucerit ușor-ușor.

Ducele observă că Olympia se înroși. O mai făcuse și înainte, când el pomenise despre silueta ei, și apoi simțise nevoia să îi evidențieze formele, ca să o vadă cum roșește și mai tare.

Ce putea să facă? Era drăguță, cu forme și avea gust bun. Când avea să se vorbească despre sfinți, numele lui nu avea să fie menționat.

– Ashmont va trebui să înțeleagă asta, spuse el. Faceți prea mare caz. E simplu: dacă el și Blackwood vor apărea în toiul nopții, servitorii nu vor avea voie să îi lase înăuntru, ci vor veni să mă anunțe. Dacă între timp prietenii mei vor deveni zgomotoși, pune câinii pe ei.

Chiar dacă mătușa lui renunțase la animalele de companie, fiecare proprietate avea bărbați și câini care o păzeau.

– Oricum, mă ocup eu de ei, așa cum am mai făcut-o de alte o mie de ori. Și, mătușico, dacă nu o să te deranjeze să te ridici din pat, o să poți să te uiți la ei, așa cum faci de obicei.

– Și eu ce să fac? întrebă Lady Olympia. Mă ascund în camera mea?

– Citește o carte, spuse el.

Privirea pe care tânăra i-o aruncă peste ochelari trezea într-un bărbat dorința de a o lua în brațe și...

Și nimic.

Era foarte rău. Era cazul să discute cât mai repede cu Ashmont.

– Apropo de câini, Ashmont cunoaște casa. În caz că se va strecura, ai face bine să-l ții pe Cato cu tine la noapte, sugeră ducele.

– Cato! La cum îl știm, se prea poate să întâmpine intrușii și să le lingă degetele. Nu avem habar dacă e câine de pază.

– E vânător, spuse Ripley. L-ai salvat de o bătaie zdravănă. O să te protejeze.

„Chiar și de mine.“

Nu că ar face ceva nepotrivit. Exclus. Nu era numai promisă lui Ashmont, dar era și virgină. Nu avea să inventeze scuze ca să treacă pe la ea mai târziu.

Da, bineînțeles că i-ar plăcea să o vadă în cămașa de noapte. Și fără cămașa de noapte.

Ce risipă de fantezie!

Nu era de mirare că el și prietenii lui nu se apropiiau de virgine și femei respectabile. Nu poți să faci nimic.

– Nu o să las câinele în casă până când nu știu că pot să am încredere în el, spuse Lady Olympia. Ar fi trebuit să vină când l-am chemat. Nu ar fi trebuit să mergem după el. Dacă s-ar fi purtat cum trebuia, nu ai fi călcat într-o vizuină de iepure. O să rămână în grajd sau oriunde este până când....

Se opri, încruntată.

– Țasta e obstacolul, zise Ripley. Până când o să vină Ashmont și o să te ia? Sau părinții tăi?

– Prostii, spuse mătușa Julia. Lady Olympia o să stea aici cât vrea. Le-am scris părinților ei și i-am asigurat că o să am grijă de ea și asta o să și fac. O să fie în siguranță, și nimeni nu o să ia pe nimeni. Între timp, tu să te ocupi de prietenii tăi idioți. Măine o să ne ocupăm de câine. Lady Olympia, cred că ai nevoie de mai multă odihnă decât bănuiești. Hai să ne culcăm devreme. Dacă cei doi bărbați ridicoli vor veni în noaptea asta, prefer să fiu sus, unde pot să mă pregătesc pentru confruntare. Cu ulei încins, dacă e nevoie.

Din nou, o luă pe mireasa lui Ashmont.

„Cu atât mai bine“, își spuse Ripley. Gândea prea mult și nu-și putea ține la depărtare gândurile care îi risipeau timpul. Nu era nimeni în apropiere care să vindece celibatul, iar el nu putea merge să găsească un leac.

Își privi piciorul rănit. Câte zile avea să îl coste?
Și cum avea să facă față fără să-și piardă mințile?

În dimineața următoare

– Nu poate să meargă la Londra, spuse Olympia. Nu ar fi trebuit să ajungă atât de departe. Nu trebuia să-și lase greutatea pe picior. Toată lumea știe asta!

Coborâse să ia micul dejun mai devreme decât era obișnuită, deoarece se trezise din cauza unui coșmar. În el, Ashmont bătea la ușă, iar Ripley și Cato săriseră pe geam ca să îl doboare. Însă, în timp ce Ashmont și Ripley se băteau, Bullard prinsese câinele și începuse să-l biciuiască.

Conștiința îi dădea bătăi de cap, deoarece îl abandonase pe Cato într-un loc străin, și nu putuse să se culce la loc. Așa că își pregăti repede ceva de mâncare și se duse la grajduri, unde grăjdarul îi spuse că Excelența Sa plecase călare în urmă cu ceva timp. Se îndrepta spre Londra.

– Îmi pare rău, milady. Dar nu știam că Excelența Sa nu trebuia să plece. Chiar dacă am fi știut, ne-ar fi fost imposibil să-l oprim.

– Ce bărbat nehibzuit! Sunt sigură că și-a scos și bandajele. Nu că ar fi avut mare efect dacă voia să meargă în grajd și să călărească spre Londra. O să-i pară rău după o oră, vei vedea. Și atunci va fi prea târziu.

Îl mângâie pe Cato pe cap, și acesta îi linse mâna înmănușată.

– De ce nu l-ai oprit? întrebă ea. Păcat că nu am avut timp să te dresiez ca să-l prinzi de haină. Dar, nu, e bărbat în toată firea, și, dacă vrea să aibă un comportament autodestructiv, nici câinii și nici niște oameni mai înțelepți nu pot să-l oprească. Cato, hai să mergem la plimbare și să vedem cum te comporti. Și nu o să ne batem capul cu încăpățânarea ducelui de Ripley de a-și face rău.

Acesta era lucrul rațional de făcut.

Să-l lase în pace.

Să se ocupe în schimb de câine, care era mai ușor de dresat decât un nobil răsfățat și nehibzuit.

– Ham! spuse Cato.

Ea se uită în jos la câine, care îi susținu privirea, cu ochii sclipitori și dând din coadă.

– Dar ești un vânător cunoscut, nu? Hai să vedem! Lady Olympia îi spuse grăjdarului: O să am nevoie de o trăsură.

Îi explică pentru ce o voia.

Apoi, porni în fugă spre casă.

Capitolul 10

„Nu e o greșeală“, își spuse Ripley.

Încă o zi în apropierea lui Lady Olympia Hightower și s-ar fi transformat într-un imbecil. Felul în care îl privise când îi spusese că era drăguță și cu forme... felul în care roșise și lumina din ochii ei... Se uitase la el așa cum s-ar fi uitat o altă femeie dacă ar fi acoperit-o cu diamante.

Își spusese că era normal să îi placă să o vadă roșind. Dar nu era normal ca amintirea să îl urmărească în pat și să-l bântuie. Nu era normal să se simtă vinovat, nefericit și furios pe lume din cauza unei femei. Celibatul nu putea fi atât de otrăvitor. Se petrecea și altceva, lucru la care nu voia să se gândească deloc.

Voia să o lase în urmă și să facă numaidecât ce trebuia să facă. Urma să facă lucrul corect, pentru că era un cavaler în armură strălucitoare. Pentru toată lumea.

Inclusiv pentru Ashmont, care nu putuse fi treaz la propria nuntă sau să pornească iute după mireasa lui fugară și căruia îi lua prea mult ca să îi găsească, deși Ripley nu făcuse nimic pentru a se ascunde. Probabil jumătate dintre oamenii întâlniți îl recunoscuseră. Putea să lase niște urme mai clare? Ar fi trebuit să pună semne?

Între timp, glezna lui, care când plecase era în stare bună, se hotărâse să îi facă dimineața și mai groaznică decât era deja.

Încă vreo trei kilometri până la Cobham și hanul George. Avea să se odihnească acolo.

Ba nu, nu avea să o facă. După ce călătorise... Cât? Nouă? Zece kilometri? Ar fi trebuit să parcurgă de două ori pe atât, indiferent de starea gleznei.

Dar era foarte obosit. Bolnav și obosit.

Nu dormise, din cauza ei. Visele deochete nu ar fi fost o problemă, doar le avea tot timpul. Însă acelea nu fuseseră singurele. Olympia apăruse în rochia ei de mireasă, de un alb virginal, fața îi strălucea, iar el o ridicase în brațe și o dusesse departe de un Ashmont

furios. În altul, tânăra apăruse la nunta care nu avusese loc, stând lângă Ashmont, însă uitându-se la Ripley prin voal. Ducele îi privise lacrimile care îi curgeau pe obraji, pe sub voal, până când acesta se udase, la fel ca rochia ei. Apoi, ploua și ei erau pe o barcă. Ea căzuse în apă, iar curentul o dusesse departe, în timp ce el îi striga numele.

Se trezise transpirat.

După asta, nu mai încercase să se culce.

Așteptase până la primele semne ale răsăritului și se îmbrăcase în hainele unchiului. De ce le păstrase mătușa Julia? Cum se aștepta să se facă bine când se agăța de ce nu mai putea avea?

Reușise să iasă fără să fie detectat. Asta conta.

La scurt timp după ce plecase de la Camberley Place, se oprise la Talbot, în Ripley, orașul cu același nume ca al lui. Acolo, băuse niște bere, ca să compenseze pentru micul dejun. Nu ar fi trebuit să se oprească așa repede sau pentru atâta timp. Tot ceruse încă o halbă și încă o halbă, și voia să dea vina pe piciorul lui bolnav, dar adevărul era că nu putea să se adune.

Voise să se întoarcă. Încă voia asta, însă nu putea face așa ceva. Nu era nimic pentru el acolo.

Așa că mersese mai departe în ritmul pe care i l-ar fi sugerat ea. De ce? Pentru că Lady Olympia se străduise atât de mult cu afurisita lui de gleznă. Deși era disperat să ajungă la Londra, nu voia să îi zădărnicească munca. În plus, nu putea să fie beteag și slăbit când se întâlnea cu Ashmont.

Și mai multă tortură: de fiecare dată când glezna îi provoca durere, Ripley își amintea mâinile Olympiei pe el, pe piciorul lui, și modul profesionist în care avusese grijă de el, fără să își dea seama de starea lui disperată de excitație.

Era blândă, spusese Ashmont.

Olympia habar n-avea ce efect avea genul ei de bunătate asupra bărbaților ca ei.

Ducele se uită în sus. Soarele, care încerca să își facă loc printre nori, aruncă o lumină bolnăvicioasă. Minunat, exact ce îi plăcea: să călărească spre Londra pe ploaie.

„Da, ce martir sărac și trist. Călătorești prin ploaie. Ca și cum nu ai mai făcut asta de nenumărate ori, și în viteză.“

Dar atunci fusese beat, iar acum era foarte treaz. Ar fi trebuit să bea berile acelea suplimentare.

Cât dura să și-o scoată din minte?

Nu era prea târziu să afle. Putea să ia o diligență la hanul George. Așa ar fi înaintat mai rapid. Și putea să bea o bere sau trei în timp ce servitorii pregăteau diligența. Și putea să ia sticla cu el în trăsură. Cum altcineva conducea, putea să-și bea mințile.

Mai erau doar vreo trei kilometri.

Tocmai când avu acest gând, lumea din jurul lui se întunecă. Deasupra se adunară nori, care deveniră negri pe la margini. O picătură căzu pe capul calului. O alta îi lovi pălăria. De fapt, pălăria unchiului său. Deși, calitativ, era superioară pălăriei cumpărate în Putney, nu îi venea decât o idee mai bine.

Căzură mai multe picături, din ce în ce mai repede, stropind frunzele și făcând să dispară praful de pe drum.

Minunat.

De ce nu stătuse în Florența încă o zi? Nu ar mai fi fost aici acum.

Nunta ar fi fost o treabă dusă la bun sfârșit. Sau nu. Oricum, mirea ar fi fost problema altcuiva, iar el nu ar fi știut ce ratase.

Calul lui, deloc afectat de ploaie, continuă să meargă. Ripley își spuse să continue. Puțină umezeală nu avea să-l omoare.

Ploaia cădea mai puternic și i se scurgea de pe borul pălăriei pe gât. Demonii își infigeau pumnalele în glezna sa.

Se uită pe sub bor la ploaie.

În apropiere era un izlaz, dar nu exista nici un adăpost acolo. Însă, peste câțiva metri pe dreapta, la marginea unor tufișuri, era o porțiune împădurită. Porni în acea direcție și găsi o alee îngustă. O luă pe acolo și călări într-o zonă cu copaci. Aceștia erau destul de deși cât să țină la distanță cea mai rea parte a furtunii.

Ripley așteptă și tot așteptă. Glezna îi pulsa. Voia să bea ceva. Voia să se bată cu cineva.

Descălecă, iar glezna se purta de parcă ar fi încercat s-o omoare.

– Du-te naibii, îi spuse.

Găsi un buștean și se așeză pe el, cu piciorul întins.

„Trebuie să-l ții ridicat“, îi zisese ea.

Își aminti de felul în care Olympia se ținuse de nas și se prefăcuse că-i era rău când îi dădu jos pantoful. Își aminti cum se dusesse spre nemernicul care bătuse câinele.

Se gândi la ea căsătorită cu Ashmont și i se făcu rău.

Se îndemnă să nu se gândească la asta, dar nu putea alunga gândul.

Peste o eternitate, ploaia începu să se potolească. Se uită printre copacii uzi. Cerul se lumina.

Calul își întoarse capul. Ceva se foia în tufișuri. Ripley se uită în acea direcție.

– Ham!

Cato se apropie de el cu limba scoasă.

– Ce băiat bun! îi spuse o voce familiară.

În spatele lui Cato, pe drumul noroios, apăru Nemesis.

– Ce bărbat prost!

Da, era, pentru că sunetul vocii ei făcu deodată cerul să devină albastru și soarele să iasă în toată gloria lui aurie. Pe scurt, Ripley era la un pas să plângă de ușurare.

Își săltă corpul rigid de pe buștean. Da, era deranjat. Poate din cauza ei. Însă încă mai avea maniere, și ea era o lady. Un gentleman se ridică atunci când apare o lady, indiferent cui aparține și cum îi face zile fripte.

– Ce crezi că faci? întrebă el.

– Ție ce ți se pare?

Olympia purta ce părea să fie una dintre rochiile mătușii Julia: cu mâneci înguste, într-o nuanță groaznică de maro. Îi venea groaznic. Deși ea și mătușa lui aveau aproape aceeași înălțime, siluetele lor erau diferite. Talia se afla cu câțiva centimetri mai jos decât unde estimase el că era talia lui Lady Olympia, umerii nu aveau curbele ei perfecte și corsajul nu îi venea în dreptul sânilor. Pălăria, la fel de sumbră ca rochia, și cu o singură pană, stătea într-un unghi ciudat pe cap, iar fundele erau legate stângaci.

Ripley se simți ca și cum băuse cantitatea perfectă de șampanie. Își dăduse seama că ea îl făcea să se simtă astfel din clipa în care Olympia îi ordonase să o ajute cu fereastra.

Ducele se încruntă și se uită la câine.

– M-ai vânat, spuse el. Cu câinele. Ești o femeie periculoasă.

Tânăra stătea cu mâinile în șold și îl privea din cap până-n picioare.

– Nebună, poate, pentru că încerc să te salvez de tine însuși. Stai jos, pentru numele lui Dumnezeu!

Cato se așeză. Ripley nu o făcu.

– Mîntea masculină e o adevărată minune, spuse ea. Încerci să devii invalid? Ai idee câte daune permanente poți să-ți faci?

– Nu, pentru că nu o să existe nici una. Mi-am mai luxat diverse părți înainte. Nu ar fi trebuit să te las să mă răsfeți. Marinarii ăia despre care vorbeai ieri crezi că lenevesc pe vas între tratamentele cu apă rece?

– Tu nu ești marinar. Ești un nobil răsfațat. Dacă te referi la vindecarea rănilor din copilărie, amintește-ți că perioada aia a trecut de mult. Membrele băieților sunt în creștere. Se vindecă repede. Tu ești adult în toată firea – mai puțin creierul –, și pentru tine e diferit.

– Nu sunt un ipohondru bătrân și gras, spuse el. Se pare că m-ai confundat cu Lord Mends.

Olympia clipi o dată, după care spuse:

– Nu, nu, pot să vă diferențiez ușor, spuse ea. Lord Mends poartă perucă. Tu ai mai mult păr decât istețime.

– Niciodată nu am încercat să mă dau drept intelectual, replică el.

Mends era însă. Unul apreciat.

– Doar pentru că nu o să fac ce crezi tu că ar trebui să fac sunt un prost.

Voia să facă tot ce îi spunea ea să facă.

Trebuia să fie împușcat. Preferabil, în cap, unde avea să-i fie de folos.

– Ești și încăpățânat. Hai, sprijină-te de cal. Sau de copac. Mori de durere când stai drept, dar o s-o faci, nu? Doar ca să demonstrezi ce ai tu de demonstrat!

Voia să se sprijine de ea.

– Nu am nimic de demonstrat, spuse el. Aveam un plan, așa cum v-am zis și aseară. Nu am nici un motiv să-l schimb. Mă duc la Londra.

– Nu ai nici un motiv, repetă ea, clătinând din cap. Cât îmi doresc să te fi sedat cu laudanum. Îl privi apoi pe Cato. Este exact ca și cum aș vorbi cu băieții, adică ca și cum aș vorbi cu o cărămidă.

Inspiră adânc și expiră, iar asta creă o mișcare hipnotizantă în corsaj. Ripley nu putu să își mute privirea. Îi plăcea pedeapsa.

Întorcându-se de la Cato spre Ripley, Olympia spuse:

– Știu că e o risipă de aer, dar atât rațiunea, cât și conștiința vor să îți spun câteva lucruri simple: Nu se pune greutate pe un membru rănit. Acel membru se ține ridicat. I se dă timp să se vindece.

– A avut destul timp, spuse el.

Se pare că respirația nu o calmă, deoarece ochii ei îl străfulgerară, obrajii i se înroșiră și strigă:

– Zece ore nu înseamnă destul timp, cap pătrat!

Își mișcă pumnii în aer, iar mișcarea făcu rochia să se ducă într-o parte și sânii în cealaltă.

– Iar orele petrecute călărind nu se pun!

Era delicioasă.

Ripley îl ura pe Ashmont. Și pe el însuși.

Era mult trecut de momentul în care trebuia să-și facă ieșirea.

– Dacă ai terminat cu predica, o să plec, spuse el.

Se întoarse ca să ia hăturile.

– Du-te, zise ea. Fă cum vrei. Probabil am avut o problemă de am crezut că rațiunea și conștiința pot avea ceva greutate cu tine. Ești imposibil. Hotărât să te autodistrugi. Ar fi trebuit să știi mai bine de atât, dar, nu, a trebuit să ies în ziua asta afurisită să te salvez de prostia ta, pentru că tu ai făcut ce ai putut ca să mă salvezi de a mea. Să te salvez pe tine, pe oricare dintre voi, ce amuzant! E doar o altă eroare de judecată. Îmi cer scuze că ți-am întrerupt călătoria.

Ripley auzi un foșnet furios de fuste și jupe. Știa că ar fi trebuit să-l ignore, să se suie pe cal și să pornească la drum, dar mereu avusese o problemă cu ce ar fi trebuit să facă. Se întoarse la timp cât să o vadă plecând, cu capul sus, spatele drept. Acel spate. Acea urmă de nerăbdare din mersul ei. Mai mult decât o urmă vagă.

Ce nemernic era!

Olympia avusese grijă de el. Făcuse ce putuse ca să-l ajute să se vindece. Iar el... ei bine, el era ce era. Nu-și putea schimba caracterul și nu putea schimba trecutul. Nu putea face în așa fel încât el să fie cel care să stea în față hotelului Clarendon în acea zi.

– La naiba, Olympia!

Șchiopătă după ea. Ea continuă să meargă.

– Nu-mi pasă ce faci. Nu o să mai poți merge. Nu o să mai dansezi niciodată. Nu înseamnă nimic pentru mine.

– Nu pot să stau aici, la mătușa mea, zise el către spatele ei. Nu înțelegi. Niciodată nu o să înțelegi. Nu *vreau* să înțelegi.

Ce spusese nu avea sens, dar nu îi păsa de asta.

– Ai dreptate, zise ea. Nu *vreau* să înțeleg. Nu înseamnă nimic pentru mine ce ai de gând să faci. Dar îți mulțumesc pentru lecție. Se întoarse spre el cu o furtună de foșnete de fuste. Dacă o să primesc o a doua șansă cu Ashmont, o să știu mai bine decât să fiu atentă la ce face. O să duc o viață intelectuală, ceea ce e mai acceptabil și mult mai puțin enervant decât să încerc să comunic cu oricare dintre voi.

O apucă de braț. Era vag conștient de mârâitul lui Cato, dar asta nu era decât zgomot de fundal pentru haosul din mintea lui.

– Trebuie să plec, pentru că...

– Nu-mi pasă!

– Pentru că...

Pentru că ea era acolo, furioasă, mirosind a ploaie, a lemn și a lucruri proaspete, brațul ei sub mâna lui. Îl ținuse treaz toată noaptea, și gustul ei încă îl bântuia. Era un dobitoc nechibzuit, dar asta era. Iar ea era acolo. Și erau singuri. Iar el o voia.

De fapt, atâta știa cu siguranță când o luă în brațele lui și spuse:

– Din cauza asta.

O sărută. Iar, la acea primă atingere a buzelor lui de ale ei, dorința cu care se luptase câștigă.

O sărută ca un bărbat care vrea ceva ce nu poate avea și trebuie totuși să-l aibă, ca un bărbat care nu știe decât când are lucrul respectiv și nu mai vrea să știe nimic altceva. Și, când îi gustă gura și îi simți corpul lipit de al lui, toate sentimentele care alergaseră haotic se liniștiseră dintr-odată.

Iar când ea îl apucă de umeri, ceva din el, o parte încordată, care părea că așteptase o eternitate, capitulă.

Ripley o sărută mai apăsător, mai persuasiv. „Stai“, o îndemna cu gura lui. Cu un sunet ca un oftat, Olympia cedă, și totul era în regulă în lume din nou. Buzele i se depărtară și corpul i se topi lipit de al lui, iar căldura lui și valul de plăcere turbulentă îl făcură să se împletească, piciorul său rănit tremurând periculos.

Nu-i păsa însă nici de picior și nici de durere, ci numai de ea. O ținu în brațe și savură acea senzație, lăsându-se pe spate, până când spatele lui lovi ceva tare și dur.

Sus sau jos, nu conta. Nu mai conta decât silueta ei și felul în care se potrivea lângă el și năvala minunată de sentimente. Și, mai presus de orice, era puterea unui sărut, care devenea din ce în ce mai profund pe măsură ce ea îi urma exemplul.

Se pricepea. Învăța repede și cerea la fel ca el, până când primul fior de plăcere fierbinte se transformă într-o toropeală întunecată, care ardea cu puțină rațiune care îi mai rămăsese în creier.

Avea însă o mulțime de senzații și emoții. Acestea copleșiră vocea interioară, care încerca să îi reamintească cine era ea și ce era bine și rău. Își plimbă mâinile pe umerii ei perfecți și apoi pe spatelui ei drept, până la curbura fundului. Ce bine era. Perfect. Îi puse mâna pe mädularul lui. Era și mai bine.

Însă ea icni și opri sărutul. Vraja se rupse, și Ripley nu avea de ales decât să slăbească strânsoarea. Deși asta nu creă decât o mică distanță între ei, era de ajuns. Lumea se întoarse și abilitatea lui de a gândi reveni, iar creierul voia să știe ce se întâmplase. Își pierduse în sfârșit mințile? Era beat mort? Se lovise la cap?

Nu conta cât de mult o dorea. Nu conta că ea îi bântuia visele și nu îl lăsa să doarmă. Nu conta dacă ea îi fermeca și îl intriga și el îl ura pe Ashmont pentru că fusese primul care privise mai de aproape.

Cu toate astea, Ripley nu îi dădu drumul complet. Dacă ea s-ar fi zbatut mai mult, ar fi lăsat-o – cel puțin asta spera –, dar Olympia nu făcuse asta. Doar stătuse în cercul brațelor lui, privindu-l.

– Bun, spuse ea. Păi. Clătină din cap. Dar nu.

Îl împinse. Acum, nu mai avea nici o scuză să nu-i dea drumul. Tânăra făcu un pas în spate, se îndreptă, își aranjă rochia și ochelarii.

– A fost... educativ.

Educativ. Da, cu siguranță.

Ea, o inocentă. Ea, care îi era promisă celui mai bun prieten al lui.

Ripley se îndepărtă de copacul de care se sprijinise. Blestemă. Își dădu jos pălăria și lovi copacul cu ea. Blestemă și blestemă până când spațiul din jurul lui ar fi trebuit să devină albastru și copacii ar fi trebuit să se ofilească. Păsări zburară de pe ramuri și veverițe alergară și creaturi mici și panicată se grăbiră să fugă.

– Ripley, pentru numele lui Dumnezeu!

Ducele o auzi, însă mintea lui țipa mai tare.

Ashmont era prietenul lui cel mai bun. Din copilărie. Din perioada aia mizerabilă de la Eton. Mereu se sprijiniseră unii pe ceilalți, toți trei. Iar Ripley...

Lovi copacul cu piciorul stâng, nu cu cel bolnav, însă asta fusese noroc chior, pentru că nu gândise. Lovitura îl dezechilibra, și ducele căzu.

Între timp, la Camberley Place

– La Londra? repetă Ashmont.

El și Blackwood stăteau în salonul lui Lady Charles Ancaster. Ashmont avea un ochi vânăt. Nici unul din gentlemeni nu arăta elegant. Păreau să fi fost călcați de o căruță și poate și de o turmă de vite.

– Așa se pare, spuse mătușa lui Ripley.

Le arată biletul pe care i-l lăsase acesta.
Ashmont îl luă și citi

Plecat la Londra.

R.

Întoarse biletul pe partea cealaltă. Nu era nimic.

– Atât?

– A considerat suficient, spuse ea.

Blackwood și Ashmont încuviințară. Nici ei nu prea ofereau explicații.

Nu se gândiră că poate și Lady Charles lăsase multe lucruri ne-spuse, inclusiv informații foarte importante.

– La Londra, repetă Ashmont. Ne-am gândit la asta, nu? Am spus că se va întoarce la Londra. O goană după himere. Dar mai sunt toate indiciile.

– A venit totuși aici, spuse Blackwood. Nu s-a întors direct în Londra. Nu am greșit.

– Când nu ați apărut aseară, am presupus cu toții că ați rămas în oraș, spuse Lady Charles. Ce comedie de erori s-a dovedit a fi situația asta!

– Chiar a crezut că nu o să venim după el? Nu a vrut să facem asta? întrebă Ashmont.

– Dimpotrivă, vă așteptam, spuse Lady Charles. De fapt, credeam că o să ajungeți înainte de nepotul meu sau la scurt timp după. Călătoria lui s-a dovedit a fi mai complicată decât anticipase.

– Și a noastră, spuse Blackwood, în timp ce-l privea pe Ashmont. Am avut o problemă la Putney.

– Înțeleg, spuse Lady Charles, care își puse ochelarii și îi studie ochiul. Vânătaia pare recentă.

– S-a întâmplat după... neînțelegere, zise Blackwood. A căzut pe scări.

– Mi-a picat prost ceva ce am mâncat, spuse Ashmont. M-am simțit rău toată noaptea, altfel aș fi venit de atunci.

– Probabil a fost ceva ce ai băut, zise Lady Charles. Bun mod de a începe extazul matrimonial. Speram că până și tu o să te poți căsători fără să transformi totul într-un haos. Și cu ce fată admirabilă!

- Știi că e admirabilă, spuse Ashmont. Am văzut asta imediat. M-am întrebat de ce nu am observat înainte. Doar că înainte nu-mi era mintea la căsătorie.

- Poate dacă ți-ai fi exprimat clar sentimentele, nu ar fi fugit.

Ashmont se încruntă.

- Da. Nu am curtat-o destul. Asta îmi spune toată lumea. Dar am făcut asta. I-am spus totul despre bibliotecă, așa cum unchi... de fapt, așa cum știam că trebuia să fac - și a părut mulțumită.

- Nu suntem siguri că a fugit, spuse Blackwood. Bănuim că a fost gluma lui Ripley.

- Serios? Întrebă Lady Charles. Nu înțeleg de ce o fată isteată precum Olympia i-a făcut jocul.

- Asta a spus și fratele ei.

- Indiferent de motivele ei, comportamentul rău nu a fost gândit pentru a mulțumi, spuse mătușa lui Ripley. Erai prea preocupat să te bați și să bei până ți se făcea rău ca să fugi după ea și să o convingi să se întoarcă.

- Niște circumstanțe extenuante, spuse Blackwood.

Expresia lui Lady Charles deveni și mai rece.

- Nu o să încerc să-mi imaginez care erau. O să vă spun doar că, în locul ei, aș fi fost foarte dezamăgită de pețitorul meu. Făcu un gest nepăsător. Du-te la Londra! Dar să nu fii mirat dacă-ți spune să-ți cauți ducesa în altă parte. Poate așa ar fi cel mai bine.

- Nu o să caute pe altcineva! spuse Ashmont. Orice e în neregulă o să repar. Am spus că o să mă căsătoresc cu ea și am vorbit serios. O s-o fac. Iar Ripley n-are decât să-mi pupe... mătușa.

Făcu o plecăciune furioasă și plecă.

Se opri însă și se gândi probabil la comportamentul lui, pentru că se întoarse cu o privire rușinată.

- Îmi cer scuze, Lady Charles. Te rog să mă ierți. A fost... Nu am vrut să... Știi tu. Sentimente.

Îi adresă cel mai angelic zâmbet.

- Îți recomand să înveți să-ți exprimi sentimentele într-un mod mai inteligent și mai plăcut, spuse ea. Pentru că, dacă nu ești atent, cineva care știe să facă asta o să ți-o fure. Dacă se întâmplă așa ceva, nu o s-o mai iei înapoi.

- Da, milady. De acum, o să fiu mai bun.

De data asta, făcu o plecăciune ca la carte și ieși.

Blackwood începuse să-l urmeze, apoi se opri.

- Iar Alice? E pe aici?

– Ripley, ce ai făcut?

O față maro și pâroasă stătea deasupra lui Ripley și o limbă imensă se apropie.

– Dispari!

Ducele împinse câinele. Urechile îi țiuiau. Piciorul cerea să fie amputat. Ploaia îi cădea pe față.

Lady Olympia se așeză în genunchi lângă el. Buzele îi erau umflate, iar pălăria și ochelarii, strâmbi.

„Mă urăsc“, gândi el.

– La naiba, Olympia, nu ingenunchea în umezeală!

– Cum rămâne cu tine? Ar fi un miracol dacă nu ți-ai rupt nimic.

– Nu e nimic rupt, spuse el. Nu sunt făcut din sticlă. Nu sunt delicat. Se sprijini în coate. Nu mă mai tot cocoloși. Ar trebui să-mi dai una-n față. Vezi? Vezi ce se întâmplă? De asta e împotriva regulilor ca domnișoarele necăsătorite să stea singure cu bărbați. Nu suntem de încredere. Majorității, cum ne apropiem de o femeie atrăgătoare, mintea ne cade în vintre.

Olympia se dădu în spate și își îndreptă ochelarii.

– Atrăgătoare? Serious? Întrebă ea.

Inima Olympiei începu să bată cu putere.

Încă nu-și revenise după sărut. Nu era sigură că avea să-și revină vreodată. Nu știuse că un sărut putea să fie așa. Nu era sigură că sărut era cuvântul potrivit.

Apoi, el avusese o ieșire. Și apoi... spusese *atrăgătoare*. Referindu-se la ea.

– Ți-am spus aseară, zise el. Drăguță și cu forme. Ai uitat?

– Nu. Cum ar fi putut s-o facă? Dar ești un crai, și craii nu fac discriminări.

– Când sunt beat, poate fac mai puține discriminări. Acum însă, nu sunt beat, deși îmi doresc să fi fost.

– Sunt pedantă și plictisitoare, spuse ea. Și port ochelari.

– Crezi că asta afectează în vreun fel un bărbat?

– Da.

– Poate într-o sală de bal aglomerată. Dar, când e singur cu o fată drăguță și cu forme, nu îi pasă de ochelarii ei sau de orice altceva poartă.

Încercă să se ridice. Scâncind, se săltă în poziție de șezut și blestemă. Olympia își puse o mână pe umărul lui.

— Stai, spuse ea. Lasă-mă să chem un servitor să te ajute. O să fie mai ușor pentru piciorul tău.

Ripley păru nedumerit.

— Servitor, spuse el.

— Îmi dau seama că felul în care m-am comportat ieri te-a putut face să crezi că sunt o aiurită, însă, în mod normal, sunt o persoană practică și atentă. Nu am venit să te salvez neînsoțită. I-am adus pe vizitiu, John, și pe servitorul Tom. Am venit cu landoul mătușii tale.

— Foarte bine, spuse el. E mai confortabil să călătorim spre Londra în trăsură.

— Așa e, dar nu azi, spuse ea.

— Olympia, trebuie să ajung la Londra.

— Ai tot spus asta. Hai să ne gândim, da? Să privim lucrurile logic.

Ripley se lăsă pe spate, punându-și capul pe frunze ude, mușchi și ce insecte se aflau pe acolo. Privi prin copaci la cer. Apoi, își întoarse ochii verzi spre ea.

— Hai!

— Sunt mai bine de treizeci de kilometri până la Londra, spuse ea. Camberley Place este la o treime din distanța asta. De unde stai tu, ți se pare că nu o să plouă? Având în vedere circumstanțele, nu ești de acord că lucrul practic de făcut e să ne întoarcem la Lady Charles, să ne odihnim o zi sau două și apoi să mergem în Londra? Cu trăsura.

Ripley închise ochii.

— Bun. Se ridică. Minteă îmi fugi pentru o clipă. Dar desigur. Este evident. Nu pot să iau trăsura și să te las aici. Foarte bine. Ia-l pe Tom. Ripley se strâmbă. Ar fi trebuit să-l aduci cu tine de la bun început.

— Încercam să țin pasul cu Cato, spuse ea. Nu mă gândeam la servitori.

— Nu gândeai. Se tot întâmplă asta. Ashmont nu ar fi trebuit să te piardă din ochi nici măcar o clipă. Cauți probleme. Și, surpriză! Am ajuns aici.

— Nu înțeleg.

— E prietenul meu.

Abia atunci își dădu Olympia seama că izbucnirea lui de după sărut avusese legătură cu onoarea masculină. Un gentleman, chiar și unul dintre ne-Excelențele Lor, nu se atinge de posesiunile

prietenului său. Femeile erau o posesiune, și, în ochii lumii, ea încă îi aparținea lui Ashmont.

Pentru o clipă, cât durase sărutul, crezuse că Ripley simțea ceva pentru ea. Dar era numai nevoia masculină de a cuceri femeii. Se lăsase copleșit de nevoia lui, atâta tot. Spusese adevărul. Acesta era motivul pentru care femeile necăsătorite nu trebuiau lăsate singure cu bărbați.

Niciodată nu crezuse că un bărbat avea să fie stârnit de ea, dar se întâmplase. Acum, înțelegea cu adevărat, nu doar la nivel de teorie, de ce exista acea regulă. Dacă nu ar fi fost atât de uimită să simtă ce simțise când el o trăsese lângă el și dacă nu i-ar fi venit în minte explicația mamei despre intimitate maritală și nu și-ar fi amintit ce văzuse în acea zi la cai, ar fi fost prinsă într-o furtună de sentimente. Și distrusă.

Era atât de bizar, că aproape râse. Lady Olympia Hightower, coruptă la un moment de pasiune. Apoi, aproape plânse, pentru că se prea putea ca acesta să fi fost singurul moment de pasiune pe care îl va fi trăit vreodată.

Se îndemnă să nu devină isterică – Ripley părea să facă asta pentru amândoi – și spuse:

– Calmează-te. Gândește-te doar că mi-ai dezvoltat educația.

– Asta e treaba lui Ashmont!

– Să privim partea bună.

– Partea bună. Dumnezeu!

– Când o să descopere că nu sunt complet ignorantă, o să-și dea seama că a avut competiție. Dacă e să vă cred pe tine și pe mătușa ta, asta o să-l facă nerăbdător să mă satisfacă. Nu trebuie să afle cine a fost responsabil, și eu nu o să-i zic. Olympia afișă un zâmbet strălucitor. Știi ce, Ripley? Cred că îți datorez mulțumiri.

Predica lui Lady Charles îi dădu lui Ashmont ceva la care să se gândească. Unele lucruri, care erau clare din perspectiva aventurii, deveniseră confuze acum. După ce se gândi pentru scurt timp, își dădu seama care era problema lui: era înșelat.

Prin urmare, el și Blackwood se opriră la hanul Talbot. Dacă nu ar fi făcut asta, ar fi trecut pe drum pe lângă landou, care mergea în direcția opusă. Dacă plafonul acestuia nu ar fi fost ridicat împotriva ploii, și-ar fi văzut prada, iar lucrurile s-ar fi desfășurat altfel.

Însă asta nu se întâmplă. Ce se întâmplă fu că se uitau pe fereastră, și văzură un landou destul de vechi mergând în direcția din care

veniseră. Blackwood făcu o remarcă amuzantă despre ritmul în care se mișca trăsura.

Cam atât observară, deoarece începu să plouă din nou, și priveriștea de la geam deveni neclară. Ashmont se întoarse și spuse:

– Ce zici? Ar trebui să merg la castel cum ajung la Londra? Să mă duc direct la casa Gonerby și să o cuceresc pe lady? Lady C. a părut să râdă de tehnicile mele.

– După ce domnișoara a călătorit patru sau cinci ore și abia a avut timp să-și revină, d-apăi să se odihnească după călătorie? spuse Blackwood. În plus, crezi c-o să faci cea mai bună impresie în fața ei cu vânătaia aia și cu hainele de ieri?

Ashmont își atinse ușor ochiul vânăt.

– Probabil că nu, zise el. Atunci, o las pe mâine.

Capitolul 11

– I-ai lăsat să plece, îi spusese Ripley mătușii lui. Au fost aici și i-ai lăsat să plece.

Intraseră în sala cea mare în urmă cu câteva clipe și aflaseră despre vizita lui Ashmont și a lui Blackwood.

Ripley se sprijinea de o canapea de lângă șemineu. Se uită la pereții bogat ornamentați și se întrebă de ce soarta se hotărâse să-l chinuiască din clipa în care se întorsese în Anglia.

– Ai face bine să ieși loc, spusese mătușa Julia. Ești alb ca un cearșaf.

– Așază-te, zise și Olympia. Încearcă să fii mai puțin încăpățânat.

Ripley se afundă în canapea. Voia să se întindă. Și să zacă inconștient. Picioarul îl durea, dar nu atât de tare cât gândurile care i se învâlbura în minte. Nu era obișnuit să gândească atât de mult. Nici nu era de mirare că se simțea atât de slăbit.

– Cred că o să-ți revii mult mai repede dacă o să folosești căruciorul unchiului tău.

– Un cărucior! De ce nu mă și hrăniți?

– Căruciorul e ca să-ți odihnești piciorul, spusese Olympia.

Ripley privi tavanul.

– O să te ajute să pui mai puțină greutate pe picior, continuă ea. Dacă o să îi dai o pauză, o să se vindece mai repede.

– Un cărucior, repetă el.

„Cineva să mă împuște acum!”

– Ce au decăzut cei puternici! spusese mătușa lui.

– Foarte bine, bucură-te de moment. Am căzut, și nu numai o dată. Mă simt ca naiba. Lady Olympia avea dreptate. Tu ai avut dreptate. Nu ar fi trebuit să plec azi. Ar fi trebuit să fiu aici când au venit Ashmont și Blackwood.

– Dar nu ai fost, iar eu m-am purtat cum mi s-a părut cel mai bine. Poate am reacționat din furie, dar s-a terminat acum, spusese mătușa Julia.

– De ce furie? Nu ai fost de acord cu mine, că Ashmont o să vină după Olympia?

– Nu mi-a plăcut atitudinea lui, ca să nu mai zic de înfățișare. Nici unul din aceste aspecte nu fusese gândit ca să ofere confort unei tinere speriate. În schimb, părea să-și etaleze lipsa de gândire și nechibzuința.

– Nu are nevoie să și le etaleze. Nu îmi făceam iluzii, vă asigur, zise Olympia.

– Ar fi trebuit să îți faci, spuse mătușa Julia. Ar fi trebuit să ai cel puțin câteva speranțe și visuri în ziua nunții. Și, mai important, el nu ar fi trebuit să te ia ca pe un lucru sigur. Azi, nu mi s-a părut că s-ar gândi să-ți facă pe plac, deși până acum și-a dat probabil seama că dispariția ta nu a fost o farsă și că avea lucruri de reparat.

– Excelența Sa cu Față de Înger probabil arăta foarte rău dacă te-a adus în starea asta, spuse Ripley.

Dacă ar fi fost acolo, poate l-ar fi aruncat pe Ashmont în cealaltă parte a camerei. Ce naiba era în neregulă cu omul ăla, să facă o impresie așa greșită când ar fi fost atât de ușor să facă una bună? Încearca oare să o îndepărteze pe Olympia și mai mult? Sau era atât de încrezut încât credea că era mereu irezistibil?

– Arăta și mirosea rău și se purta și mai rău, spuse mătușa lui. I-am spus vreo două vorbe, sper că i-am dat de gândit. Însă ce e sigur e că el mi-a dat mie de gândit. Amândoi au făcut-o. Nu mi-a plăcut gândul că Lady Olympia risca să îi întâlnească pe drum. Dar e o tânără inteligentă și cu voință puternică. Și știam că era mic riscul de a se întâlni. Era foarte probabil ca cei doi crai să facă un ocol, pe la o cursă sau un meci de box, sau să aștepte în vreo tavernă să se oprească ploaia. Lady Charles se întoarse spre Olympia. Nu am mai ținut legătura cu ei de mai bine de trei ani, de când s-a îmbolnăvit Charles. Eram obișnuită să îi văd pe Hugh și pe prietenii lui ca pe niște băieți sălbatici și mereu treceam asta cu vederea. Dar azi mi-am dat seama că sunt bărbați și că e momentul să fie responsabili. Pe scurt, conștiința nu mă lasă nicicum să te grăbesc să te întorci la logodnicul tău. Ești bine-venită să stai aici cât vrei, draga mea. Când o să dorești să te întorci în Londra, nu trebuie decât să-mi spui, și o să te însoțesc.

Ieși apoi din sala cea mare, ecoul pașilor ei răsunând în urma sa.

Ashmont venise, exact așa cum spusese Lady Charles și Ripley că avea să facă. Iar acum, era plecat.

O parte din Olympia voia să bată din picior de frustrare. O alta voia să țopăie de bucurie.

Cum nu era acceptabil să aibă această stare, începu să-și organizeze și să catalogheze sentimentele dezordonate pe care le avea pentru cei doi bărbați din viața ei.

Modul cum arăta, mirosea și ce atitudine avea Ashmont nu o deranja prea tare. Comentariile lui Lady Charles despre el nu erau relevante. Se potriveau cu așteptările Olympiei din momentul când fusese de acord să se mărite cu el.

Nu-și făcuse iluzii. Cum ar fi putut să-și facă? Fusese în societate destul, văzuse și auzise destule lucruri cât să înțeleagă ce fel de bărbat era. Însă, indiferent de cum arăta, mirosea sau se purta, tot era ducele de Ashmont.

Dacă ar fi rămas la Camberley Place azi în loc să meargă după Ripley, probabil l-ar fi lăsat pe Ashmont să o ducă înapoi în Londra și să o facă ducesa lui. Ce altă opțiune avea? Dacă s-ar fi întors cu el, acțiunile ei nebunești din ziua anterioară nu ar mai fi contat. Entuziasmul înaltei societăți ar fi dispărut. Ar fi fost doar o altă farsă din lungul repertoriu al ne-Excelențelor Lor. În plus, mama, tata și băieții nu ar fi suferit pentru ce făcuse Olympia.

Dar, dacă ar fi rămas la Camberley Place, Ripley s-ar fi întors la Londra și și-ar fi agravat rana. Iar acel sărut nu s-ar mai fi petrecut și tot ce ar fi știut despre pasiune ar fi fost din imaginație. Iar asta nici nu se compara cu realitatea.

Când Lady Charles își făcu ieșirea, Olympia se întoarse la prezent și la adevărurile vieții ei: părinți risipitori și fiii lor de care nu aveau grijă.

„Privește partea bună“, își spuse.

Se părea că ducele de Ashmont încă voia să se însoare cu ea.

Acum, Olympia experimentase pasiunea. Tot ce trebuia să facă era să-l împiedice pe Ashmont să se răzgândească, deși toate dovezile arătau că era prea încâpățânat și posesiv ca să facă asta.

În ceea ce privea sărutul cu Ripley, nu avea să lase conștiința să o deranjeze prea mult. În comparație cu ce făcuse Ashmont în ultimul deceniu și fără doar și poate avea să continue să facă după ce se căsătoreau, momentul ei de pasiune era o nimica toată. Însemna însă ceva pentru ea.

În plus, se putea la fel de bine ca tânărul chipeș și experimentat să trezească o ardoare asemănătoare, în circumstanțele potrivite.

Fugi după gazda ei.

– Lady Charles, îmi cer scuze, ar fi trebuit să spun...

– Draga mea, după asemenea încercări, mă întreb dacă se poate spune și altceva decât prostii. Cei trei bărbați au întrecut limita. Oriunde s-au oprit el și Blackwood peste noapte, Ashmont putea să le ceară servitorilor să-i spele hainele. Ar fi trebuit să se bărbierească. Poate a crezut că o să pară că era nerăbdător să te vadă ca să își mai bată capul cu înfățișarea. Dar, dacă așa stăteau lucrurile, atunci, nu ar fi trebuit să-și bată capul nici cu bătăile și băutura.

– Așa ai crede, dar bărbații nu sunt mereu logici.

Ajunseră la capătul scărilor. Lady Charles se opri și o mângâie pe Olympia pe braț.

– Fă-l să muncească pentru asta, draga mea. Fă-l să-ți dea atenție și să depună efort. Are nevoie de mai multă gestionare decât credeam, dar nu am nici o îndoială că ești capabilă.

Olympia nu avea de ales, trebuia să fie capabilă.

– Având în vedere circumstanțele, aș fi toantă să nu-ți accept oferta de a rămâne aici, cel puțin o zi sau două.

– Foarte bine. Nu o să strice să fiarbă puțin.

Lady Charles urcă scările.

– Știu că tu îl cunoști cel mai bine, spuse Olympia.

– Sunt fiii pe care nu i-am avut niciodată. Din păcate, nu erau chiar copiii mei, așa că nu puteam să-mi exercit prea multă influență. Pot să îți zic, având în vedere că nu e un mare secret, deși s-a întâmplat în urmă cu așa mult timp, că puțini își amintesc. Tatăl lui Ashmont a căzut într-o melancolie severă după moartea soției lui și nu voia să se ocupe de el. Tatăl lui Blackwood era foarte strict și nu făcea decât să-i găsească defecte. Tatăl lui Ripley a suferit un fel de febră a creierului în urma căruia a rămas irațional. Credea că era sărac și că toată lumea încerca să fure de la el. Casa asta a devenit refugiul lor. De asta îi cunosc atât de bine.

Olympia rămase nemișcată.

– Nu știam.

Lady Charles făcu o pauză și se întoarse spre ea.

– Toți au moștenit averile când erau prea mici. Însă acum sunt bărbați în toată firea, și m-am săturat să le tot găsesc scuze. Înțeleg că ai reacționat din impuls, din panică. Zâmbi slab. Cu puțin ajutor din partea brandy-ului. E posibil să fi fost cel mai înțelept lucru pe care îl puteai face. Ai nevoie de timp să te gândești și să plănuiești, departe de influența familiei tale și de băiatul ăla stupid care vrea

să se însoare cu tine. Camberley Place e locul potrivit pentru o reflecție calmă.

Și această doamnă era ghidul potrivit. Mama și mătușile erau iubitoare, dar nu aveau intelectul lui Lady Charles și înțelegerea naturii umane pe care o avea aceasta. Cu doar câteva cuvinte, îi dăduse Olympiei niște informații valoroase.

— Mulțumesc, spuse Olympia în timp ce se lupta cu lacrimile. Aș face bine să scriu niște scrisori. E momentul ca ducele să audă de la mine. Până la urmă, cred că cel mai bine ar fi să discutăm lucrurile direct, unul cu celălalt.

Lady Charles o privi o clipă.

— Da, ar fi cel mai bine.

Casa Ashmont, Londra, acea seară

Ducele de Ashmont se pregătea să iasă, când două scrisori ajunseră din Surrey.

Cea a lui Ripley avea, tipic, un sigur rând:

Pentru numele lui Dumnezeu, vino după ea!

Cealaltă era de la Lady Olympia. Cum era destul de lungă, era cam descurajatoare. Era a doua oară când Ashmont o citea. Se așeză la masă, punându-și mâinile în păr și stricând frizura atent creată de valetul lui.

Ducele se gândea dacă să mai citească scrisoarea și a treia oară sau să îi ceară ajutorul lui Blackwood, când valetul lui veni și spuse:

— A venit Lord Frederick, Excelență.

Ashmont se ridică de pe scaun și se gândi să fugă pe fereastră.

— Spune-i că nu sunt acasă.

— Dar ești, Lucius, se auzi vocea veselă a unchiului său.

Valetul se dădu repede din drum. Când Lord Frederick făcu un gest, servitorul ieși din cameră, închizând ușa.

— Am auzit că te-ai întors.

Ashmont se uită cu jind la carafa aflată pe masa de lângă șemineu. Problema era că, dacă-și punea ceva de băut, trebuia să-i ofere un pahar și unchiului său, iar asta l-ar fi încurajat să stea.

— Acum câteva ore, spuse el. Ai niște urechi grozave dacă ai auzit asta. Și eu abia aflasem.

– Te-ai întors fără viitoarea ducesă de Ashmont, spuse unchiul Fred.

– Da. În privința asta... Ashmont se uită la scrisoare. E puțin complicat. O comedie a erorilor, așa cum a spus Lady Charles.

Pentru o clipă, atitudinea controlată a lui Lord Frederick se dezintegrează și o expresie bântuită îi apără în ochii albaștri. Dar dispăru la fel de repede cum apără.

– Ai fost la Camberley Place, spuse el și luă o scamă de pe mână.

Odată ce unchiul Fred era acolo, nu avea să plece decât când voia el. Cum asta nu avea să se întâmple decât după ce-i făcea țândări creierul lui Ashmont, ducele descrie căutarea din ziua anterioară, precum și vizita de azi la Lady Charles Ancaster.

Când ajunse la finalul poveștii, văzu cum atenția unchiului său se îndreptă spre masă, unde se afla scrisoarea, cu paginile întinse, în vâzul lumii.

Ducele se mută relaxat spre masă, pentru ca unchiul lui să nu mai vadă scrisoarea.

Era prea târziu.

– Arată ca scrisul lui Lady Olympia, spuse unchiul.

– Da?

– L-aș recunoaște oriunde, spuse Lord Frederick. E aparte. Am corespondat despre un volum din secolul al XV-lea. Cred că era *Boethius de Consolatione*. Se pare că ți-a scris. Trebuie să fie un semn promițător.

– Hmm, da. Ideea e că este la Camberley Place.

– Asta am dedus și eu când am aflat că ai primit două scrisori din Surrey.

Ashmont nu întrebă cum sau de unde aflase unchiul lui asta. Era evident că avea spioni peste tot. Cel mai probabil, câțiva locuiau chiar sub acoperișul lui Ashmont. Unchiul lui fusese gardianul său. În plus, servitorilor le era frică de el. Puțini oameni din afară înțelegeau cum era posibil așa ceva, căci nu exista în toată Londra sau poate chiar în Marea Britanie un gentleman bătrân mai blând și cu o înfățișare mai inocentă.

– Da, e destul de complicat, spuse Ashmont. Vezi tu... Se încrunță. Vezi tu, cred că m-am prins care e ideea, dar fata asta folosește foarte multe cuvinte.

– Și, dacă nu e prea personal, ideea este că...?

– Era beată, spuse Ashmont. Băuse brandy ca să-și calmeze emoțiile înainte de nuntă. Doar că băutura nu a calmat-o, și a fugit.

– Ah!

– Ripley a încercat s-o aducă înapoi, însă, când nu a putut face asta, a devenit păzitorul ei. În cele din urmă, a dus-o în siguranță la mătușa lui, dar, din cauza Olympiei, a avut un accident, iar ea se simte... Ashmont ridică scrisoarea, întoarse pagina și citi, urmărind rândurile cu degetul: „Obligată să stea la Camberley Place, ca să îl împiedice să-și înrăutățească rana, având în vedere că Ripley e bărbat și are o aversiune morbidă față de buna judecată“.

– Însă Lady Charles nu a pomenit despre accident. Ciudat, nu?

O expresie bântuită se văzu pentru o clipă pe fața lordului.

– Nu, deloc. Lady Charles poate fi misterioasă. O calitate folosită când venea vorba despre soțul ei.

– Mie nu mi-a fost deloc de folos, spuse Ashmont. Dar nu contează. Olympia se oferă să mă lase să scap.

– Hmm.

– A scris: „Nici o persoană rezonabilă nu s-a așteptat să te căsătorești cu mine acum“. Dar eu nu sunt rezonabil, la naiba!

Fiind nerezonabil, deveni prea uimit și supărat ca să îi mai pese de cât de mult stătea Lord Frederick.

Ashmont se duse la carafă, umplu două pahare și îi dădu unul unchiului său.

– Nu înțeleg, spuse ducele. Dintre toate lucrurile afurisite. Dacă am fi ajuns puțin mai târziu sau am fi stat mai mult, eu și Olympia am fi rezolvat lucrurile atunci, pe loc. Luă o gură din pahar. Acum, trebuie să mă întorc la Camberley Place, pentru că Olympia crede că îmi pasă de ce spune lumea. Doar am zis c-o să mă căsătoresc cu ea, nu? Chiar crede c-o să mă răzgândesc doar pentru c-a fugit?

– Pe scurt, nu a fost farsa lui Ripley, spuse unchiul Fred gânditor.

– Nu, el nu a vrut decât să o lase la o rudă feminină, apoi să se întoarcă și să-mi spună de unde s-o iau. Dar lucrurile au tot mers prost, și și-a rupt brațul sau ceva de genul ăsta. Privi scrisoarea. Nu, ceva legat de picior, dar folosește prea multe cuvinte ca să explice situația. Infirm, spune ea. Iar el zice...

– Ce spune Ripley nu contează. Nu te duci la Camberley Place. Asta e o situație mai delicată decât pari a înțelege, lucru care nu mă surprinde, având în vedere genul de femei cu care ai de-a face de obicei. Nu pot să fiu surprins că nu știi să te porți cu o femeie respectabilă.

– Ai zis că nu m-ar accepta niciodată, dar a spus da.

– Și nu ai știut cum să o păstrezi.

— Nu i-am dat drumul. Ea...

— Ai cea mai vagă idee pe ce ai pus mâna? Îți imaginezi că astfel de femei sunt peste tot? Acea tânără are inteligența și tăria de caracter să devină o influență care echilibrează, lucru de care tu ai nevoie disperată.

— Da, știu că ea...

— Crezi că știi, dar nu e așa. Arunci ce promite să fie singura ta șansă la fericirea adevărată. Tatăl tău nu a putut controla ce i s-a întâmplat mamei tale, dar cel puțin a trăit acei ani cu ea. Tu nu o să ai *nimic*. O să privești în urmă și o să vezi ani de regret.

Dacă asta era vocea experienței, Ashmont nu o auzi, așa cum nu reuși să observe nici emoția deloc tipică din voce.

— De ce dă toată lumea vina pe mine? Întrebă el. Doar am curtat-o, nu? Tu ai spus că mi-aș pierde timpul, că niciodată nu m-ar accepta. Că era prea inteligentă. Dar...

— Nu ai reușit s-o faci să spună „da”, corect? Și, dacă ai impresia că n-ai de ce să fii învinovățit, te invit să te uiți la tine. Chiar și spălat, bărbierit și îmbrăcat în haine noi, tot arăți groaznic. Mai rău decât un marinăr după o permisiune de trei zile pe țarm. Ba nu, îi jignesc pe marinari.

— Am fost într-o bătaie!

— Mereu ești într-o bătaie, doar că, de data asta, se vede. Nu poți să explodezi pur și simplu în fața unei tinere care e, probabil, agitată și confuză.

— Nu aveam de gând să explodez.

— Uită-te bine în oglindă, Lucius. Dacă a dat înapoi înainte, dacă a avut îndoieli în privința caracterului tău sau anxietăți legate de comportamentul tău, crezi că acum o să se arunce în brațele tale?

Ashmont își strânse pumnii.

— Ai de gând să mă lovești?

— E intolerabil! Nu poți să te aștepți să stau aici și să nu fac nimic!

— Învăță să tolerezi, spuse unchiul Fred. Mă aștept să rămâi în Londra până când o să fii mai prezentabil, iar eu o să mă duc să vorbesc cu ea.

Ashmont își descleștă pumnii și se duse la fereastră.

— În timp ce eu rămân aici, și toată lumea poate să rădă de mine, întrebând unde mi-e mireasa. Și satiriștii mă desenează cu coarne.

— Nu pari să-ți dai seama că ești o glumă de ceva timp.

Fața lui Ashmont se întunecă, și tânărul se întoarse rapid de la fereastră.

— Poți să te lupți cu orice persoană care e amuzată de comportamentul tău sau poți să demonstrezi puțină demnitate și maturitate și să râzi. Dacă nu poți să te gândești la o replică amuzantă pentru cei care râd de tine, roagă-l pe Blackwood să-ți facă una. Dar, dacă vrei să faci ceva folositor, scrie-i lui Lady Olympia o scrisoare prin care îi refuzi oferta de a te elibera de căsătorie. Ai grijă să fie o scrisoare bună. De fapt, mai bine ți-o dictez.

Vineri, 14 iunie

Soarele de mult absent își revărsă în sfârșit razele prin aripa de est de la Camberley Place, când ducele de Ripley blestemă și ieși din birou și intră cu căruciorul în bibliotecă.

Lord Charles construisese biroul lângă un perete exterior bibliotecii, aproape de partea din sud. Lângă el, un pasaj lung ducea către scările spre marea galerie, aflată fix deasupra. Chiar dacă o parte era dedicată biroului, tot rămânea o bibliotecă ce se întindea pe vreo treizeci de metri, aproape toată lungimea acestei aripi a casei. Avea însă multe obstacole, cum ar fi mese, scaune, taburete și scări, care duceau către galeria de sus. Fiind sus însă, Ripley nu putea ajunge la ea.

Picioarele i se odihneau pe un taburet ridicat și mâinile îi erau pe mânerele care se întindeau din brațele scaunului. Mișcând mânerele, mișca scaunul în diverse direcții. Trucul era să-și aducă aminte ce combinație de mișcări ducea scaunul în ce direcție.

După ce se tot smuci în dreapta, în stânga și în cerc, prinse ambele mâneri și le întoarse spre el.

Scaunul se duse în spate, și Ripley auzi un mic scâncet. Mișcă mânerele în cealaltă parte și o luă înainte. Frustrat, întoarse ambele mâneri spre dreapta, și scaunul făcu dreapta, apoi dreapta din nou.

Auzi pași care se apropiau.

— Poate ducele ar vrea să citească instrucțiunile, spuse Lady Olympia.

Ripley simți cum i se ridică părul de pe ceafă când îi auzi vocea.

— Nu, spuse el. Dacă bunica mea putea să folosească asta, și eu pot.

Olympia se apropie și se plimbă în jurul lui.

— Nu am mai văzut vreun cărucior care să arate așa.

— Erau la modă pe atunci, spuse el. Nu știu câte au fost făcute. Scaunul mecanic al lui Merlin. Unchiului Charles îi plăcea să vorbească

despre vizitarea Muzeului Mecanic al lui Merlin de pe Princess Street. I-a cumpărat asta bunicii mele.

Olympia se ghemui ca să studieze tijele metalice conectate la roți.

– E mai complex decât vezi de obicei.

Tânăra purta o altă rochie de-a mătușii lui, una simplă și gri, cu excepția gulerului alb. Mănecele erau înguste, fiind ușor umflate doar în partea de sus a brațului. Corsajul era la fel de rigid. Era închis cu nasturi din cap până-n picioare. Deși asta îi venea mai bine decât cea pe care o purtase în ziua anterioară, tot nu venea așa cum ar fi trebuit.

Părul ei des și șaten arăta mai bine. Fusese aranjat simplu, cu câteva bucle la spate și câteva șuvițe care îi încadrau fața.

Voia să se aplece să-i inspire mirosul părului, parfumul acela proaspăt pe care și-l amintea foarte bine. Se îndreptă însă și privi peste vârful pantofilor.

– E menit să îi ofere invalidului independență de mișcare, spuse el. Bunica mea se plimba pe gazon și pe tot felul de suprafețe. Cred că era o teorie, în glumă, despre atașarea unui motor de el, pentru ca oamenii să se miște de colo până colo fără muncă manuală sau animală. Încă s-ar fi plimbat cu el dacă nu ar fi căzut pradă unei febre periculoase.

Aceeași febră despre care toată lumea spunea că îi schimbase tatăl. Deși Ripley avea zece ani atunci, nu-și putea aminti cum fusese tatăl lui înainte. Nu-și amintea bărbatul isteț și fermecător despre care vorbea mama lui uneori, gentlemanul care o cucerise. Nenorocitul mizerabil distrusese toate amintirile fericite.

– Probabil unchiul Charles a fost supărat să îl folosească, la fel ca mine, de altfel. Dar nu am ce face. Doamnele din casa asta îmi scot ochii dacă încerc să merg. Și, din cauza piciorului meu bolnav, nu sunt destul de rapid cât să le întrec.

– Ce viață tragică și torturată duci, spuse ea în timp ce se ridică și își aranjă fustele.

– Niciodată nu am crezut că o să apuc ziua când o să fiu nevoit să folosesc un scaun pentru invalizi. Dar se pare că mi-a venit vremea. Simt și atingerea gutei. Poate o să port perucă și proteză.

Olympia își îndreptă ochelarii, deși stăteau perfect drepti.

– Și câți oameni au crezut că nu o să trăiești destul cât să suferi de gută sau să fii nevoit să porți perucă sau proteză.

– Ai venit aici doar ca să râzi de infirmitatea mea sau aveai și alte motive?

Olympia își puse mâinile în șold și studie biblioteca.

– Mătușa ta a spus că cele mai recente achiziții ale lui Lord Charles nu au fost introduse niciodată în înregistrările bibliotecii. Sunt undeva într-un teanc în camera asta. M-am oferit să mă ocup de asta.

Ripley întoarse mânerulele scaunului și începu să dea în spate.

– Aici.

– Chiar trebuie să mergi pe varianta complicată?

– Cealaltă e plictisitoare.

– Sau poate nu știi cum să faci chestia aia să meargă în față.

– Bineînțeles că știu, nu are de-a face cu asta.

Întoarse mânerulele, și scaunul începu să meargă în cercuri. Auzi ceva care căzu pe covor.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Ripley, dăra-mi cărți. Ai grijă la taburet!

Ocoli taburetul, dar întoarse mânerulele prea repede, așa că scaunul începu să se învârtă, iar Olympia strigă:

– Nu vaza!

Și sări să o prindă în același timp în care el o lua în partea cealaltă. Tânăra se împiedică și căzu pe scaun, în poala lui, cu vaza în mâini și fundul în sus.

Pentru o clipă eternă, nici unul din ei nu se mișcă. Ripley era conștient de căldura corpului ei și de mirosul pomezii care se simțea din părul ei. Își plecă ușor capul și inspiră profund, cu ochii închiși.

– E grea, se auzi vocea ei.

Ducele își înălță capul și se blestemă.

– Dacă poți să ții chestia asta perfect nemișcată, pot să așez vaza pe podea.

– Nu știu dacă pot chiar perfect nemișcată, zise el.

Zonele lui inferioare erau alerte la prezența corpului feminin. Îi putea simți sânul lipit de braț.

– Poți s-o iei? întrebă ea.

– Ce anume?

– Vaza. Poți s-o iei?

Ripley întinse atent o mână. Scaunul dădu înapoi.

– Pune frâna.

– Nu sunt sigur că are frână!

– Nu fi idiot! Bineînțeles că are!

Era greu să nu fii idiot când o femeie voluptuoasă stă în poala ta și tu nu ești chiar un sfânt.

– E în dreapta, spuse ea. E partea curbată de care e atașat brațul. Tija mică. A trebuit s-o ridici ca să poți mișca scaunul.

– A, da. Am uitat.

Trase tija și blocă roțile.

Olympia așează cu atenție vaza jos. Nu fu atât de simplu pe cât s-ar fi crezut. Trebui să-și mute corpul dintr-o poziție ciudată într-una la fel de ciudată. Deși ar fi fost mai înțelept să se uite în altă parte – de exemplu, în față –, Ripley nu era un bărbat înțelept. Privirea lui se fixă pe fundul ei, care nu era ascuns destul de bine sub o jupă prea subțire. Se mișca într-un mod insuportabil de lasciv și era la doar câțiva centimetri de mâna care stătea pe tijă.

Strânse tija mai tare.

Ea începu să se dea jos de pe el, întorcându-se cu atenție spre direcția opusă lui.

Cu prea multă atenție, deoarece fiecare mișcare stârni senzații puternice în organele lui de reproducere, cărora nu le păsa câtuși de puțin de prieteni și posesiunile acestora. Nu le păsa decât de corpul feminin voluptuos care îi atinge brațele, pieptul și poala. Inima începu să-i bată cu putere, și alte senzații îl străbătură. Mâna lui, care strângea tija așa tare, se ridică.

Scaunul începu să alunece spre ferestre.

– Ripley, nu te mai juca!

– Nu te mai tot mișca!

– Încerc să mă dau jos fără să te lovesc la picior sau să cad în cap.

Oprește scaunul înainte să trecem prin geam!

Ripley trase de mânere, și scaunul țâșni spre dreapta.

Olympia încerca să se dea jos de pe el, iar scaunul se tot mișca deoarece ea se tot mișca.

– Oprește-te, Ripley!

– Nu pot să ajung la tijă, spuse el. Mă încurcă fusta ta.

De asemenea, îl împiedica și fundul ei apetisant. Îi împiedica gândirea limpede, clar.

Tânăra se mai mișcă puțin și reuși să se așeze cu fundul în poala lui și cu picioarele peste genunchii ducelui.

– Oprește scaunul ca să pot să cobor, da?

Ripley opri scaunul, deși nu voia asta.

Își spuse să se controleze, dar asta era împotriva a ani întregi în care făcuse exact opusul. Se uită la biblioteca lungă și plină de obstacole, și ceva din mintea lui se schimbă.

În timp ce ea încerca să coboare cu atenție din poala lui, bărbatul întoarse mânerule.

Scaunul începu să se miște din nou. Olympia se întinse după tijă, ca să oprească roțile, însă coapsa lui îi era în drum. Îl luă de mână dreaptă, încercând să întoarcă mânerul, dar ducele îl ținu nemișcat.

Își mușcă buza. Fața îi era roșie și respirația din ce în ce mai rapidă. Ochelarii erau întorși într-o parte.

Ripley trase de mânere, și scaunul o luă în față. Olympia îl apucă de braț.

– Ripley!

– După un start fals, au un început bun, cu stil, spuse el. Ripley e în față, iar jocheul Lady O se ține bine. Însă Scaunul și Celălalt Scaun sunt în spate, aproape. Masa se apropie, însă Ripley rămâne în frunte. Viteza armăsarului e fenomenală.

Ducele continuă, ca și cum ar fi prezentat unei mulțimi nerăbdătoare ce se întâmplă în timpul unei curse, în timp ce întoarse ambele mânere, iar scaunul se roți spre partea de sud a bibliotecii.

– Ripley!

Trecu foarte aproape de taburet.

– Oare Ripley o să intre în pieptul regelui James, al cuiva care a fost mort de câteva sute de ani? Dar nu, istețul Ripley ratează la centimetru și acum se îndreaptă spre biroul regelui Charles al II-lea...

– La stânga, nebunule! La stânga, strigă ea.

Ripley făcu stânga brusc și apoi alte cotiri bruște, într-o parte și-n alta, merse cu spatele, în cercuri, în zigzag, povestind în tot acest timp. Simți cum spatele ei tremura, lipit de el, după care o auzi râzând.

Lumea se schimbă și se luminează, iar inima lui deveni mai ușoară. Râse și el.

– Uite o curbă dificilă, spuse el. Oare Ripley o să reușească sau o să-și piardă echilibrul și o să-și dea călărețul jos?

– La stânga! ordonă ea, râzând. La stânga. Acum, la dreapta. Mai repede, Ripley. Taburetul roșu ne întrece. Ai grijă! Vaza încearcă să intre pe traseu. Nu te lăsa intimidat. Bravo. Mai repede, Ripley!

Olympia se prefăcu a-l biciui pe genunchi, iar el râse atât de tare, că aproape răsturnă scaunul cu amândoi.

Și continuară așa, într-o parte a bibliotecii, apoi în alta. Nu văzură când se deschise ușa sau cine se uită înăuntru. Nu văzură când se închise ușa, rapid și încet, în timp ce scaunul mecanic aluneca în acea direcție.

Cursa nebună continuă, până când Ripley și călărețul lui râdeau prea tare ca să mai poată face ceva. Apoi, într-un final, el ghidă scaunul spre niște covoare strânse, nu departe de cărțile la care dorise s-o ducă.

– Iar aici, la linia de sosire, este trofeul câștigătorului: o grămadă minunată de cărți vechi și mucegăite, spuse el.

Ea privi cărțile de pe masa mare, apoi se uită la el. Fața îi era roșie și părul aproape desfăcut.

– Frâna, spuse ea. Blochează roțile. Ca jocheu, aș fi oripilată să cad de pe cal fix la sfârșitul cursei.

Ripley se jucă cu tija, incapabil să se concentreze. Olympia îl luă de mână.

– Serios, nu e așa complicat.

El o ținu de mână, degetele lui înfășurându-se în jurul degetelor ei. O trase mai aproape. Respirația îi era din ce în ce mai rapidă. Pieptul i se ridica și îi cobora. Și ei la fel. Ochii Olympiei erau acum albaștri și străluceau ca stelele. Urme de râset mai existau în ei, deși zâmbetul ei dispărea. Sunetul râsului ei, acel sunet minunat, avea ecou în mintea lui.

– Ai câștigat, spuse el.

Își înclină capul și o sărută.

Capitolul 12

În clipa în care o luase de mână, Olympia știuse ce avea să vină. Ar fi putut să scape așa ușor. Nici măcar nu încercă.

Când Ripley o sărută, îl ținu strâns de mână, lipită de el. Îi simțea bătăile inimii. Apoi, el își trase mâna ca să o mângâie pe față în timp ce o săruta, iar ea își înfășură brațele în jurul gâtului său.

Nu fu nevoie de gândit. Totul era numai instinct. Nevoie. Răspunse sărutului așa cum o învățase el și așa cum o îndemna inima să facă. El o luă în brațe, și inima ei, care bătea tare, era ușoară ca o pasăre în zbor.

Sărutul era o greșeală. O parte din ea știa asta. Însă partea mai puternică din ea știa că niciodată nu avea să mai simtă așa ceva. Niciodată nu avea să mai fie așa. Da, era infatuată și nesăbuită. Știa și că nu avea decât o singură șansă în viață pentru o primă infatuare. Asta era a ei.

Sărutul deveni mai profund imediat, și, cum îl gustă complet pentru prima oară, rațiunea și voința se topiră, odată cu mușchii ei. Gustă gura lui păcătoasă, iar aceasta o îmbătă, fiind mai puternică decât brandy-ul care o adusese pe acest drum. O făcu să îi pese doar de ce simțea în acel moment: căldura corpului său, felul în care el o ținea în brațe, senzația brațelor lui puternice, căldura care era diferită de căldura corpului și dorința de a avea mai mult din ce trăiau.

El îi oferă mai mult, mâinile lui plimbându-se peste umerii ei și pe spate, în jos pe brațe, ca și cum ar fi descoperit-o și ar fi memorat-o. Gura îi alunecă pe obrazul ei, pe maxilar și gât, lăsând o urmă de săruturi fierbinți și dulci. Ea gemu de plăcere și încercă să îi ia exemplul, atingându-l și sărutându-l. Auzi sunetul pe care îl scotea el, un sunet animalic ce îi dădu fiori. Apoi, el își plimba mâinile peste tot peste ea, peste sânii ei, talie și șolduri, iar ea deveni nerăbdătoare.

Nu gândea deloc. Mintea nu putea înota împotriva curentului de senzații. Gândul nu exista în timp ce ființa ei se însuflețea. Olympia se mișcă instinctiv sub atingerea lui, așa cum un câine sau o pisică

se mișcă pentru a fi mângăiat. Nu era sfioasă, căci plăcerea, dorința și multe alte sentimente aveau toată puterea.

Era conștientă de mâna lui care i se mișca pe picior. Auzi foșnetul de muselină și simți cum aerul îi atinse ciorapul acolo unde jupa o atingea înainte. Simți cum mâna lui îi ridica rochia, după care se odihni o clipă pe genunchiul ei și aluneca iar peste ciorap și deasupra jartierei, pe coapsa goală. Tremură când simți atingerea. Știa că această intimitate era greșită, dar nu-i păsa. Nu se mai sătura de sentimente și de apropiere. Voia tot mai mult și nu știa ce anume, dincolo de faptul că îl voia pe el, iar acel sentiment – dorința – era ca o infometare.

Mâna lui, mâna lui. Caldă, posesivă, aluneca peste pielea goală a coapsei ei. Încercă să se tragă mai aproape, de parcă ar fi putut să intre în el, în acea experiență, în această cursă nebunească de sentimente.

Mâna lui se opri, și gura i se îndepărtă de gâtul ei și îi spuse ceva ce Olympia nu înțelese, din cauza vocii lui joase și groase. Apoi, repetă, mai clar:

– Dă-te jos, la naiba, ți-am zis că nu poți avea încredere în mine.

Lady Olympia se dădu jos de pe el, nu chiar în cel mai grațios mod. Scaunul se clătină puțin, însă roțile erau prinse în covor și nu puteau merge prea departe. Însă nu de asta se mișcase ciudat. Lipsa ei de grație era cauzată de Ripley.

Ea era o inocentă, iar el profitase de ignoranța ei și o aprinsese. Nu la fel de tare pe cât se aprinsese chiar pe el, dar destul cât să-i răvășească mintea practică, unde nu avea nici o îndoială că ținea totul catalogat după subiect.

Odată ce se ridicase, își aranjă tremurând fusta și trase jupa rochiei în față. Își îndreptă ochelarii și își trecu mâna prin păr, ca și cum l-ar fi pieptănat.

În timp ce ea încerca să se aranjeze, el se lupta cu dorința de a-i face exact opusul.

„Mă urăsc“, gândi el. Se concentră pe scoaterea scaunului dintre covoarele adunate în timp ce încerca să se calmeze.

– Nu-mi pasă de ce spune mătușa mea sau de ce spui tu, zise el. Cu cât te întorci mai repede la Londra – sau plec eu –, cu cât suntem separați mai repede, cu atât mai bine. Nu mă pricep să îmi reneg lucruri. Urăsc asta.

Renunțase cu totul la asta după moartea tatălui său. Practicase asta prea mult înainte, deși nu era chiar jertfă de sine, în condițiile în care tatăl său dezechilibrat mintal controla tot ce ținea de viața lui.

Olympia își puse mâinile în talie și îl privi ca și cum s-ar fi uitat la o carte pe care nu găsea la ce categorie să o încadreze.

– Nu vrei să spui autocontrol?

– Vreau să spun că nu mă pricep să nu primesc ce vreau. Ceea ce e al naibii de ciudat, având în vedere că ești viitoarea mireasă a celui mai bun prieten al meu.

Olympia clipi.

– Într-adevăr, e ciudat.

– Orice sarcină mi-a dat, pot să te asigur că nu a fost să te antrenez pentru noaptea nunții.

– Probabil nu.

– Sigur nu.

– Foarte bine. Pari să insinuezi că eu sunt ceea ce vrei.

– Să insinuez? Nu e evident?

Urmă o pauză, după care:

– În cazul acesta, poate tu ar trebui să fii cel care să se însoare cu mine.

Pentru o clipă, mintea lui Ripley fu ca mecanismul unui ceas după ce un șurub se desfăcuse.

– Trebuie să mă căsătoresc cu un duce. Adică, cu un bărbat al cărui rang înseamnă o avere mare. Ar fi soluția ideală.

Cu o postură rigidă, explică: Părinții ei erau niște risipitori iubitori care nu se gândeau niciodată la viitor și la cât de puțin aveau să-i lase băiatului lor mare, care era și moștenitorul, ca să nu mai pomenim despre nimicul care avea să le rămână celorlalți cinci băieți. Între timp, tatăl ei risipea sume absurde de bani pe ea pentru sezoane, în speranța că avea să își găsească un soț. Evident, când Ashmont o ceruse în căsătorie, îl considerase un dar dumnezeiesc.

Ripley încă încerca să digere sugestia ei ca el să se însoare cu ea. Treaba legată de familia ei nu era ceva nou. Deja se prinsese de asta și, după ce petrecuse ceva timp cu ea, înțelesese că nu ar fi putut accepta propunerea lui Ashmont din motive romantice sau ambițioase. Chiar și așa, perspectiva ei practică asupra situației, combinată cu ce era o cerere în căsătorie, îl făcu să se simtă confuz.

Când își reveni, Ripley spuse:

– Pe scurt, cum sunt un duce solvabil, și eu aș fi la fel de bun.

– Sau rău. Dar sunt mai obișnuită cu tine acum.

Printre altele, probabil se obișnuise cu faptul că el profita de fiecare ocazie ca să o corupă. E adevărat însă că nu îl descurajase. E adevărat, cooperase. Nu că el, dintre toți bărbații, ar fi considerat asta un defect. Dimpotrivă, îi plăcea entuziasmul ei. Foarte mult. Și lui Ashmont i-ar fi plăcut. Ce nu i-ar fi plăcut lui Ashmont ar fi fost ca prietenul lui să stârnească în ea acel entuziasm.

— Iar ai băut brandy? întrebă Ripley. Nu m-ai ascultat? Nu pot s-o fur pe mireasa celui mai bun prieten al meu. Nu pot s-o seduc, să mă culc cu ea sau să mă însor cu ea. Pur și simplu, nu se face așa ceva.

Olympia își aranjă ochelarii, deși nu era cazul. Părul, da, ar fi trebuit aranjat, dar el nu avea de gând să se atingă de ea. Dădu scaunul mai în spate.

— A, da, onoarea unui gentleman. Dar eu nu sunt un gentleman. Eu trebuie să fiu practică.

Ripley nu voia ca ea să fie practică. Oricum, nici el nu se simțea practic. Încă era amețit de la ce se întâmplase între ei. Nu că ar fi fost prea mult. O îmbrățișare fierbinte și niște săruturi. Dar doar pipăise și nu ajunsese la zonele valoroase... și era momentul să nu se mai gândească la asta.

— Realitatea este că nu întineresc, spuse ea.

— Nici Mends.

— Nu am pomenit nimic despre el.

— Știu că e undeva în străfundurile minții tale. O altă soluție practică, în caz că aia cu ducele nu funcționează.

— Nu înțeleg de ce îl tot pomenești pe Lord Mends.

— Te-am văzut cu el. Felul în care te privește. E dezgustător, la vârsta lui.

În trecut, Ripley își dorise de mai multe ori să traverseze sala de bal, să îl ia pe Mends și să îl azvârle în stradă, departe de ea.

Acum, își dădu seama că, dacă lordul respectiv ar fi fost mai tânăr, poate chiar ar fi făcut așa ceva. De ce nu traversase niciodată sala de bal către ea? Presupusese că avea să fie mereu acolo, așteptând, până când avea să fie el pregătit pentru o fată respectabilă?

Așteptase prea mult, iar Ashmont ajunsese primul la ea. Nu avea ce face în privința asta.

— Este îndrăgostit de teoriile mele despre catalogare și îl atrage ideea de a-i face ordine în bibliotecă.

— Ai putea umple o bibliotecă întreagă cu ce nu știi despre bărbați. Promite-mi că nu o să te căsătorești cu el. Dacă aud că va avea loc o asemenea atrocitate...

- Am încredere că nu o să apelez la Lord Mends, dar nu promit nimic. În momentul ăsta, ar fi incredibil dacă încă m-ar vrea.

- Nu ar fi incredibil deloc.

Ripley nu avea să lase să se întâmple așa ceva. Olympia nu avea să fie nevoită să apeleze niciodată la Mends sau la altcineva.

- Dacă spui tu. Dar acum, cum tu ești prea onorabil, o să-l fac pe Ashmont să se căsătorească cu mine. În scrisoarea trimisă, i-am spus că se poate considera eliberat de logodna noastră, dar...

- N-o s-o facă.

La naiba cu el!

- Cred că ai dreptate. Urma să spun că eu, personal, cred că e prea posesiv și încăpățânat ca să renunțe. Dar, dacă se dovedește că are îndoieli, cred că pot să-l fac să se răzgândească. Acum, că mi-ai dat atâtea informații utile despre bărbați, am niște idei clare despre cum să abordez problema.

Da, într-adevăr, Ripley îi dăduse o mulțime de idei.

- Nu o să aibă îndoieli. Nu înțelegi. În noaptea de dinaintea nunții, Ashmont nu a vorbit decât despre tine și despre căsătorie. Niciodată nu l-am mai văzut purtându-se așa din cauza unei femei.

Ochii ei, care erau gri acum, se umplură de lacrimi.

- Atunci, nu înțeleg, spuse ea. De ce s-a îmbătat așa tare în ziua nunții?

Și în noaptea de dinainte.

- Poate era emoționat, spuse Ripley. Poate nu erai singura care simțea asta. Doar că nu el a fost cel care a fugit, nu?

Olympia îl privi pentru o clipă ca și cum ar fi lovit-o. Ducele își dorea ca ea să-l fi lovit, preferabil cu unul dintre volumele imense pe care le avea la îndemână. Apoi, îi apărură scântei în ochi. Olympia își ridică bărbia și spuse:

- Ce avea de pierdut? Când o femeie se căsătorește, devine proprietatea soțului ei. E sub controlul lui, el are toată puterea. Dacă el o face nefericită, ce poate face ea? Dar Ashmont? Tu? Blackwood? E cu totul altă poveste. Voi trei puteți face în continuare tot ce faceți înainte de nuntă, și nimănui n-o să-i pese. Căsătoria practic nu schimbă nimic pentru bărbați. Pentru femei însă, poate fi sfârșitul lumii.

Putere și control. Ripley știa cum era să fii cel care nu le deținea. Cum era să fii la mila unui bărbat imprevizibil. Pentru femei însă, era mult mai rău.

Însă Ashmont nu semăna deloc cu defunctul duce de Ripley.

— O să fii ducesă. La naiba, Olympia, poți să-i faci față lui Ashmont. Dacă poți să mă faci pe mine să uit de loialitate, crezi că nu poți să faci ce vrei cu el?

— Dar eu nu... Se opri, apoi își aranjă ochelarii. Ai dreptate.

— Sper că da.

— Dacă tu îți poți pierde controlul așa ușor, și el o poate face. Chiar mai ușor, cred, din moment ce tot ce am văzut îmi spune că se înfurie repede. Cantitatea de alcool consumată e posibil să aibă legătură cu asta. O să vedem. O să caut moduri prin care să îi concentrez energiile în direcții mai bune. Da, pare promițător. Știam eu că există și o parte bună. Mereu există. Îi aruncă un zâmbet strălucitor lui Ripley. Îți mulțumesc.

Ducele își dădu seama că ținea atât de strâns mânerul scaunului, că roțile se luptau cu tija care le bloca. Slăbi strânsoarea.

— E plăcerea mea. Mă bucur c-am putut fi de ajutor. O să te las cu cârțile tale. Cred că o să mă plimb prin grădină.

Olympia își menținu zâmbetul cât îi deschise ușa. Continuă să zâmbească în vreme ce el ieșea din bibliotecă. Închise ușa.

Abia atunci îi dispăru zâmbetul. Abia atunci simți un nod în gât, gura începu să-i tremure și ochii să i se umple cu lacrimi. De data asta, le lăsă să curgă, însă nu pentru mult timp.

„Nu fi sentimentală“, își spuse. Își găsi batista și se șterse la ochi.

Era exclus să-și plângă de milă. Nu avea iluzii când venea vorba despre bărbați. Mereu știuse că mariajul ei, dacă avea să reușească să aibă unul, nu urma să fie unul romantic.

Chiar dacă știa că șansele erau împotriva ei, încercase chiar cu o clipă în urmă să obțină ceva mai mult decât un simplă înțelegere practică. Măcar încercase.

Însă Ripley avea dreptate: bărbații le puneau coarne altor bărbați tot timpul, iar societatea nu făcea nimic decât să ridice din umeri și să râdă.

Însă era altceva dacă furai mireasa celui mai bun prieten. Erai lipsit de onoare. Era cel puțin la fel de rău ca trișatul la cărți.

În plus, nu voia să fie cea care distrugea o prietenie de o viață, una din cele două prietenii adevărate pe care le avea Ashmont. Nu îi voia răul. Nu voia să îl rănească.

„Dar nu el a fost cel care a fugit, nu?“

Se cutremură. Trebuia să fugă. Se purtase urât. Îi era rușine. Chiar și așa, tot spera la un alt sfârșit al poveștii ei.

— Ar trebui să știi mai bine, bombăni ea. Știi ce s-a întâmplat; te-ai îndrăgostit de un crai.

Așa cum o făcuseră mii de alte femei. Chiar și cele inteligente. Oamenii scriau cărți și piese despre asta. Făcuseră asta de secole. Nu avea nici o îndoială că exploratorii aveau să găsească în Egipt hieroglife care spuneau aceeași poveste.

Foarte bine. Cedase. Pur și simplu, trebuia să schimbe asta. Avea un mod aparte de a înfrunta obstacolele vieții.

Își îndreptă umerii și se duse spre grămada de cărți. Începu să le aranjeze. Istorie aici. Filosofie aici. Aici era poezia dramatică, Congreve, Dekker, Middleton, Schiller și Sheridan. Și Shakespeare, bineînțeles, care scrisese despre ce simțea ea, la fel cum scrisese și despre o diversitate de sentimente și comportamente umane.

Luă un volum. *Romeo și Julieta*. Exemplul perfect. Nu i se păruse problematică povestea? Două persoane foarte tinere, care nu își cunoșteau mintea, crezuseră c-au găsit dragostea. Ca urmare, se sinucisera în cel mai stupid mod.

E adevărat, Olympia avea aproape douăzeci și șase de ani, nu paisprezece, însă experiența ei cu bărbați care nu îi erau frați era aproximativ cea a unei fete de paisprezece ani.

Îl puse jos pe Shakespeare și luă o altă carte. *Don Quijote*. Mai multe ediții ale acelui exemplu minunat despre cum să trăiești într-o iluzie. În vârful unei alte grămezi era *Castelul din Otranto*. Ceva pe placul lui Ripley, cu siguranță. Căști uriașe care cădeau din cer și omorau oameni, diverse elemente care nu erau supranaturale încercau să se omoare, domnițe la ananghie...

Puse cartea jos și își lăsă privirea să se plimbe peste colecție.

Atunci, văzu. Trei volume mari. Pentru o clipă, nu putu decât să se uite.

— Aici, șopti ea. *Recueil des Romans des Chevaliers de la Table Ronde*. Aici. La Camberley Place, dintre toate locurile.

Întoarse paginile cu atenție. Citise despre asta. Era probabil setul de la vânzarea bibliotecii ducelui de Devonshire, din urmă cu aproape cincisprezece ani. Lord Mends încercase să-l obțină, dar nu reușise.

Minunat. Sute de ilustrații, în aur și culoare, ale *Poveștilor cavalerilor mesei rotunde*.

Cuvintele lui Ripley o întrerupseră.

„Nu mi-ai spus că ești o domniță la ananghie? Eu sunt cavalerul tău în armură strălucitoare.“

Închise cartea, dar nu putu opri și vocea lui Ripley sau ce simțea când era aproape de el, când o atingea.

Se duse la fereastră.

Deși grădina din partea de est era o sălbăticie, îl văzu pe Ripley. Acesta se opri la jumătatea unuia dintre drumuri și se uita în direcția opusă casei. În timp ce se uita, Cato merse la el și încercă să-l lingă piciorul. Ripley făcu un semn. Câinele se dădu cu un pas în spate și se așeză lângă scaun. O clipă mai târziu, Lady Charles i se alătură lui Cato lângă nepotul ei.

Olympia se întoarse de la fereastră. Cavalerii în armuri strălucitoare aparțineau lumii romanelor romantice, o lume a basmelor. Lady Olympia Hightower trebuia să trăiască în prezent. Dacă tot avea să-și amintească voci, ar face bine să-și amintească de vocea înțelepciunii: „Nu-l subestima pe Ashmont... când o să-ți câștige respectul și dragostea, o să fii fericită că te-ai căsătorit cu el”.

Asta era vocea experienței, a realității, a firii practice. Asta era vocea pe care trebuia s-o asculte o fată rațională și practică.

— Asta o să fac, șopti Olympia. Asta o să fac.

Se întoarse la cărțile neînregistrate ale lui Lord Charles.

Ripley încă mai auzea râsul Olympiei în cap. Încă îi simțea formele și căldura corpului. O auzise spunând: „În cazul acesta, poate tu ar trebui să te căsătorești cu mine”.

Ei bine, nu putea s-o facă, și era inutil să presupună altceva. Era a lui Ashmont. Orice alt bărbat ar încerca să o seducă, însă nu Ripley, pentru că era un prieten bun. Pentru că era prea târziu.

Se afunda iarăși în mâhnire când auzi un lătrat, și Cato veni lângă el.

— Șezi, îi spuse Ripley, înainte ca patrupelele să poată sări pe el. Însă câinele doar se plimbă pe lângă el, mirosindu-l. Petrecu ceva timp adulmecând poala lui Ripley, acolo unde stătuse Olympia. Apoi, câinele încercă să lingă piciorul bolnav. Ripley pocni din degete.

— Pleacă, bestie ridicolă.

Câinele se așeză, cu ochii pe picior.

— Vrea să te joci cu el, se auzi vocea mătușii lui Ripley din spate. Dar te-ai jucat destul pentru dimineața asta.

— Serios?

Lady Charles își împreună mâinile la spate și se îndepărtă câțiva pași, după care se întoarse.

— Ai face bine să nu profiți de acea tânără sub acoperișul meu.

Văzuse sau auzise un servitor care spusese povești. Ripley nu zise nimic.

— Am auzit hârjoneli în bibliotecă. Mă încred în onoarea ta că hârjoneala nu s-a concretizat în nimic.

Ducele nu mișcă. Mai mult sau mai puțin, hârjoneala nu se concretizase, și așa era cel mai bine.

— Hugh, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi dacă trebuie să o duc pe fată departe.

Ripley voia ca Olympia să plece. Ba nu, nu era adevărat. *Avea nevoie* ca ea să plece.

Problema era că ea avea nevoie de timp departe de toată lumea. De familia pe care încerca s-o salveze, dar în primul rând de Ashmont.

Ripley știa asta. Mai știa și că nu exista un loc mai bun decât Camberley Place când trebuia să faci pace cu dificultățile vieții.

— E complicat, spuse el.

— Viața e complicată.

— Da.

— Am observat că nu era simplă și mi-a devenit clar exact cât de complicată e, zise ea. Tu... voi trei... Dar nu contează ceilalți doi. Tu ești aici și tu ești cel care trebuie să înfrunte situația. Unele probleme nu pot fi cumpărate, nepoate. Unele trebuie rezolvate.

— Serios? Și tu ce rezolvi ascunzându-te aici?

Lady Charles nu se mișcă o clipă, după care râse scurt.

— Bine jucat. Și sora ta a încercat asta, dar tu ești mai tăios.

— Decât dintele unui șarpe?

— Niciodată nu ai fost nerecunoscător. Și niciodată nu ai dat înapoi când a fost vorba să te duelezi cu mine. A trecut ceva timp, și cred că istețimea mi s-a atenuat din lipa unor oponenți buni. Asta nu înseamnă însă că nu-mi dau seama când vrei să schimbi subiectul.

— Mereu ai avut mintea ascuțită. Aș vrea să fi fost o muscă pe tavă când au venit Ashmont și Blackwood.

Lady Charles clătină din cap.

— În continuare schimbi subiectul. Foarte bine. Fetele mele au crescut, se ocupă de soții și copiii lor. Nu mai sunt o fată. Nu mai sunt soție. Nu sunt sigură ce sunt. Nu am direcție sau scop.

— De asta încă ești aici? Ai nevoie de un afurisit de scop?

— Sugerezi să fiu ca tine, fără alt scop în viață decât să mă distrez?

— Dacă te liniștește cu ceva, mătușă, să știi că nu mă distrez acum.

— Și nu poți să fugi. Ce păcat, spuse ea zâmbind.

– Iar tu ai tot fugit, de trei ani. Ce păcat, zise el și zâmbi.

– Nu, dragule, păcatul e că pierzi o șansă unică în viață, spuse ea.

– Asta nu e șansa mea.

– De ce? Pentru că Ashmont a ajuns primul acolo? Pentru că e prietenul tău?

Ripley nu răspunse. Mătușa lui văzuse prea multe. Mereu fusese așa.

– Mă întreb cum o să te simți peste un an. Sau peste cinci ani, când o să vezi o fericire care ar fi putut să fie a ta. Mă întreb cât o să te aline onoarea ta.

Ceva din tonul ei îl făcu să se gândească la mama lui și la ceva ce spusese despre mătușa Julie, ceva surprinzător. O dezamăgire în dragoste. Mintea lui era prea tulburată însă, iar amintirea vagă se pierdu printre alte amintiri, mai recente, și mult prea multe sentimente. Încercă să pescuiască gândul acela. Era mai ușor să se gândească la ea decât la el. Mătușa se întoarse spre casă, spre un sunet pe care probabil ea îl auzise și el nu.

Ripley își întoarse scaunul, așteptându-se s-o vadă pe Olympia. Însă era numai un servitor, care venea în grabă către stăpâna lui.

Aceasta era chemată în casă, spuse el. Lord Frederick Beckingham sosise.

Lordul fusese invitat în salon, și Lady Olympia chemată să li se alăture. Salutările fuseseră cordiale, însă atmosfera părea tensionată.

Ripley putea înțelege rigiditatea Olympiei în prezența unchiului logodnicului ei și nici el nu se simțea chiar în largul lui, din cauza conștiinței care decisese să se trezească, însă fu uimit de atitudinea ciudată a celorlalți doi.

– Îmi cer scuze că am venit fără să anunț, spuse Lord Frederick, și, mai rău, am venit cu tot praful de pe drum. Dar nepotul meu era atât de agitat, încât am considerat că ar fi mai bine să nu pierd timpul. Este atât de agitat, că l-am sfătuit să-ți scrie, în loc să dea buzna peste tine din nou, și să fiu eu emisarul lui.

Pe scurt, unchiul Ashmont îl sfătuisese pe Ashmont să păstreze distanța și să-l lase pe el să vorbească. Nu era deloc un plan rău. Unchiul Fred era un curtean abil, care reușea să fie la fel de bine-venit și în compania regelui, și în a dușmanului regelui, cumnata lui, ducesa de Kent. Mama prințesei Victoria, actuala moștenitoare a tronului, nu îl suporta pe rege. Sentimentul era reciproc.

– Agitat? Întrebă mătușa Julia. Așa zici? Ce am văzut eu ieri a fost că Lucius a băut mai mult decât trebuia, cum pare să tot facă. Fusese implicat într-o bătaie – un alt obicei periculos –, pe care nu am nici o îndoială că el a început-o, pentru că mereu face asta. E amuzant că pomeniști despre praful de pe drum, știind că nu ai nici măcar un fir pe tine.

Făcu o pauză ca să îl privească repede pe Lord Frederick, iar ochii lui albaștri se aprinseră, însă Ripley nu-și dădu seama dacă din cauza furiei, a amuzamentului sau a altei emoții.

– Evident că ai avut valetul cu tine și ai avut grijă să faci o pauză ca să te răcorești înainte să conduci ultima bucată de drum.

Lady Charles se așeză pe cel mai tare scaun din cameră și îi făcu semn oaspetelui ei să ia loc. Lord Frederick se mută spre șemineu și stătu cu spatele la el, ca și cum ar fi fost miezul iernii și trebuia să se încălzească.

Lady Olympia rămase în picioare, aproape de o fereastră departe de toți ceilalți. Ripley se întrebă dacă avea să încerce din nou să scape pe acolo.

– Aș vrea să pot spune același lucru și despre nepotul tău. Din păcate, a venit aici într-o stare mai mult decât dezgustătoare și care e o insultă pentru orice lady, mai ales pentru mireasa lui.

– Da, acesta e unul dintre motivele pentru care l-am sfătuit să rămână în Londra, spuse Lord Frederick cu atitudinea sa calmă, excepție făcând lumina din ochi. Lucius chiar era agitat, foarte agitat. Cuvântul pe care l-am evitat cred că a fost *dezgustător*.

Servitorul Joseph intră cu o tavă cu răcoritoare pe care mătușa Julie le comandase în timp ce se întorcea în casă. Nimeni nu spuse nimic până când servitorul nu ieși.

Olympia luă o gură din pahar și îl puse pe masa din apropiere.

Lord Frederick sorbi o gură surprinzător de lungă. Dar călătorise de câteva ore și afară era cald, așa că era normal să-i fie sete.

Lady Julie luă și ea o gură mai lungă.

Acel ceva pe care încerca să și-l amintească Ripley se afla undeva în mintea lui, însă nu îl putea identifica.

– Delicios, spuse Lord Frederick arătând spre pahar. Mereu ai avut o pivniță bună la Camberley Place și în Londra. Dar nu ai prea mai fost în Londra în ultimul timp.

– Nu am mai fost deloc, spuse ea. Dar mă gândesc să schimb asta.

Un mușchi de pe fața unchiului zvâcni. Acesta își așeză ochelarii pe cea mai apropiată masă și spuse:

– Oricât de bună ar fi băutura, Lady Charles, trebuie să-mi amintesc de ce am venit. Misiunea urgentă care m-a dus aici îmi cere să îmi păstrez mintea limpede. Trebuie să îi dau lui Lady Olympia o scrisoarea de la nepotul meu.

Din interiorul hainei, Lord Frederick scoase o scrisoare surprinzător de consistentă. Ce era surprinzător era că, venind de la Ashmont, conținea mai mult decât o foaie de hârtie.

– Am permisiunea ta, Lady Charles? Sau vrei să o citești mai întâi?

– Cu siguranță nu. Nu sunt mama lui Lady Olympia. Și, oricum, e majoră, iar scrisoarea e de la logodnicul ei.

Lord Frederick încuviință și se apropie de Lady Olympia.

– Trebuie să îți înmânez scrisoarea, cu cele mai profunde scuze. Ashmont ar fi venit chiar el dacă nu l-aș fi sfătuit eu să n-o facă. Regretă că i-a lăsat o impresie neplăcută lui Lady Charles. Făcu o plecăciune spre mătușa Julia. Și a fost de acord cu mine că cel mai bun mod de a trece peste o impresie neplăcută e să îți respecte spațiul și să nu își facă apariția până când nu o să fie în starea potrivită pentru a fi văzut. Între timp, nu vrea să ai nici o îndoială în privința sentimentelor lui.

Lady Olympia deschise scrisoarea primită. Părea calma, cu excepția ușoarei roșeți din obraji. Își aranjă ochelarii, deși nici că puteau fi mai drepți, și deschise scrisoarea. Se mută mai lângă fereastră, ca s-o citească. Ripley se trezi uitându-se la zăvor și se întrebă dacă ar întâmpina aceleași dificultăți ca la casa Wayland – asta dacă tânăra se hotăra să fugă.

Dar de ce ar face asta? Nu avea de ce să fugă. Ashmont era departe, în Londra, iar unchiul Fred, care era diabolic sub înfățișarea de bună-creștere, nu îi propusese să o ia cu el înapoi.

Ei bine, nu putea face asta, nu-i așa? Mătușa Julia trebuia s-o însoțească. Sau o altă lady respectabilă ori poate mama ei. În orice caz, dacă Lady Olympia ar fi vrut să se întoarcă în Londra, ar fi făcut-o, și, dacă nu voia, n-o făcea, iar nici una dintre decizii nu depindea de Ripley.

„În cazul acesta, ai putea să te căsătorești tu cu mine.“

„Cum o să te simți peste un an, peste cinci ani?“

Ripley observă că Lord Frederick se duse lângă mătușa lui și își luă un scaun, murmură ceva, iar mătușa Julia îi răspunse. Dar asta se întâmpla pe fundal, și ar fi putut la fel de ușor să fie tablouri atâr-nate pe perete.

Ripley nu o vedea decât pe Olympia, cu capul aplecat deasupra scrisorii, aranjându-și ochelarii din când în când. Părul nu îi cădea pe umeri, dar nu era nici la fel de aranjat pe cât fusese când intrase în bibliotecă, înainte... înainte... înainte...

Nu era la fel de aranjat ca înainte să o sărute și să facă mai mult decât avea dreptul, decât era onorabil să facă, deși era așa puțin...

„Ai putea să te căsătorești cu mine.“

„Cum o să te simți...“

Într-un final, Lady Olympia împături scrisoarea. Cei mai în vârstă din cameră o observaseră probabil fără să își dea seama, pentru că tăcură.

Tânăra puse scrisoarea pe o masă din apropierea ușii, apoi ieși din cameră.

Capitolul 13

Pentru ce păru o eternitate, nimeni nu spuse nimic.

Ripley clipi, întrebându-se dacă visase ce se întâmplase. Când deschise ochii, se așteptase ca Olympia să reapară în fața lui, cu scrisoarea în mână, sau să privească în față și să își îndrepte ochelarii înainte să vorbească. Dar tânăra plecase. Îi auzise pașii repezi trecând prin pasajul care ducea către sala cea mare. Auzi o ușă care se închise.

O luă spre ușa pe care ieșise și ea, însă mătușa Julia îi ieși în cale. Cum scaunul nu era la fel de flexibil precum corpul lui, nu reuși să se strecoare.

Lady Charles luă scrisoarea și o desfăcu.

– Ce Dumnezeuului i-a zis?

Lord Frederick se duse spre ea, formând un obstacol și mai mare în fața ușii.

– Doar ce ar fi trebuit să-i spună, zise el.

– Ce ar fi trebuit! repetă mătușa Julia. Și, mă rog, ce anume și cât de mult știi tu despre asta? E opera ta?

– Vrei să te dai din drum? întrebă Ripley. Nu sunt interesat de scrisoare. Trebuie să...

Mătușa Julia citi:

– „Presupui că sentimentele mele s-au schimbat, și ai dreptate, însă nu în felul în care presupui. Sentimentele mele pentru tine doar au devenit mai puternice, la fel ca groaza că te-aș putea pierde“.

– Trebuie să..., încercă Ripley din nou, însă mătușa lui continuă să citească și, în timp ce el se străduia să-i ocolească pe ea și pe unchiul Fred, auzi:

– „... Mi-a distrus pacea și m-a obligat să-mi examinez comportamentul, lucru pe care ar fi trebuit să-l fac acum mult timp, înainte să îți cer să faci pasul de a-mi încredința viața ta. Ultimele zile m-au pus pe gânduri, și aceste gânduri mi-au scos în evidență defectele și greșelile. Am înțeles că aceste sunt triviale, altfel nu ar fi ridicat

în mintea ta temeri și îndoieli destul de mari cât să faci un gest disperat. Scrii în termeni duri despre tine, dar sentimentele pe care ți le port sunt departe de a fi tăioase. Nu pot decât să-ți admir curajul și îndrăzneala și să te implor să mă ierți pentru că te-am făcut să-ți asumi un risc ce nu era necesar“.

Nu era stilul lui Ashmont, dar erau, cu siguranță, sentimentele lui. În privința asta, Ripley nu avea nici o îndoială, așa cum nu avea nici o îndoială nici că unchiul Fred transformase acele sentimente în ceva mai impresionant decât ar fi putut Ashmont.

Noaptea dinaintea nunții... lucrurile pe care Ashmont le spusese despre ea. Blândețea neașteptată cu care spusese: „A fost bună“.

Dar spusese mult mai multe: despre grația ei, inteligența, pofta de viață și umorul și despre faptul că își ascundea lumina. Cât de isteată era și mai atrăgătoare decât își dădeau seama unii, de parcă ochelarii ar fi putut să urâtească o femeie drăguță. Dar era cu atât mai bine că nu-și dăduse nimeni seama, pentru că altfel alt individ ar fi făcut-o a lui.

Mătușa Julia continuă să citească, iar scrisoarea deveni mai pasională și mai convingătoare. Însă Ripley, care o lua către ușă, abia auzea altceva în afară de zgomotul din creierul său, unde se dădea o luptă între bine și rău, onoare și dorință. Între „trebuie să-i dai drumul“ și „nu poți să-i dai drumul“.

Își auzi mătușa spunând:

– E monstruos de nedrept, sir.

– Pentru cine?

Acesta fu ultimul lucru pe care îl auzi Ripley în vreme ce ieșea din marea sală, unde se rățoi la servitorul Tom, care îi deschise ușa repede.

– În ce direcție a luat-o?

– Pe alee, în dreapta, Excelență.

Aleea era cu pietriș, nu chiar cea mai ușoară suprafață pe care să conduci un scaun mecanic, așa cum descoperi Ripley destul de repede. Însă, dacă bunica lui reușise s-o facă, avea să reușească și el. Asta nu făcu însă experiența mai puțin frustrantă. Pe două picioare, ar fi prins-o pe Olympia din urmă cu ușurință, deși momentan nu o vedea. Chiar și așa, nu avea cum să fi ajuns prea departe în acele câteva minute până ajunsese el.

Ducele merse mai departe și dădu de un alt set de alei, nu de noroi. Îl văzu pe unul dintre grădinari și îl chemă. Bărbatul, care făcea parte dintre angajații mai vechi – Hill era numele lui –, veni în grabă.

– Domnișoara, Hill. În ce direcție a luat-o?

Hill se scărpină în cap și se uită în jur, încruntat.

– Greu de spus, Excelență, dar părea să o ia înspre sud, spre râu.

Ripley se duse pe aleea grădinii, printre plante și statui care îi re-duceau vizibilitatea la ce se vedea în față. Trecu ceva timp până reuși în sfârșit să o vadă, o siluetă mică aflată la distanță.

Când părăsi grădinile formale, peisajul relativ plat îi ușură înaintarea. O văzu luând-o în direcția casei pescărești unde el, prietenii și sora lui petrecuseră mulți ani în trecut.

Ripley înainta încet. Deși acum mergea ușor la vale, pământul era mai dur, iar tufele și copacii îi blocau vizibilitatea. Din când în când, o mai vedea pe Olympia, și-și aminti de ziua din grădina casei Wayland, când urmărise albul printre tufe. Acum, avea impresia că o urmărise toată viața lui.

Ar fi trebuit să meargă după ea înainte, cu mulți ani înainte. Știu-se că era acolo, printre persoanele timide și bătrâne. Niciodată nu se întrebase de ce. Luase drept sigur faptul că ea avea să fie mereu acolo. Niciodată nu se gândise la asta. Oare presupusese că îl aștepta pe el să vină ca un cavaler dintr-un roman de dragoste? Dar atunci când era el pregătit?

– Termină cu gânditul, bombăni Ripley.

Acum, o văzu mai aproape.

– Olympia! strigă el.

Tânăra se întoarce.

– Pleacă! țipă ea și începu să meargă.

El se izbi de vreo două ori de copaci. Ziua devenise înnoată, iar căldura era apăsătoare. Măinile lui transpirate alunecau pe mânere, făcând scaunul să se abată de la drum.

– La naiba, Olympia!

– Pleacă!

– Trebuie să vorbesc cu tine!

– Nu!

Olympia continuă să meargă.

Ripley se chină cu scaunul, care se poticnea tot mai des. Roțile nu cooperău și îl tot băgau în tufișuri. Se lovi de pietre, și panta, oricât de lină ar fi fost, tot îl ducea la vale prea repede în timp ce el încerca să țină drumul.

Olympia continuă să meargă, și ar fi fost ușor de urmărit dacă drumul nu ar fi devenit și mai dificil. Copaci și tufe care nu fuseseră

tăiate de cel puțin un an îi tot ieșeau în cale. Se părea că nimeni nu se sinchisise să curețe pietricelele și alte resturi care ajunseră acolo.

Deși scaunul ar fi trebuit să funcționeze fără probleme pe orice teren, nu fusese creat pentru drumuri în sălbăticie. Ripley încerca să îl manevreze și, în același timp, să nu cadă în râu. Ca să facă asta, ar fi avut nevoie de trei mâini. Cum nu avea decât două, ținea mâna stângă pe o manetă și partea dreaptă o mânuie cu cotul drept, în timp ce mâna dreaptă rămase pe manivela care oprea roțile și care nu mergea pe cât de bine ar fi trebuit.

Era la câțiva metri de Olympia când mâna lui transpirată alunecă de pe mânerul cu frâna. Înainte să poată recăpăta controlul, scaunul se rostogoli în față. Întoarse mânerul într-o parte, ca să iasă de pe drum, unde denivelările l-ar fi încetinit, însă scaunul se lovi de o piatră. Rămase cu maneta dreaptă în mână, scaunul se clătina scurt, după care o luă în jos pe drum, direct spre apă.

Se uită la maneta nefolositoare din mână și o aruncă.

Dădu drumul celeilalte manete.

O auzi pe Olympia țipând.

Îngrozită, Olympia privi cum scaunul se ducea către drumul aflat lângă râu, apoi dincolo de el, până în apă. Acolo se lovi de ceva, iar zdruncinătura fu destul de puternică încât Ripley să-și dea capul pe spate. Scaunul căzu într-o parte.

Olympia fugi spre el. Apa nu era adâncă, însă avea multe pietre. Ajunse lângă scaun.

Un cap întunecat și ud își făcu apariția. Ripley se uită la ea și râse.

Inima ei, care pentru o clipă se oprise, începu să bată atât de puternic, încât o luă amețeala. Îi era cald și frig în același timp.

Crezuse... Crezuse...

Dar nu, el era acolo. Idiotul râdea. Era întreg. Fără sânge. Nu era mort. Îi venea să-l omoare.

– Ce bărbat nechibzuit! spuse ea. Ai fi putut să-ți rupi gâtul!

– Ești udă, replică el.

În depărtare se auzi un zgomot. Ripley își lăsă capul pe spate și se uită la cer.

– Și urmează să te uzi și mai mult.

Olympia se uită și ea în sus. Cerul, care fusese albastru, se ascundea acum în spatele unor nori gri imenși. Auzi o altă pufnitură, mai

tare și mai aproape. Luă scaunul și îl întoarse cu fața în sus. Măinile îi tremurau.

— Ridică-te! Ridică-te!

Ripley se sprijini de scaun ca să se ridice.

Olympia era deja udă. Nu-și făcea griji că s-ar uda și mai tare. Dar nu voia să stea în câmp deschis pe timpul unei furtuni cu fulgere.

— Așază-te.

— E rupt, și nu poți să mă împingi la deal în el. Nu că aș fi nerăbdător să stau din nou în chestia aia. Uite unde m-a adus. Eu îmi vedeam de treaba mea, când s-a hotărât că vrea să înoate.

— Tu i-ai dat drumul, te-am văzut!

— Mă săturasem să mă lupt cu el.

— Ai fi putut să-ți rupi gâtul.

Își dorea să nu-i fi păsat de ce se întâmpla cu el. Își dorea ca altcineva, oricine, să o fi urmărit când fugise din casa Wayland și să o fi adus înapoi, înainte să se îndrăgostească de bărbatul greșit.

— Uitasem cât de pietros e fundul de râu aici, zise Bărbatul Greșit. Spre centru e mai neted.

Era conștientă de cât de pietroasă era albia râului aici. Nici nu voia să se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla. Voia să iasă din râul în care Ripley aproape se omorâse.

— Nu contează.

Zgomotul se întetea, iar nori greoi întunecară lumea din jurul lor.

— Trebuie să ne întoarcem.

Încercă să împingă scaunul în susul râului, o sarcină care se dovedea mai grea decât părea.

— Ce faci? Lasă-l aici, spuse el.

Ea continuă să împingă. Trebuia să se lupte cu ceva, așa că de ce nu cu obiectul acesta? Ripley oftă și i se alătură, fiecare împingând de un colț al scaunului. Olympia spera că ducele îl folosea ca să se sprijine, după care își aminti că nu era în măsură să-și facă griji pentru el. Ripley nu era problema ei. Avea destule probleme. Trebuia să învețe să iubească alt bărbat, pentru că acel bărbat încă o dorea, iar ea era o fată practică, și să se mărite cu el era lucrul practic pe care îl putea face.

— Casa pescărească este după colț, spuse el, făcând semn cu capul. E la nivelul pământului, nu în deal, și e mult mai aproape decât casa.

Olympia se uită în direcția în care arătă el, apoi mai sus, în direcția de unde venise. Nu era sigură unde era casa. Habar n-avea cât

de mult mersese prin parc. Cuvintele lui Ashmont o durură, chiar dacă știa că nu erau chiar cuvintele lui. Scrisoarea părea să fie însă a lui, iar ea voia să fugă. Nu c-ar fi avut cea mai vagă idee încotro. Nu că i-ar fi fost clar de ce anume voia să fugă sau că ar fi văzut vreun rost în fuga asta. Ce bine ar fi fost dacă nu ar fi fugit prima oară.

Nu se putea gândi însă la asta acum. Întinericul devenea mai profund, în timp ce tunetele se revărsau asupra lor. Cu colțul ochiului, văzu un fulger.

Nu se împotrivi când Ripley întoarse scaunul în direcția casei pescărești.

Ripley îi spusese s-o ia înainte și că el avea să o urmeze cu scaunul, însă Olympia nu cooperase. Dacă l-ar fi lăsat să împingă scaunul singur, ar fi pus prea multă greutate pe picior.

Din fericire, mai aveau doar o distanță scurtă de străbătut. Casa pescărească se afla lângă râu de aproape o sută cincizeci de ani. Ori-cum, Ripley spera că încă stătea în picioare.

Furtuna începu să cadă, și, când ajunseră la întorsătură, un fulger lumineă cerul. Urmă îndeaproape tunetul. Picăturile de ploaie cădeau pe drum, pe scaun, pe capetele lor.

Ripley împinse scaunul mai repede, ignorând zdruncinăturile pe care le simți când piciorul drept păși pe un buștean. Pământul din jur trebuia îngrijit, însă împinse gândul la o parte pentru altă ocazie. Priveliștea era învaluită în umbră. Tunetele se revărsau, în timp ce fulgerele luminau printre nori.

Cum se întoarseră după curbă, văzură casa.

După părerea multora, nu era chiar o casă pescărească. Nu arăta deloc precum templele pescărești clasice, gotice și chinezești, cu multe camere și etaje. Asta era pur și simplu o structură pătrată din piatră, cu câteva elemente arhitecturale de templu. Un strămoș o construisese cândva la sfârșitul anilor 1600. De atunci, nu mai fusese extinsă sau ornată și avea o singură cameră, luminată de ferestrele care se aflau pe toate cele patru părți. Trei trepte mici duceau către o verandă îngustă ce adăpostea ușile duble.

Când se grăbiră înăuntru, un fulger lovi clădirea. Peste o clipă, tunetul năvăli peste ei.

Ripley lăsă scaunul lângă scări și șchiopătă pe trepte în spatele Olympiei. Când ajunseră pe verandă, ploaia începuse să cadă cu putere. Ripley trase de mâner. Ușile nu se mișcară. Erau închise. Bineînțeles.

– Nu contează, spuse ea. Suntem adăpostiți de ce era mai rău, și probabil o să treacă foarte repede.

– Nu prea cred, spuse el. Nu pare genul acela de furtună. Pare să fi venit aici ca să stea.

Se duse, șchiopătând, într-o parte a casei și testă ferestrele.

– Ripley!

În spate, găsi una cu zăvorul rupt.

– Am găsit o cale de intrare, strigă el. Stai unde ești. Deschise fereastra, după care se întoarse după scaun. O să te urci pe scaun în timp ce eu îl țin, te cațări pe fereastră și deschizi ușa dinăuntru, spuse el.

Se putea gândi la mai multe femei care s-ar fi uitat la el de parcă ar fi fost nebun.

Olympia încuviință.

Îl ajută să împingă scaunul, iar el o lăsă, deși nu avea nevoie de ajutor. Când îl ținu fix, ea se sui repede pe el, după care intră în casă pe fereastră, într-o rafală de fuste, jupe și un miros familiar. Deși purta hainele mătusei lui, parfumul pe care îl simți era de la pielea și părul Olympiei.

Își aminti cum se cățăraseră peste zidul din fundul grădinii casei Wayland. Își aminti rochia ei și jupele gădilându-l pe față.

Dădu la o parte amintirea, se duse înapoi la ușă și așteptă. Și tot așteptă. Picăturile cădeau mai repede. Vântul bătea.

– Vrei să deschizi ușa? Sau te aștepți să blochez fulgerul cu scaunul?

– E întuneric. Nu găsesc... A, aici e.

Ușa se deschise, și Ripley intră.

– Scaunul, spuse ea. L-ai lăsat...

– Lasă scaunul!

Ripley privi în jur. După ce ochii i se obișnuiră cu întunericul, văzu cutia de aprins focul pe poliță și câteva ustensile simple pe care familia le ținea mereu acolo: tigăi, câteva farfurii și căni, un urcioc și un castron. Pe masă era un coș mic cu fețe de masă. Lemne fuseseră așezate lângă șemineu.

Ripley făcu focul. Asta îi dădu o ocupație în timp ce se hotăra ce să facă. Sau, și mai important, ce să spună.

Era conștient de tăcerea apăsătoare dinăuntru, în timp ce lumea exterioară se întunecase, fiind când și când spintecată de străluciri de lumină și de explozii care zdruncinau ferestrele vechi.

– Cineva a fost aici, spuse el în timp ce privea flăcările. Tot ce ține de parc arată... nu chiar neglijat, dar nu bine îngrijit. Însă lemnele au fost aduse recent. Probabil Alice a făcut asta. Aici, ne jucam când eram mici.

Cele trei paturi în care el și prietenii lui obișnuiau să doarmă erau încă acolo. Două erau goale. Pe unul, erau așternuturi. Era clar că Alice își petrecuse timpul aici de curând. De ce? Spera că nu se răzgândise în privința căsătoriei ei, pentru că era prea târziu. În plus, Ripley avea destule complicații în viața lui ca să nu îl mai adauge și pe Blackwood.

Vântul deschise larg ușile.

El și Olympia se grăbiră să le închidă. Ripley le încuie, ținând realitatea la depărtare. Pentru moment.

– Uită-te la tine, spuse Olympia. Ești ud până la piele.

– E vară, zise el.

– Nu e chiar așa cald.

– Am făcut focul.

– Umezeala rămâne în clădirile din piatră, spuse ea. Țsta e practic pe un râu. Nu ești doar ud, ci și învinetțit. Glezna ta nu o să se mai facă bine, la cum o abuzezi.

– E mai bine, zise el. La câte griji îți faci, cineva ar putea crede că îți pasă...

Olympia îl privi lung.

– Ar putea, spuse el.

– Ar putea?

Olympia se apropie de foc, apoi de o fereastră, după care veni înapoi în fața lui, cu mâinile în șold.

– Ar putea? Cât de greu de cap poți să fii? Mai că te-am cerut în căsătorie!

– Da, dar nu ar trebui să-i spui unui bărbat așa ceva fără să-l avertizezi.

– Mai lipsea să-mi rup hainele și să țiip: „Fă-mă a ta, acum!” De ce avertisment mai ai nevoie?

– Asta a fost cam subtil pentru mine, având în vedere că nu ți-ai dat, de fapt, hainele jos. Și mai e și partea cu gânditul. Partea mare și complicată cu gânditul.

– Nu e așa complicată.

– Atunci, hai să spunem... tensionată. E un cuvânt bun.

– E un cuvânt prostesc.

– O să complici lucrurile, nu?

– Nu complic nimic. Înțeleg totul. Perfect. Mult prea bine. Ceea ce înseamnă că nu trebuie să vorbim iar despre prietenie, loialitate și onoare. Mă face să vreau să urlu, și nu sunt o persoană excesiv de emotivă. Sunt practică și rațională. Știu că nu ai văzut latura asta a mea prea mult, dar...

– Am văzut mai multe laturi de-ale tale.

„Cum o să te simți peste un an, peste cinci ani?”

Știa cum s-ar simți. Simțea chiar acum asta.

– Am văzut atâtea laturi de-ale tale, încât înțeleg mai bine ca ori-când de ce Ashmont nu o să-ți dea drumul.

– Pentru că e posesiv și încăpățânat.

– Așa ți s-a părut scrisoarea lui? Pentru că eu nu asta am auzit. E adevărat că am auzit numai fragmente din ea, și asta împotriva voinței mele, dar mătușa mea și unchiul lui malefic îmi blocau ieșirea în timp ce se certau. Altfel, te-aș fi ajuns din urmă mai devreme.

– Nu ar fi trebuit să vii după mine. Nu de data asta. Nici ieri.

– Nu, ar fi trebuit să fie Ashmont, dar nu a fost.

– Nu a fost Ashmont pentru că era prea beat, în ziua nunții, ziua de care spui că era încântat.

– Da, ei bine, poate să fie cam nemernic uneori.

– Cam! Uneori!

– Nu sunt în poziția să azvârl cu pietre. Ideea e că motivul pentru care am venit după tine de data asta...

– Nici măcar n-a scris el scrisoarea, spuse ea. Adică, a pus tocul pe hârtie, dar alea nu erau cuvintele lui. Nu scrie, și cu atât mai puțin nu vorbește așa. Și abia dacă erau pete de cerneală. În plus, a acoperit două foi, față-verso.

– Petele le face când se oprește să gândească.

– Nu a trebuit să gândească. Altcineva a făcut asta pentru el.

– Nu chiar. Ideea este că aș prefera să nu îl apăr în momentul de față, dar vreau să prezint cazul corect.

– Nu am nevoie să fie nimic prezentat. Nu sunt proastă.

– Scrisoarea arată cât de sincer te vrea înapoi. Avea de gând să fie corect. Onoarea și prietenia îi cereau asta. Pentru ca Ashmont să se supună umilinței de a-l lăsa pe unchiul lui să-i dicteze o scrisoare de dragoste... cred că asta arată ce simte. Și, chiar dacă cuvintele nu erau ale lui Ashmont, sentimentele erau. Îl cunosc. L-am auzit în noaptea de dinaintea nunții.

Ea își încrucișă brațele, și expresia ei deveni împietrită. Însă ochii îi deveniră gri, și Ripley văzu durerea din ei.

În jurul lor, furtuna se întetea. Lumea deveni neagră, apoi de un alb aprins și iar neagră, în timp ce tunetul le sublinia cuvintele și tăcerile.

Înăuntru era liniște, cu excepția focului care trosnea, însă liniștea era atât de apăsătoare, încât Ripley simțea că mergea prin noroi până la piept.

Sau poate prin nisipuri mișcătoare. Se gândi și-și alege cuvintele cu atenție.

– De asta ai fugit azi? Din cauza sentimentelor pe care unchiul Ashmont l-a ajutat să le imprime cuvintelor?

– Da. Își desfăcu brațele și se îndreptă spre foc, apoi spre fe-reastră. Voiam să plâng, dar, când am ajuns afară, departe de toată lumea, nu am putut s-o fac. Și nu am putut să mă întorc și să aranjez cărțile ca să mă calmez, pentru că toată lumea m-ar fi găsit, și atunci sigur aș fi plâns. Așa că m-am plimbat.

– Dacă nu vrei să te căsătorești cu el, nu te căsători.

– Nu vreau, dar trebuie s-o fac. Însă nu pot. Cum aș putea? Cum aș putea, când....

O bubuitură de afară o întrerupse. Ferestrele se luminară din nou. Apoi, o altă bubuitură, cu ecouri.

În timp ce privirea lui se obișnuia cu lumina schimbătoare, văzu că expresia îndurerată de pe fața ei dispăruse, ca și cum fulgerul ar fi luat-o cu el. Pentru o clipă, păru să fie confuză în privința unui lucru. Apoi, inspiră adânc și expiră. Ripley se uită cum bustul ei se ridica și cobora. Își impuse să nu se uite acolo. Ca de obicei, nu se ascultă.

– Nu contează, spuse ea.

Își dădu jos baticul alb de la gât.

Ducele nu înțelesese de ce avusese nevoie de el în primul rând, decât poate ca accesoriu pentru o rochie foarte plictisitoare. Și, da, avea sens să îl dea jos. Se făcuse destul de cald înăuntru, cu ferestrele închise și focul care ardea poate mai intens decât ar fi fost nevoie într-o zi ploioasă de iunie. Deoarece se gândise prea mult și nu fusese atent la ce făcea, făcuse un foc prea mare.

Apoi, Olympia începu să-și desfacă nasturii rochiei.

Ripley experimentă aceeași senzație pe care o simțise în urmă cu puțin timp, acum o viață, în bibliotecă, atunci când ea pusese scrisoarea pe masă și ieșise. Își închise ochii și îi deschise, dar nu, asta nu era o fantezie sau un vis.

– Ce faci? întrebă el.

– Sunt lipsită de subtilitate, spuse ea.

Rochia era croită ca o haină, având nasturi de sus până jos. Deja ajunsese la jumătatea corsajului, deși erau peste douăzeci de nasturi foarte mici acolo și alți două, trei mii pe fustă.

În timp ce ea îi desfăcea cu o eficiență alarmantă, Ripley se gândi la ce spusese – și anume, că era lipsită de subtilitate.

Apoi, își aminti.

– Olympia, spuse el.

Ea continuă să desfacă nasturii, concentrându-se aparent pe ce făcea, deoarece își prinsese buza de jos între dinți, și îi apăru un mic rid pe frunte, imediat deasupra nasului.

– La naiba, Olympia!

– Toată lumea spune asta. „La naiba, Olympia.“ Ei bine, la naiba și ție.

– Oprește-te!

– Nu prea cred. Situația e intolerabilă, și nu văd cum s-ar putea înrăutăți.

Desfăcuse rochia până la talie. Ripley îi vedea gâtul moale. Îi văzu și pielea de mai jos și o parte din lenjeria albă.

Își spuse că era mai mare și mai puternic și o putea face să se oprească foarte ușor. Dar nu reuși. Trebuia să o atingă.

Nu putea să nu o atingă.

Decât dacă... Nu *acum*.

– Se pot înrăutăți, chiar mult, zise el.

Furtuna continuă, bubuind și luminând în jurul micii case pescărești.

El înghiți în sec.

– Da, poate nu e o idee chiar așa rea până la urmă. Toate hainele tale sunt ude.

La fel erau și ale lui, dar le ținea pe el.

Olympia nu spuse nimic. Desfăcu centura și o aruncă pe un scaun. Camera deveni apăsător de fierbinte.

Ea continuă să desfacă nasturii. Acum, trebuia să se aplece în față ca să facă asta, iar el putea vedea umflătura sânilor deasupra decolteului cămășuței. Și marginea de dantelă direct sub cămașă. Era marginea corsetului ei. Cel pe care i-l cumpărase el. Dumnezeuule. Funde roz și dantelă, peste tot pe... acolo. Și acel *acolo* era voluptuos și plin.

– Olympia.

Ea continuă să își descheie nasturii, și partea din față a rochiei se desfăcu, etalând corsetul în tot păcatul său delicios și talia plăcută pe care o îmbrățișa... și curbura dulce care trasa umflătura șoldului.

„Pleacă“, își ordonă Ripley. Nu trebuia decât să deschidă ușa și să iasă. O mică furtună nu avea ce să-i facă, și, dacă îi făcea ceva, cu atât mai bine.

Încercă să se întoarcă, dar ea trecuse de șolduri și își desfăcea rochia până la genunchi. Acum, Ripley vedea tot corsetul și o parte din jupă, care era de un alb banal, mult mai banal decât corsetul, și nu ar fi avut cum să fie mai inocentă nici dacă ar fi purtat-o o călugăriță. Dar Olympia nu era călugăriță, și purta acel corset franțuzesc... iar sâinii ei amenințau să se reverse din el.

Ducele nu se putu mișca de unde era, doar își încheșta și descleșta mâinile, în timp ce pulsul i-o luă razna. Stătea și o privea ca un idiot cum se dezbrăca, aplecându-se ușor, până la partea de jos a rochiei. Când desfăcu ultimul nasture, se foi ca să scape de mânecile strâmte și își trase rochia de pe ea, apoi o aruncă pe scaun.

Îl privi, cu fața îmbujorată, ochii strălucitori și gura arcuită într-un mic zâmbet triumfător.

Avea tot dreptul să arate triumfătoare. Se prezenta în toată imprevizibilitatea și frumusețea ei voluptoasă. Fata care pusese la punct un nemernic. În multe lenjerii albe și un corset obraznic, cel mai delicios de irezistibil lucru pe care îl văzuse vreodată.

Ripley nu rezistase niciodată tentației. Nici măcar nu știa cum s-o facă.

Nu putea să se uite în altă parte, să fugă sau să facă ce trebuia. Niciodată nu fusese un sfânt și nu avea de gând să înceapă acum, dintre toate momentele.

– E prea subtil pentru tine? întrebă Olympia.

– Nu, reuși să îngaiame el. La naiba, Olympia!

Doi pași șchiopătați anulară distanța dintre ei. Alți doi o aduseră pe ea lipită de perete.

Capitolul 14

Olympia îl privi. Era atât de aproape, că îi putea simți căldura corpului. Ochii lui se micșorară periculos de mult. Inima ei bătea așa puternic, încât abia putea respira, iar vocea practică din mintea ei îi spuse să fugă.

Dar sfatul nu avea nici un sens, și, în plus, venise prea târziu. Dacă fuga ar fi rezolvat ceva, ar fi fugit mai repede și mai departe în ziua în care își lăsase mirele beat așteptând-o în fața preotului.

Se numise o domniță la ananghie, dar nu era. Domnițele la ananghie era mereu domnișoare neprihănite care dădeau de necaz fără să aibă vreo vină. Ea își crease problemele. Nu vreun dragon. Nu niște vrăjitori malefici. Nu niște răufăcători cu mustățile răsucite. Nu părinți cruzi sau părinți vitregi.

Nu, totul fusese declanșat de Olympia, la naiba.

Și tot Olympia era pe jumătate goală și se uita la expresia flămândă a lui Ripley și îi zâmbea în timp ce ochii lui verzi străluceau fierbinți ca flăcările unui dragon.

O adevărată domniță la ananghie ar fi încercat măcar să plece, însă asta era ultimul lucru pe care și-l dorea Olympia.

Parfumul de pădure persista, la fel ca mirosul de vară furtunoasă, lână udă și fum. Sub acestea era mirosul pielii lui, deși nu-l simțea încă. Inhală adânc.

Ripley începu să spună ceva, însă, când ea inspiră, privirea lui alunecă în jos, către gura ei, după care se duse la sânii ei.

O apucă de ceafă, își înclină capul și o sărută apăsător. Ea îi răspunse. Nu era sărutul dulce al unei virgine, pentru că ea nu era dulce, nu-i așa? Era Olympia, la naiba, și voia mai mult și mai mult din ce doar gustase înainte: păcat, fierbințeală și sentimente sălbatice. Sentimente pe care renunțase să creadă că avea să le mai trăiască.

Era vag conștientă de ploaia care cădea pe acoperișul colibei și care bătea în ferestre. Era vag conștientă de bubuiturile furtunii de afară. Dar totul se întâmpla departe, ca într-un vis.

Centrul lumii era aici, în dorința incorectă și inacceptabilă cu care se săturase să se lupte. Asta își dorise, poate din momentul în care el dăduse buzna în bibliotecă împreună cu prietenii lui. Fie că începuse atunci, cu mult înainte sau după, acum, îl voia pe el.

Voia să fie strivită de corpul lui masiv și să-i simtă brațele înfășurate în jurul ei. Poate nu știuse asta înainte, însă acum știa că voise să-i simtă pieptul lipit de al ei și să simtă o exaltare deloc feciorelnică. Așteptase, fără să știe ce, până acum: să simtă căldura crescând în ea și în jurul ei. Ca lava fierbinte, îi aluneca peste piele și sub ea și în creier. Topea și ardea totul în cale: în primul rând, noțiunile practice. Lumea deveni încețoșată și începu să se rotească în jurul ei. Era pierdută și fericită pentru asta.

Ripley nu era primul bărbat de care ar fi ales să se îndrăgostească, ci mai degrabă ultimul. Dar, ghinionul ei, el era alesul.

„Doar o dată. Doar de data asta. Pasiune. Doar de data asta, bărbatul pe care îl vreau, chiar dacă e greșit și un dezastru.”

Ripley o sărută și o tot sărută. Peste tot. Pe o parte a feței și pe o ureche, în spatele urechii și pe gât. Era numai gura lui pe pielea ei, o presiune atât de mică având atâta putere. Însă atingerea gurii ei era de ajuns ca s-o facă să vrea mai mult. O făcu să uite de ea și de tot ce învățase vreodată despre bine și rău. Tot ce păruse atât de sigur și de solid înainte în ea, mintea și voința practicei Olympia, totul cedă în fața lui și a puterii gurii sale, a atingerii, a mirosului pielii ei și a căldurii și a puterii corpului său masiv.

Ah, și mâinile lui.

Se mișcau pe ea în timp ce o săruta pe gât, apoi pe partea de sus a sânelui. Sunete animalice, mici gemete, ieșeau din ea.

Și, în timp ce el o săruta, ea era conștientă, însă vag, ca și cum s-ar fi întâmplat altundeva, de faptul că el îi desfăcea eficient corsetul. Într-un timp foarte scurt, Olympia nu simți decât șireturile care se desfăceau și corsetul care alunecă. Instinctiv, se întinse să îl prindă, deoarece începuse să alunece. Mâinile lui însă o opriră, și, când el impinse corsetul în jos și îi desfăcu cămășuța cu aceeași pricepere, Olympia uită ce trebuia să facă sau de ce.

Ripley îi trase cămășuța în jos, și apoi mâinile îi erau pe sânii ei, mângâindu-i și strângându-i.

O durere dulce și adâncă se combină cu un val de fericire atât de brusc și de puternic, încât Olympia abia mai putu să stea în picioare. Își dorise asta, deși nu avusese nici cea mai vagă idee ce anume și nici

nu și-ar fi putut imagina vreodată asta, indiferent de cât de sălbatică i-ar fi fost imaginația.

Apoi, el își puse gura unde îi fuseseră mâinile. Un val de căldură o străpunse direct în stomac. Genunchii i se înmuieră, și, dacă n-ar fi ținut-o el, ar fi alunecat direct pe podea.

— Ah, spuse ea. Ah!

Creierul ei atât de eficient nu putu oferi mai mult.

Ripley o ridică în brațe și o așeză pe ceva moale. Se aplecă peste ea și îi dădu jos ochelarii, după care se apucă s-o sărute din nou, începând cu fruntea.

Îi sărută sprâncenele, ochii, nasul, obrajii și bărbia și continuă de acolo. Săruturile erau mai pasionale decât cele dinainte și păreau să-i ardă pielea și sub piele. Făceau totul fierbinte, neclar și întunecat.

Ripley își croi drum ușor în jos, iar ea, care se zvârcolea de plăcere și de alte senzații acute, încercă să-și pună mâinile pe pielea lui. Avea nevoie să îl sărute așa cum o sărutase el, să îl marcheze: „Partea asta e a mea, și asta e a mea, și asta e a mea, și asta e a mea“.

Erau ca două armate care se luptau pentru teritoriu. Însă lupta era oarecum opusul unei lupte. Orice ar fi fost, trebuia făcut. Olympia avea nevoie ca mâinile ei să fie pe pielea lui și ale lui pe a ei. Avea nevoie de săruturi, multe – să le dea și să le primească. Deși se bucură de ce primea, simțea o pierdere a lucrurilor care o acoperiseră. Da, și hainele, dar era totuși ceva mai mult. Ani întregi, își ascunsese visurile și dorințele și, puțin câte puțin, alte părți din ea.

Însă, din momentul în care începuse să-și desfacă rochia, ea, oricine ar fi fost, ieșise din ascunzătoare. Ieșise din lumea pe care încercase să o facă sigură și lipsită de durere, dar care devenise mică și plictisitoare. Cu el, era imposibil să locuiești într-un loc așa mic. Cu el, nu putea juca după reguli și nici nu voia s-o facă.

Nu voia decât mai mult din el și din ce-i făcea. Îi trase cămașa în sus, ca să-și pună mâinile pe pieptul lui cald și tare. Olympia răsă în interior, simțindu-se triumfătoare când el gemu. Se simți triumfătoare chiar și când tot gемеa în timp ce se zvârcolea sub el, nerăbdătoare pentru altceva, pentru mai mult.

— Olympia, zise el cu glas răgușit.

— Da, replică ea. Da. Da.

„Da“, spuse ea.

Acel da bubui în mintea lui Ripley la fel de tare ca furtuna de afară. Sau poate un singur cuvânt era furtuna.

Se hotărâse ce avea să-i spună, însă nu asta voia să facă. Cel puțin, nu încă.

Însă felul în care Olympia îl privise în vreme ce își desfăcea nasturii.

Felul în care arătase, toate acele forme apetisante și lenjeria albă și fundele roz obraznice.

Era bărbat, și nu unul virtuos.

Așa că, atunci când ar fi putut să spună „Nu, stai” și să adauge ceva rațional și corect, nu o făcuse.

În loc de asta, păși direct în mijlocul problemei, cum făcea mereu. Făcu acei câțiva pași spre comiterea lucrului greșit, apoi ea era în brațele lui, moale și doritoare și învățând mult prea repede cum să-l înnebunească.

Iar acum, ea spuse „Da”.

Evident, ce altă alegere ar mai fi fost?

O privi cum stătea întinsă pe pat, în toată moliciunea ei crem și cu privirea pierdută, iar singurul gând din mintea lui era mai degrabă instinct decât gând, sentimentul pe care-l avea lupul când își vedea partenera: „A mea”.

Până la urmă, era duce. Prin vene îi curgeau secole de putere și de instinct de a poseda.

„Da”, spuse ea, iar el își mișcă mâna în susul piciorului ei, ridicându-i jupa. Mâna îi alunecă deasupra genunchiului și peste jartieră, până la pielea moale a coapsei ei și chiar mai sus, până la locul mătăsos dintre picioarele ei.

Acesta ar fi fost momentul în care să se oprească. Într-o parte întunecată și distantă a minții sale, știa asta. Însă ea nu scoase decât un scâncet surprins, după care „Da”, în timp ce se mișca sub mâna lui. Și, da, era udă și pregătită.

Și nu, el nu gândi. Gânditul nu era un obicei de-al lui, iar îndoielile erau ceva rezervat pentru alți oameni.

O atinse și o simți tresărind în jurul degetelor sale. Asta voia. Așa și trebuia să fie. Și totuși, era mai mult decât se așteptase sau experimentase vreodată.

Plăcerea ei pulsa prin el, ca o furtună de vară, împestrită cu sclipiri de lumină. Olympia era întuneric și lumină, pericol, excitație și dulceață. Era tot ce putea el să vadă, să simtă sau să gândească: ea, în brațele lui, sub mâinile lui, pasională, deschisă, încrezătoare și sălbatică.

Olympia tresări și râse.

Și el râse, însă mai mult din cauza șocului. Sentimentele erau atât de puternice.

El își mișcă mâna puțin ca să își aducă mădularul, însă ea spuse:

– Nu, nu încă!

Îl atinse, însă el presupuse că nu dorise să îl atingă acolo unde o făcuse, acolo unde era tare pentru ea. Dar îl atinse acolo, și, chiar și în întuneric, îi văzu ochii mărindu-se. Însă, în loc să își retragă mâna, o lăsă acolo și îl privi, cu același mic zâmbet pe care i-l aruncase înainte. O urmă de zâmbet.

– Da, spuse ea.

Era pierdut – sau poate fusese pierdut de la bun început, din momentul în care o văzuse într-un nor de alb în biblioteca casei Wayland. Sau cu mult înainte de asta. În urmă cu ani întregi. Cât timp pierdut.

Într-o clipă, nasturii de la pantaloni erau desfăcuți, iar, în alta, el era așezat între picioarele ei. Aproape în aceeași clipă, el intra în ea. Olympia scoase un scâncet înfundat, iar el se opri, deși crezu că avea să moară. Însă, într-o clipă sau două sau o mie de clipe furioase, o simți relaxându-se.

Apoi, urmă:

– Ah. Dumne... Ah, Dumnezeule, cum... Nu, nu te opri. Ah, Ripley! Dumnezeule! O să leșin.

Nu leșină, și nici el nu leșină. La început, o penetră încet. Deși acest ritm promitea să-l omoare, îi dădea ei timp să se obișnuiască și să învețe, însă ea învăța atât de repede și se oferea așa ușor, că Ripley deveni amețit de bucuria dorinței ei.

Părea să o pătrundă adânc, foarte adânc, într-un loc ascuns al fericirii. El era cel știutor, cel experimentat, însă, cu toată inocența ei și cu dorința de a învăța, îl duse undeva unde nu mai fusese înainte. O privi și se minună, chiar în timp ce o penetra adânc, și o simți strângându-se în jurul lui și ținându-l în ea. Trecu numai o clipă până când el deținu controlul din nou, cel puțin așa se presupunea, și conduse dansul iubiților pe care credea că-l știa atât de bine.

Însă, cu ea, nu era dansul pe care-l cunoștea. Era ceva diferit. Nu avea cuvinte, nu avea gânduri coerente, dar sentimentul era acolo, umplându-l.

Noul sentiment era acolo, în timp ce el simți ultimul ei spasm de plăcere și corpul ei pulsând în jurul lui. Ajunse pe propria lui culme a plăcerii. Și cobori din nou în lume, în timp ce corpurile lor se liniștiră și mintea îi reveni la loc, și știu, în primul rând, că ea era a lui. În al doilea rând, știu că nu mai era cale de întoarcere. Și, în al treilea rând, avea cea mai mare problemă a vieții lui.

Ripley deveni conștient de furtuna de afară, care nu mai era la fel de violentă ca înainte.

Se așeză lângă Olympia în patul mic și o luă în brațe. Își odihni bărbia pe capul ei. Amestecat cu mirosul focului aproape stins și al partidei de amor era propriul ei miros, la fel de proaspăt ca această zonă de pădure unde se jucase el în copilărie. Se gândi la cât de puțin semăna actualul moment cu noțiunea unui băiat despre cavaleri în armuri strălucitoare și domnițe la ananghie și dragonii pe care cavalerul îi înfrunta ca s-o salveze pe domniță. Ce nu ar fi putut prevedea, în cazul lui, era că dragonul era, de fapt, o prietenie pe care o considerase mai prețioasă decât orice altceva.

Ashmont, prietenul său.

Ripley îl trădase.

Ripley era o rușine și fusese asta de ani întregi, însă ce tocmai se întâmplase era probabil cel mai groaznic lucru pe care îl făcuse în viața lui.

Însă lui i se părea cel mai bun lucru pe care îl făcuse vreodată.

– Ai făcut-o acum, zise Ripley. Trebuie să te căsătorești cu mine.

– Da.

– Fără fugă.

– Fără.

Ea își lipi capul de umărul lui. Ripley îi simțea respirația pe piele. Nu voia să se miște. Nu voia ca acel moment să se termine. Avea nevoie să proceseze ce se întâmplase, însă nu aveau timp.

– Trebuie s-o facem imediat, spuse el. Trebuie să plecăm de aici și să mergem la Londra înainte ca unchiul Fred să știe că am plecat. Lucrurile sunt destul de complicate, nu mai trebuie să avem de-a face și cu el.

Olympia se retrase și se ridică. Părul ei, miere închisă cu șuvițe aurii, îi cădea peste umeri și în ochi. Sâniile ei se revărsau peste cămășuță. Corsetul îi atârna la talie. Ripley îi atinse unul din sâni.

– Mă rog, poate nu chiar imediat.

O trase spre el și îi sărută sânul și gâtul. O sărută pe gură, iar ea își despărți buzele imediat. Sărutul deveni mai profund, iar o furtună fierbinte interioară năvăli prin el, și Ripley își pierdu voința de a se lupta cu ea. Într-o clipă, inima îi bătea cu putere din nou, și era prins în ea, mișcându-și mâinile peste formele moi ale corpului ei.

Cu doar o clipă în urmă, se răcorise. Începuse să gândească. Acum, nu voia decât și mai mult din ea. O sărută pe gât și îi lăsă urme de săruturi pe sâni. O apucă de fund și o trase spre el.

Ea râse și spuse:

– Poate nu chiar imediat.

Nu aveau timp să facă dragoste lent, iar, de data asta, el nu mai fu delicat. Îi atinse cea mai feminină parte și o mângâie. Ea începu să se miște pe mâna lui, udă și doritoare. Apoi, el era din nou în ea, cu picioarele ei înfășurate în jurul lui, și nu mai era nimic în mintea lui, decât ea și cum se simțea când era unit cu ea și șocul dat de faptul că simțea atâta fericire.

O presiune moale îl acapără, și îi simți mușchii contractându-se, trăgându-l, ținându-l. Nebunia minunată se întorsese. Lumea dispăru, și nimic nu mai rămase, decât felul în care o simțea pe ea și cum erau împreună. Era nou, încă nou, și o minune pentru el.

Era în ea, încercând să prelungească momentul, nedorind să se termine.

„Nu încă, nu încă.”

Dar era asemenea celei mai nebunești curse. Repede, repede, prea repede. Climaxul veni prea curând, și nu avu cum să-i reziste sau cum să-l încetinească. Fu, pentru el, o explozie de bucurie. Apoi, aluneca, aluneca tot mai mult către un loc tăcut.

De data asta, fu nevoie de mai mult timp pentru ca respirația lui Ripley să se normalizeze și mintea lui să nu mai fie încetoșată. Nu voia să dispară ceața. Nu voia să gândească. Voia doar să se bălăcească în cele 1 001 de minunății ale Olympiei.

Nu se putea bălăci.

Trebuia să fie calm, să gândească, să plănuiască.

Ashmunt. Ce să facă în privința lui. Dacă se putea face ceva.

Dacă nu, situația avea să iasă foarte urât.

– E bine că nu am știut cum e treaba asta, spuse ea. Aș fi fost rui-nată din primul sezon.

Iar dacă Ripley ar fi știut, în urmă cu mulți ani, când făcuse cunoștință cu ea, ar fi ruinat-o la scurt timp. Atâta timp pierdut. Dar nu. Dacă ar fi ruinat-o în urmă cu mulți ani, nu ar fi fost conștient de ceea ce găsise.

Nu fusese conștient nici în urmă cu două zile. În timp ce o urmărise și încercase s-o ducă înapoi la nuntă, Ripley își spusese că era perfectă pentru Ashmont.

Orb, orb, orb.

– Numai cu mine e așa, spuse el.

„La fel cum e numai așa cu tine.“

Realizarea era pur și simplu acolo, unde nu fusese cu câteva minute în urmă. Inițial, crezuse că ce simțea pentru ea era simplă dorință, chiar dacă puternică, rezultatul unei perioade prea lungi de abținere. Însă abia cu o zi în urmă își dăduse seama că nu era nimic simplu. Acum, nu mai avea nici o îndoială. Olympia trebuia să fie a lui, nu a altcuiva.

– Îți promit că o să recuperăm anii pierduți, spuse el. Mi-ar plăcea să încep acum, ca să recuperăm ocaziile pierdute. Dar problema e că nu am început într-un moment bun.

Nu puteau alege un moment mai prost? La patruzeci și opt de ore după ce ea trebuia să se căsătorească cu prietenul lui cel mai bun, cu care, practic, încă era logodită. Care avea să îl urască. Și care avea să încerce să-l omoare. Și pe care nimeni nu putea să-l învinovățească pentru acest lucru.

Nu avea timp să-și facă griji pentru asta. Trebuia să ia lucrurile pe rând.

Mai întâi, să aibă grija de Olympia.

– O să mă ridic. Trebuie să mă ocup de niște treburi. Dar tu rămâi aici.

Ea murmură un răspuns pe care el îl luă drept aprobare.

Îi dădu drumul ușor și se ridică. Era amețit. Mâncase ceva dimineată? Nu-și amintea. Nu conta.

Se ridică și fu surprins de un junghi, după care își aminti de problema cu glezna. Însă era doar un junghi. Găsi o batistă și se curăță repede. Nu văzu sânge. Nu se vedea nimic clar la lumina focului într-o zi întunecată. Fusese prea nerăbdător. Până și un adolescent ar fi dat dovadă de mai multă răbdare. Însă nu o rănise atât de tare pe cât se temuse. Olympia nu țipase și nu plânsese. Asta era bine. Își trase pe el pantalonii și cămașa.

– Stai aici, mă întorc imediat.

Luă un urcior mic de pe poliță și ieși.

Încă ploua, deși mai potolit. Nu că ar fi contat. Era mică distanța până la râu, și copacii îl adăposteau în cea mai mare parte. Umplu urciorul și șchiopătă înapoi spre casă.

Când deschise ușa, ea stătea în continuare unde o lăsase. Se uita la tavan, însă privirea i se mută repede spre el.

– Nu avem timp să ne spălăm ca la carte, spuse el, dar uite niște cârpe. Se pare că Alice a stat aici o perioadă. Și apa e curată.

În timp ce vorbea, puse urciorul în apropiere. Luă câteva prosoape și le puse deasupra urciorului.

Olympia se ridică, iar roșeața i se întinse pe gât și în jos, peste sâni. Ripley se aplecă peste ea ca să îi ia ochelarii de pe pervazul ferestrei. I-i dădu, apoi se concentrează să stingă focul în timp ce mintea își amintea de perfecțiunea pielii ei și de faptul că avea forme exact unde trebuia.

Ce miracol că nimeni nu pusese mâna pe ea mai demult.

„Sunt plictisitoare și pedantă”, îi spusese ea.

Era complet greșit, dar era fericit că toată lumea credea asta. Și se bucura și că îi luase atâta ca să descopere că nu era ca restul fetelor respectabile. Acum, era destul de matur cât să aprecieze cât de specială era.

Dar l-ar fi ajutat dacă nu i-ar fi luat chiar atât de mult.

Se întoarse spre ea. Olympia își închidea cămășuța și începu să-și așeze corsetul.

– Să te ajut, zise el.

Olympia se dădu jos din pat și se ridică.

– E mai ușor așa, spuse ea. Deși nu cred că o să conteze câtuși de puțin pentru tine. Nici măcar menajera mea nu poate să-mi dea corsetul jos la fel de repede ca tine.

– Practica. Deși mă pricep mai bine să le dau jos decât să le pun.

Nu că ar fi fost nevoie să le dea jos prea des. Aventurile ilicite nu implicau prea mult dezbrăcat, și mereu îi plăcuse asta. Datorită pericolului.

– Oricum, pot s-o fac mai ușor decât tine.

Desfăcuse corsetul destul cât să îi ajungă la sâni, iar acum nu trebuia decât să-l strângă din nou. Îi ridică rochia și o ajută să se îmbrace.

Se uită la șirul lung de nasturi și își aminti cum îi desfăcuse și privirea pe care i-o aruncase când terminase. Nu voi decât să-i dea rochia jos din nou și să o întindă pe Olympia iar pe pat.

Dar nu.

Îl aștepta moartea.

Nu moartea sigură, dar era o posibilitate clară și binemeritată.

– Ocupă-te tu de partea de sus, eu o să mă ocup de partea de jos.

Îngenunche și începu să închidă nasturii.

Spre surprinderea Olympiei, genunchii ei reușiră s-o susțină, iar respirația îi reveni cât de cât la normal.

În ceea ce privea restul, niciodată nu avea să mai fie la fel. Nu era de mirare că mama ei fusese așa incoerentă.

Îi privi părul închis la culoare. Voia să-și plimbe degetele prin părul lui și să îngenuncheze pe podea lângă el, să-l sărute și... să-l convingă să facă totul din nou. Și din nou.

„Acum, trebuie să te căsătorești cu mine“, spusese el.

Bineînțeles. Doar nu putea să se întoarcă la...

– Ashmont, zise ea.

– Ai greșit numele. E din cauza șocului, ești confuză. Eu sunt Ripley. Cel cu care o să te căsătorești. Și, de data asta, să nu mai fugi.

– Nu, voiam să spun că Ashmont...

– Nu o să fie deloc încântat de schimbarea asta, într-adevăr.

Nu se gândise prea mult la asta. De fapt, nu gândise deloc. Acum, își aminti. Luptele. Duelurile. Unul în care Ashmont aproape își pierduse urechea. Bine că nu fusese capul. Dar acum... Ce spusese Ripley ziua trecută, în grădină? Ceva despre o ceartă a iubiților și că el avea să fie cel tras la răspundere.

Încă era logodită cu Ashmont. Din cauza lașității, nu rupseseser logodna. În urmă cu puțin timp, își pierduse virginitatea cu prietenul lui cel mai bun. Îi venea să dea cu capul de perete. Fusese atât de proastă. Atât de nechibzuită! Nici măcar nu era beată. Ce era în neregulă cu ea?

Olympia spuse calmă:

– Ești prietenul lui. Ashmont nu o să-ți ceară să vă duelați. Nu poate.

– Nu ai de ce să-ți faci griji. Eu o să-i dau una în față, și el o să-mi dea una, și apoi nu mai poate să facă pe victima. Nu sunt sigur însă că acest plan o să funcționeze de data asta.

— În cazul acesta, eu ar trebui să fiu cea care îi spune. Nu are ce să-mi facă.

Ripley continuă să îi închidă nasturii.

— Poți să-i spui ce vrei, nu o să conteze. E prietenul meu, și i-am trădat încrederea. Și mai e și faptul că l-am umilit.

— Eu l-am trădat, spuse ea. Nu am rupt logodna, așa cum ar fi trebuit s-o fac. Mi-am asigurat spatele.

— Nu ai făcut nimic de genul ăsta.

— Ba da. Am lăsat totul în seama lui, deși știam că e prea încăpățânat ca să mă lase să plec.

Ripley ajunsese la jumătatea fustei.

— Ești femeie. Nu ai luxul de a face lucrul decent sau onorabil. Așa cum singură ai spus în bibliotecă, căsătoria e diferită pentru femei. Ai făcut o mișcare inteligentă.

— O mișcare practică, spuse ea.

— Și asta. Cum nu puteai fi sigură că o să te ascult, ai luat hotărârea înțeleaptă de a nu distruge toate legăturile. De asemenea, pot să pun pariu că ai fost prea subtilă și cu prea mult tact în acea scrisoare. Nu ai vrut să-i rănești sentimentele. Nu înțeleg de ce oamenii sunt atât de timizi când vine vorba despre rănirea sentimentelor lui. Poate are de-a face cu privirea de cățeluș pe care și-o pune. Mie nu-mi iese. Am încercat. Arătam ca un balaur.

Ajunse la talia rochiei.

— Am vrut să fiu blândă. Nu a fost vina lui.

— Blandă. Să știi că nu e chiar atât de fragil, și, ba da, a fost.

Găsi centura și i-o dădu. Olympia o înfășură rapid în jurul taliei și o închise.

— E bine că mă aperi. Este un semn bun pentru o căsătorie. Dar nu contează dacă e fragil sau nu ori a cui a fost vina. Habar n-ai cât de mult am încercat să fac ce trebuia. Să fiu o fată bună. Să fiu plăcută.

— Ei bine, nu ești o fată chiar așa bună, spuse el. Fetele bune nu se îmbată și nu fug în ziua nunții. Fetele bune nu se dezbracă în fața bărbaților destrăbălați. Fetele bune nu îi tachinează pe acești bărbați să se afunde în ele. Fetele bune nu îi fac pe bărbați să-și dorească să o fi făcut în urmă cu mulți ani. Fetele bune sunt plictisitoare. Ai câștigat titlul de cea mai plictisitoare pentru că încercai să fii o fată bună, dar nu ești. Ești o fată rea, și, dacă ai fi fost băiat, probabil ai fi fost unul dintre prietenii mei cei mai buni. Mă bucur că nu ești băiat.

Acum, putem să nu mai vorbim și să nu mai gândim? Doar să plecăm de aici? Nu avem timp de pierdut.

Între timp, în salonul din Camberley Place

Lord Frederick stătea la geam.

- Furtuna s-a potolit. Ar fi trebuit să se întoarcă până acum. Nu-mi place.

Lady Julia își umplu din nou paharul.

- Nu depinde de tine.

- Trebuie să depindă de cineva.

- Ashmont nu mai e copil, e momentul să-și asume responsabilitatea pentru viața lui. Nu poți să-l protejezi mereu.

- Nu am făcut nimic de genul acesta. Ea nu era aici atunci.

- Nu i-ai spus tot adevărul. Pe cine protejai?

- Pe Olympia. De la căsătoria cu bărbatul greșit. Pentru că cel potrivit era prea greu de cap ca să priceapă ce avea fix sub nas.

Urmă o pauză scurtă. Ceva trecu între ei. Nevăzut, nevorbit. Dar simțit.

Nici unul nu recunosc. Erau amândoi veterani la disimulări.

Dacă ceva străluci în ochii lui Lady Charles - poate fu de la lumină. Dacă o nuanță de roșu coloră obrajii lordului, era din aceeași cauză.

El spuse cu răceală:

- Și te-ai gândit să-i dai puțin timp, ca să-i vină mintea la cap.

- Da.

- Și dacă durează ani?

Cuvintele „cum s-a întâmplat cu mine“ poate atârnavă în tăcerea scurtă. Sau poate că nu.

Lady Julia râse și spuse:

- Până o să fie prea târziu? În cazul acesta, o să mă alin cu gândul că am încercat.

- Vrei să spui că ți-ai dat cu părerea, deși nu ți-o ceruse nimeni.

„Dacă ar fi făcut cineva asta și atunci...”

- Din obișnuință, spuse Lady Julia. Am făcut asta aproape toată viața lui. Noi doi avem asta în comun.

- Da, și sunt prea bătrân ca să renunț la obiceiul acesta acum. E ultima și cea mai bună șansă pe care o are nepotul meu. Nu vreau să facă aceeași greșeală... pe care au făcut-o alții.

– Dacă nu face greșeli, cum o să învețe?

– E un risc pe care nu vreau să mi-l asum. Am așteptat destul. Din câte știu, e posibil ca ei să fi plecat.

– De ce să plece? Nu au făcut decât să se adăpostească de furtună, împreună sau separat. Tragi concluzii pripite. Nu îți stă în fire.

– Nu știi cum sunt. Dar amândoi știm cum e Ripley. Cred că știu ce o să facă.

„Ce ar fi trebuit să fac și eu când am avut ocazia.“

– Nu contează. E prea târziu să mai schimbi ceva. Întârziaseși chiar înainte să vii.

– O să vedem. Făcu o plecăciune. Îți doresc o zi bună, milady.

Ea nu făcu o reverență, ci se duse repede lângă ușă, blocându-i ieșirea. Zâmbi.

– Nu, nu, încă nu, milord.

– Ham, se auzi Cato în spatele ei.

Capitolul 15

Când ajunseră la grajduri, Ripley devenise din ce în ce mai conștient de durerea infernală din gleznă. O înjura în gând când o văzu pe Olympia îndepărtându-se de drum și ridicând un băț, pe care i-l întinse.

– Pe post de baston. Folosește-l!

– Nu am nevoie de o afurisită de cârjă.

– Este posibil să-ți lași la o parte mândria masculină pentru o clipă și să abordezi problema într-un mod calm și logic sau îți cer prea mult?

– Sunt foarte calm, minți el.

– Atunci, hai s-o luăm pe pași, spuse ea, în același mod în care îi vorbise el când ea era beată. Mergem cât de repede putem spre grajduri, pentru că trebuie să ajungem în Londra cât de repede posibil.

– Ca să ne căsătorim cât mai rapid, spuse el, imitându-i tonul răbdător. Ca să facem asta, avem nevoie de un certificat special.

– Înțeleg. Ce mi-ar plăcea e să nu-ți rupi gâtul înainte să ne căsătorim. Pentru că, dacă mori, nu poți să te căsătorești cu mine, și atunci o să am o problemă, nu crezi?

– O problemă?

– Aveam o idee despre cum se fac copiii, spuse ea. Datorită ție, acum știu exact cum se fac. Nu știu care sunt șansele ca noi să fi făcut unul. Ce știu e că lucrul practic e să fiu căsătorită cu tatăl lui înainte să se nască.

Fu ca o lovitură în stomac, dar nu avea de ce să fie uimit. Știuse cum se făceau copiii. Ar fi trebuit să aibă buna judecată să se retragă – o curtoazie pe care le-o oferise de câte ori celorlalte femei?

– Nu o să-mi rup gâtul, spuse el.

Olympia îi întinse bățul, cu o privire pe care el o recunoscuse. Era aceeași pe care o avusese în curtea de la White Lion. Cu nemernicul care refuzase să dea înapoi.

Ripley luă bățul și îl folosi.

Când ajunseră la grajduri, luă decizia practică și ceru landoul în loc de brișcă. Asta însemna o eternitate până când caii erau puși în hamuri și totul inspectat, iar birjarul, John, instalat la locul lui.

Însă șocul îi limpezise mintea lui Ripley.

Numai un idiot nechibzuit ar fi călătorit cu Olympia într-un vehicul sportiv mic, când vremea se schimba de la un minut la altul. Acoperișul trăsorii nu era destul de mare cât să țină la depărtare umezeala. Iar umezeala și gropile vehiculului mai puțin luxos ar face-o să se îngrijoreze pentru glezna lui și nevoia lui pentru un loc confortabil pe care să-și sprijine piciorul. Ar fi fost un idiot să nu își odihnească glezna cât mai mult posibil, având în vedere ce îl aștepta. În plus, în landou, cu plafonul tras, avea să se bucure de patru sau cinci ore de intimitate cu Olympia în timp ce altcineva conducea.

Deși dură foarte mult, în cele din urmă, plecară.

Încă nu trimiseseră după calul lui Lord Frederick. Probabil unchiul lui Ashmont era ocupat să se certe cu Lady Julia, ceea ce însemna că exista o șansă ca acesta să nu îi urmeze prea îndeaproape. O întâlnire ar fi fost ciudată, iar Ripley nu avea chef să îi explice situația. Trebuia s-o facă față-n față, ca de la prieten la prieten trădător.

Ripley le ceru grăjdarilor să nu spună nimic și să nu facă decât să răspundă la întrebări. Cu puțin noroc, cei din casă nu aveau să afle prea curând despre plecarea lor. Cu puțin noroc, nimeni nu avea să înceapă să pună întrebări o perioadă. Cu puțin noroc, avea să se presupună că el și Olympia se adăpostiseră de furtună, fie separat, fie împreună. Cum cerul nu se înseninase, ar fi putut trece ceva timp până venea cineva să îi caute.

Însă, ca să nu se bazeze în întregime pe noroc, le spuse grăjdarilor să nu se grăbească să îi trimită calul lui Lord Frederick.

Norocul fu de partea lor pe parcursul călătoriei. Deși mai plouă din când în când, furtuna nu păru să-i urmărească. Ajunseră în Londra înainte de căderea nopții.

Apoi, merseră la casa Gonerby. Acolo, întâlniră mulți oameni, inclusiv familia Wayland, toți mișunând la câteva minute după ce Olympia și el intrară în hol.

După ce primele strigăte se potoliră, mulțimea îi duse pe călători în sufragerie, unde se simțea miros de vopsea proaspătă și o scară blocă ușa. Cu alte cuvinte, renovările continuau.

Apoi, zgomotul începu din nou.

– Destul, zise Ripley.

Era duce. Zgomotul se potoli.

— Mulțumesc pentru primirea caldă, spuse el. Doar că nu mă ajuta să vorbesc cu toată lumea în același timp. Să rămână numai Lord Gonerby și Lord Wayland. Sfatul vostru va fi apreciat.

Spre deosebire de cumnatul lui, marchizul de Wayland era cu piciarele bine înfipite în pământ.

— Dacă puteți să veniți în altă cameră. E vorba despre o afacere.

Toată lumea făcu ochii mari și își mută privirea de la el la Olympia și înapoi. Oamenii erau confuzi. Apoi, cele două doamne mai în vârstă își făcură o idee despre ce se întâmpla. Judecând după expresiile lor, imaginea le nedumeri profund.

— În biroul tău, Lord Gonerby? În bibliotecă? Cu alte cuvinte, nu aici. Sunt treburi de bărbați. Cât de repede posibil.

— Da, da, spuse Lord Gonerby. Dar...

— Tată, ducelui îi e foame, zise Olympia. Suntem pe drum de mai multe ore și am făcut numai opriri scurte. În plus, așa cum am menționat în scrisoare, Excelența Sa e rănit. Ar fi bine dacă și-ar putea ține piciorul ridicat. Cred că restul întrebărilor pot aștepta până când îl duci într-o cameră liniștită și îi dai ceva de băut și își poate odihni glezna.

Nu era vocea de comandant pe care o folosise la White Lion, dar era o voce care făcea să se întâmple lucruri și care avea un efect de supunere remarcabil asupra ascultătorilor.

Ripley crescuse într-o familie foarte mică și își petrecuse cea mai mare parte a tinereții la școală, departe de sora și de părinții lui, sau în liniștea de la Camberley Place. Nu era obișnuit cu o familie așa mare. Voci. Haos. În casa Gonerby, fiecare avea ceva de spus. Până și copiii.

Își dădu seama că Olympia probabil făcuse asta cea mai mare parte a vieții: crease ordine acolo unde era haos. Nici nu era de mirare că aranja cărțile pe categorii și subcategorii. Era mai ușor să facă asta cu cărțile decât cu oamenii.

Însă lucrul acesta putea fi făcut și cu oamenii. Până la un punct. Așa cum demonstrase.

Dacă Lord Frederick îl manipulasă pe Ashmont să o curteze, Ripley înțelegea de ce. Ce altă fată ar fi știut cum să se poarte cu el?

Lord Frederick nu avea să fie fericit de schimbarea survenită. Era mai bine să se căsătorească înainte ca acesta să afle.

Din fericire, Wayland preluă controlul, și cei trei bărbați se strânseră în biroul lui Gonerby.

Ripley ignoră scaunul care îi fu oferit. Se rezemă de poliță. Conștient de noaptea lungă care îl aștepta și de tot ce urma, trecu direct la subiect.

— Eu și Lady Olympia vrem să ne căsătorim.

— Unul cu celălalt? Întrebă Gonerby.

— Da, sir.

— Dar e logodită cu ducele de Ashmont. Trebuiau să se căsătorească acum două zile.

— Da, asta s-a întâmplat atunci. Acum, s-a răzgândit. E dreptul unei lady. Vrem să ne căsătorim.

— Și Excelența Sa Ashmont? Știe despre această schimbare de planuri?

— O să aștepte.

— În cazul acesta, poate ar trebui să așteptăm până atunci...

— Cum e imposibil ca el să se căsătorească cu Lady Olympia, din moment ce ea nu dorește să se mărite cu el, și cum ne grăbim, ar fi bine să facem actele cât de repede posibil, spuse Ripley. O să îmi trimit avocatul mâine.

După ce îl punea să facă niște modificări la testament.

— Nunta o să aibă loc nu mai târziu de mâine-seară, adăugă el.

— Mâine, repetă Lord Gonerby. Este, cu siguranță, foarte plăcut. Doi pețitori pentru Olympia mea. Nu că aș fi surprins, ea...

— E incomparabilă, și mulți bărbați și-ar dori să fie pețitorii ei, spuse Ripley. Însă, în ceea ce o privește pe Lady Olympia, există o singură persoană, eu. A fugit de Ashmont. Eu am prins-o. Nu a obiectat. De fapt, chiar vrea să se căsătorească, dar cu mine, nu cu Ashmont. Presupun că acest lucru e clar.

Judecând după expresia lui Lord Gonerby, nimic nu era clar pentru el.

Lucrurile stăteau însă altfel pentru cumnatul său. Expresia sumbră a acestuia îi spuse lui Ripley că marchizul pusese lucrurile cap la cap. De exemplu, Ashmont + temperamentul lui Ashmont = duel. Astfel, înțelese repede de ce se grăbeau.

— Nu sunt sigur că ar trebui..., începu Gonerby.

— E foarte clar, duce, spuse Wayland ferm, după care se uită la cumnatul său. Olympia trebuia să fie căsătorită de acum câteva zile. Cu cât problema e rezolvată mai repede, cu atât se vor disipa mai repede zvonurile scandaloase. Cum timpul pare să fie important, putem presupune că aranjamentele precum cele făcute cu Excelența Sa Ashmont vor fi acceptabile.

– Sunt un punct de pornire, da, spuse Ripley. Își plătise avocații bine ca să se ocupe de detalii. Vreau însă ca avocații mei să adauge câteva condiții, care au de-a face cu biblioteca Gonerby. Nu cred că o să vi se pară apăsătoare. Iar acum, domnilor, trebuie să plec.

Tocmai atunci apăru un servitor, cu o tavă cu băuturi și mâncare. Ripley îi lăsă pe ceilalți doi bărbați să se bucure de ele. O găsi pe Olympia plimbându-se pe hol.

– Credeam că ești cu mama ta, hotărând ce o să porți la nuntă.

– Nu-mi pasă de ce port și am îndoieli că ție o să-ți pese.

– Ceva ușor de dat jos, spuse el. Fără prea mulți nasturi, dacă se poate.

Îi apăru în minte imaginea cu Olympia desfăcând rândul nesfârșit de nasturi... Expresia de pe chipul ei când terminase.

– De fapt, mulți nasturi. Sute de nasturi.

Dar nu, nu se putea gândi la nasturi acum. Trebuia să aibă mintea limpede.

– Ai dreptate, nu-mi pasă ce porți. În afară de verighetă.

– Ideea e că mi-ar plăcea să fie totuși o nuntă, spuse ea.

– O să fie.

– Și un mariaj.

Asta era deja altă treabă.

Olympia cunoștea acea expresie facială. O văzuse la un moment dat sau altul la fiecare bărbat din familia ei.

Ripley avea de gând să fie un bărbat.

Bineînțeles că da. Doar era un bărbat.

Își ascunse disperarea, reamintindu-și că jocul era „Domini sau ești dominat”, și spuse ferm:

– Știu că e absurd să îți cer să nu faci nimic prostesc sau nechibzuit. Ca să nu mai spun că ai fi cu totul alt bărbat dacă nu ai fi nechibzuit. Dar te rog, ba nu, îți cer, să-i dai lui Ashmont biletul acesta de la mine.

Îi întinse biletul. Acesta se mototolise puțin în timp ce se foia, așteptând ca Ripley să iasă din biroul tatălui. Bănuise că avea să încerce să plece fără să-și ia rămas-bun.

El îl privi.

– Ripley.

– O să-l văd în seara asta, spuse el. O să-i spun în față. Nu o să mă ascund în spatele fustei tale.

Olympia nu își dădu ochii peste cap, deși fu nevoie să se controleze pentru asta. Nu își retrase mâna.

Ripley clătină din cap. Ea îl privi așa cum se uita la unul dintre frații ei când acesta era încăpățânat. Ripley oftă și luă biletul.

– Să nu îl arzi, spuse ea.

– Nici nu aș îndrăzni.

– Sau să-l distrugi în vreun fel. O să i-l dai lui Ashmont.

– Olympia, am vorbit despre asta.

O bună parte a călătoriei spre Londra se certaseră. Apoi, el renunțase la ceartă și începuse să o sărute, și, de acolo, lucrurile luaseră o întorsătură minunată.

– Nu, aia nu a fost o discuție, spuse ea. Mi-ai zis că nu e responsabilitatea mea să scriu bilete. Că tu ești bărbatul și o să rezolvi situația, ca de la bărbat la bărbat. Dar ai greșit, și, dacă nu ai fi folosit tactici nedrepte...

– Totul e permis în dragoste și-n război.

Dragoste.

Nici unul dintre ei nu rostise cuvântul acela. Ea încă se gândea că totul era pasiune, poate chiar pasiune fatală. Dar poate nici el nu folosea cuvântul iubire într-un sens strict.

– E o expresie bună. Folositoare, dar nu neapărat adevărată. Eu mi-am încălcat promisiunea față de Ashmont. Până la urmă, logodna este o promisiune sacră. În trecut...

– Nu am timp să despicăm firu-n patru. Am multe de făcut și puțin timp în care să le fac.

– Ideea este că Ashmont merită o scuză. De la mine. Eu am greșit când l-am invitat să mă elibereze de logodnă în loc să-i spun că nu o să mă căsătoresc cu el. Am greșit când am fugit, în loc să dau dovadă de coloană vertebrală și să-i spun că nu vreau să mă mărit cu el.

– Dar, dacă nu ai fi făcut toate lucrurile astea, ai fi o fată bună, spuse Ripley.

Încă se obișnuia cu ideea că era o fată rea. La început, fusese un șoc. Acum, mai multe lucruri care nu aveau sens în viața ei începură să capete sens.

– Bărbații pot să se poarte urât, dar și să facă lucrul onorabil și să-și ceară scuze. Pot să fiu o fată rea și să fac lucrul onorabil. Asta am și făcut. În biletul pe care o să i-l dai lui Ashmont.

– Presupui că o să fie destul de treaz cât să-l citească.

Îi venea să plângă. Dar nu avea să o facă.

— Nu știu, spuse ea. Nu știu dacă o să aibă vreun efect pozitiv. Tot ce știu e că-i datorez asta. Făcu o pauză și își repetă că nu avea să plângă. Și nu vreau să vă bateți.

— E la fel de posibil să își șteargă fruntea ușurat, să mă bată pe umăr și să spună: „Mai bine tu decât eu“, zise Ripley.

— Dacă are puțină minte, asta o să facă.

— Nici unul din noi nu are minte, draga mea. Doar știi asta.

— Ah, Ripley! Își aruncă brațele în jurul gâtului său. Să nu te bați cu el, spuse ea, lipindu-și obrazul de al lui. Nu vreau asta. Ai încercat să faci lucrul corect, însă eu am făcut situația imposibilă.

— Mă bucur că ai făcut-o, zise el.

Îi înălță capul și o sărută. Nu era tandru sau blând ori plin de afecțiune, ci puternic și hotărât. Ea îi răspunse cu pasiune și se topi lângă el.

Apoi, se termină, și el se retrase.

— Ce bărbat nu ar vrea să se întoarcă acasă pentru mai mult? Întrebă el, cu un zâmbet care îi făcu inima să tresalte. Sau, în cazul meu, să șchioapete înapoi. Du-te să vorbești cu mama ta despre a doua ta rochie de mireasă și lasă restul în seama mea. Totul o să se rezolve, îți promit.

În timp ce se îndrepta spre casă, ducele de Ripley își dădu seama că trecuse mult timp de când își făcuse cineva griji pentru bunăstarea lui.

Își aminti cum Olympia îl întrebuse, în drum spre Battersea Bridge, dacă avea destui bani pentru vâslași.

Doar avea frați. O mulțime chiar. Îi venea natural să își facă griji. Și să le dea ordine bărbaților. Ar fi grozav dacă și-ar putea petrece restul vieții cu ea îngrijorată pentru binele lui și neascultând ordine.

Ar fi grozav dacă viața lui nu se va dovedi a fi foarte scurtă.

Odată ajuns acasă, comandă o cină ușoară și scrisese niște bilete, cu care își trimise servitorii la avocați și nu numai. Se lăsă pe mână valetului, care îl spălă și îl bărbieri. Se schimbă de haine și mâncă în apartamentul său privat, desfătându-se cu cina minunată pregătită de Chardot. Pentru prima oară de la copilăria lui spartană, Ripley nu avea poftă de mâncare. Însă trebuia să fie practic. Un bărbat nu putea gândi limpede cu stomacul gol. Trebuia să gândească și să acționeze atent.

Însă, indiferent de cât de atent se purta, indiferent de cât de mult gândea într-o perioadă scurtă de timp, tot urma să aibă de-a face cu un bărbat care nu făcea nici unul din aceste lucruri.

Ceea ce însemna că asta putea să fie una dintre ultimele mese ale ducelui de Ripley, dacă nu chiar ultima. Fie că era sau nu, ar fi fost cazul să o aprecieze. Asta era soluția ideală dacă voia să evite să-l enerveze pe cel mai bun bucătar din Londra.

Și-o imaginea pe Olympia stând în dreapta lui la masă și în fața lor, un ospăț pregătit de Chardot. Zâmbi și mâncă, chiar dacă nu simți nimic.

Se întoarse la garderobă, își completea toaleta pentru seară, alese cel mai stabil baston și ieși.

Era prea târziu.

Din cauza interogatoriului lui Lady Julia și a faptului că nu lovea femei, oricât de mult l-ar fi provocat, lui Lord Frederick îi luă mult prea mult ca să plece de la Camberley Place. Când ieși în sfârșit pe poartă, parcă și-ar fi dorit să se întoarcă și să continue disputa. Această indecizie era ceva neobișnuit pentru el și probabil a contribuit la înaintarea lentă de apoi.

Mai și ploua.

Ploaia îl lovea din când în când, în timp ce călărea spre hanul unde oprise de dimineață ca să se facă prezentabil, și îi lovi și trăsura cu care se întoarse spre Londra.

Cu toate astea, se întoarse, însă degeaba. Când ajunsese la casa Gonerby, Ripley deja plecase. Tot ce putu Lord Frederick să facă fu să spună că se oprise ca să se asigure că Lady Olympia se întorse în siguranță. Apoi, află vestea fericită și fu obligat să se prefacă a nu avea obiecții. Nu era ca și cum Ripley îi furase lui aleasa, le spusese celorlalți.

Nu avea cum să repare situația. Ar fi fost o pierdere de timp să meargă să-l anunțe pe Ashmont. Se puteau întâmpla niște lucruri groaznice. Însă lucruri groaznice se întâmplau mereu. Bărbații făceau greșeli prostești, care le schimbau viața pentru totdeauna. Lady Charles îi spusese că nu depindea de el. Nu că ar fi fost de acord cu ea. Dar, pentru o clipă, nu mai vru să tot ajute un tânăr care era hotărât să-și distrugă viața. De fapt, poate ar fi fost mai bine ca Lord Frederick să nu se implice deloc. Lăsat de unul singur, Ashmont ar fi uitat, probabil, de existența tinerei.

„Dar era perfectă pentru el“, gândi Lord Frederick. „Ar fi putut să-l salveze.“

Poate Ashmont mersese prea departe ca să mai poată fi salvat.

Și poate Lord Frederick ar fi putut la fel de bine să rămână la Camberley Place și să o lase pe Lady Charles să îl enerveze. Cel puțin, nu era un nepot beat. Și, fără doar și poate, era mai plăcută la privire.

Nu cu mult înainte de miezul nopții, Ripley dădu, în sfârșit, peste Ashmont, la Crockford's.

Parcă trecuse un veac de când Ripley ieșise dintr-un cazinou la primele ore ale dimineții. Parcă trecuse un veac de când Ashmont îl însărcinase să se ocupe de detaliile nunții lui.

Nici măcar trei zile.

Îl găsi pe Ashmont în salonul de hazard, cu Blackwood. După o singură privire, Ripley își dădu seama că Ashmont era beat, deși era încă devreme. Se dusese speranța lui că l-ar putea găsi într-o stare rațională.

– Ripley, câine ce ești! În sfârșit, ai apărut! Ashmont dădu masa la o parte și se ridică. Era și timpul. M-am plictisit de moarte.

– Excelență, câștigurile dumneavoastră, spuse crupierul.

– Împarte-le, împarte-le, răspunse Ashmont. Lasă-i și pe ceilalți să aibă o șansă.

Ashmont îl urmă vesel pe Ripley până pe coridor, iar Blackwood îi însoți. Când ieșiseră din salon și nu putea să-i adune nimeni, Ripley spuse:

– Am venit ca să te duc acasă.

– Ha, ha. Chiar arăt așa rău? Dar sunt bine. Pare mai rău decât e. Aștept doar. Olympia s-a întors în siguranță sau e tot cu mătușa ta? Unchiul Fred a făcut ditamai scandalul, a spus că nu merit să o văd.

Pielea feței lui era cenușie și ridată. Ochii – roșii, cu cearcăne adânci.

– Nu arăți prea bine, spuse Ripley. Poate ești puțin obosit? Hai să ne întorcem acasă, unde putem să vorbim fără să trebuiască să țipăm.

Blackwood ridică dintr-o sprânceană.

– La mine acasă? Ashmont râse. E prea devreme ca să mă pui la culcare. Încă mă țin pe picioare, nu vezi? Dar care sunt veștile? Mi-a răspuns la scrisoare? A trimis răspunsul prin tine?

– Da, spuse Ripley. M-am gândit însă că ai prefera să-l citești într-un loc mai puțin public.

Ashmont se uită în jurul lui la bărbații care treceau și se prefăceau că nu le ascultau conversația. Când venea vorba despre bârfe, bărbații erau la fel ca femeile.

– Ah, ei, spuse el. Ai dreptate, nu aici.

Mergea clătinat, cu Ripley și Blackwood în urma lui. Ashmont vorbi întruna.

– Toată lumea râde pe la spate, dar nimeni nu îndrăznește să îmi spună nimic în față. De parcă nu aş afla ce se scrie în cartea de pariuri de la White's. Sorții sunt împotriva mea. Și ghici cu cine țin? Nu, nu încerca, nu o să ghicești niciodată. Mends. Ți vine să crezi? Are șaiszeci de ani, și toată lumea știe că ăia nu sunt dinții lui. Ai lui i-au căzut pe câmpul de bătălie de la Waterloo, unde un amărât a fost ucis în timp ce apăra regele și țara. Și asta nu e tot. *Foxe's Morning Spectacle* se distrează de minune pe seama mea.

– Trebuie să recunosc că s-au întrecut cu gluma, zise Blackwood.

– Spun că nici o fată cu mintea la cap nu m-ar accepta, continuă Ashmont. Ilustrații satirice, cu mine pe post de căpcăun și cu Olympia alergând ca să-și salveze viața. Nu că ar avea curaj să îmi prînteze inițialele și cu atât mai puțin numele. Scriu doar „un individ infam“, „un nobil faimos“ și „un libertin cu titlu“. De parcă mi-aș pierde timpul dându-i în judecată. Și aseară...

Se opri când un grup de bărbați trecu pe lângă.

– Ripley, am înțeles că ai avut propriile probleme, spuse Blackwood, înainte ca Ashmont să continue. Ceva, o neînțelegere la White Lion.

– Din cauza unui câine, spuse Ripley.

Povesti în linii mari distracția din Putney în timp ce-și luau pălăriile și ieșeau din Crockford, în St. James's Street.

Ceața învăluia strada. Ashmont se opri la capătul scârilor.

– S-a dus după brută, spuse el râzând. Nu știam.

– Doar nu ți-ar fi zis el asta, nu? întrebă Ripley. Ea i-a cerut biciul, și el i l-a dat.

Blackwood și Ashmont râseră.

– Știam eu că e mai mult decât o femeie obișnuită, spuse Ashmont. Era evident, după ce am petrecut chiar și numai cinci minute cu ea. Dar l-am învățat o lecție.

– Cea pe care i-am administrat-o eu nu a fost de ajuns? întrebă Ripley.

– Bruta ne-a acostat și bătea câmpii despre un câine, spuse Blackwood. Acum, înțeleg de ce era așa nervos. Fata a reușit să-l scoată din minți.

– A făcut niște remarci despre Olympia, și nu am putut să le trec cu vederea, spuse Ashmont.

– De unde și ochiul vânăt, trase Ripley concluzia.

– Nu, asta e de mai târziu. Am căzut pe scări. Dar am auzit că nu sunt singurul care a avut de suferit din cauza Olympiei. Mi-a scris despre gleznă.

Se aplecă, deloc stabil, să se uite la glezna lui Ripley. La cea greșită. Apoi, se ridică din nou și privi bastonul.

– O luxație, spuse Ripley. Nu e mare lucru, dar femeile au făcut din țăntar armăsar, și, când am încercat să plec... Mă rog, e o poveste lungă, o să ți-o spun când găsim un loc mai liniștit.

Străzile Londrei erau gălăgioase de obicei, iar după miezul nopții nu era mai liniște pe St. James's. Bărbați călare, trăsurile care își făceau drum pe acolo, oameni care vorbeau tare, ca să se audă peste zgomotul copitelor și al roților pe pavaj.

Era conștient de pasagerii care se uitau la ei pe ferestrele vehiculelor. Era conștient de bărbații care strânseseră la ferestrele localului, anticipând un anumit tip de distracție, care avea loc de obicei când ne-Excelențele Lor erau în apropiere. Nu trecu mult și ajunse vorba și la White's, localul de peste drum, și oamenii se înghesuiră și la ferestrele de acolo.

Începu să plouă, deocamdată ușor. Ripley se trezi că Ashmont îl fixa cu privirea, cu ochii mijiți.

– La ce te uiți? întrebă Ashmont.

– Al naibii public, spuse Ripley.

Ashmont privi în jur.

– Râd toți pe la spatele meu și au impresia că nu știu.

Începu să plouă mai tare.

– De ce nu chemăm o birjă? întrebă Ripley.

– Bună idee, spuse Blackwood. Afurisita de ploaie s-a întors.

– La naiba cu ei! spuse Ashmont. La naiba cu ploaia! Dă-mi scrisoarea!

Nu era momentul ideal, se gândi Ripley, deși se întreba dacă chiar exista momentul ideal.

– Acum? O să citești scrisoarea lui Lady Olympia pe întuneric? Pe ploaie? Cu toți idioții ăștia care se uită și își dau cu părerea despre ce e în ea?

– Putem măcar să nu stăm în ploaie? întrebă Blackwood. Și să mergem undeva unde să bem ceva?

„Vai, ce bine. Pentru că alcoolul suplimentar o să îmbunătățească situația și o să-l facă pe Ashmont mai înțelegător.“

– Cheamă birja dacă te temi că o să te topească ploaia, spuse Ashmont.

– Ploaia e una, zise Ripley, dar vreau să nu mai fiu pe stradă, în agitație, și să ajung într-un loc unde nu sunt distracția serii.

– Du-te cu Blackwood atunci. Doar dă-mi scrisoarea Olympiei mai întâi.

Foarte bine. Nu erau circumstanțele ideale. Nu avea nici un rost să sperie la unele mai bune.

Ripley scoase scrisoarea și i-o întinse prietenului său. Ashmont o luă și se duse lângă cel mai apropiat felinar. Deschise scrisoarea și citi. Ploaia cădea pe hârtie, încețoșând rândurile.

Nu erau prea multe, cel puțin nu după standardele Olympiei. După ce păru o eternitate, Ashmont îl privi pe Ripley.

– E o glumă?

– Nu știu ce scrie, spuse Ripley. Dar sunt sigur că nu e o glumă. Clar nu. Știu că era tristă când a scris-o.

– Tristă?

– Nu am vrut să-ți scrie. Am vrut să-ți spun eu, dar m-a făcut să promit.

– Ce naiba? întrebă Blackwood. Luă biletul de la Ashmont și-l citi. Ripley, pentru numele lui Dumnezeu!

– Nemernicule! exclamă Ashmont. Am avut încredere în tine, trădătorule....

Sări la Ripley și-l doborî în față la Crockford's.

Bărbații începură să iasă din cluburi.

Ashmont lovi, și Ripley se feri. Înjurând, Ashmont încercă să-l apuce de gât. Ripley îl blocă. Înainte să poată face mai mult, Blackwood îl trase pe Ashmont într-o parte.

– Nu aici, la naiba cu voi amândoi!

– Nu, nu aici, spuse Ashmont. Ai dreptate. Ne vedem mâine, Ripley. La răsărit. La Putney Heath.

– Ba nu, zise Blackwood. Nu fi idiot! Ripley nu e un sfânt. Nici unul dintre noi nu e. Și tu ai fi făcut la fel.

– Prietenului meu? întrebă Ashmont.

Ripley sângera, și toate instinctele îl îndemnau să-și omoare prietenul. Însă imaginea Olympiei era în mintea lui: privirea îngrijorată

pe care o avusese când el plecase. Și, undeva în toată nebunia asta, își aminti că era vinovat.

O deflorase pe femeia cu care Ashmont voia să se căsătorească.

Era chiar atât de simplu. Ripley nu luptase corect. Nu se controlase și nu vorbise cu Ashmont înainte de a face ceva ireversibil. Potrivit oricărei înțelegeri între gentlemen, dar mai ales între prieteni, Ripley înșelase.

Din fericire, zgomotul de pe străzi îi împiedică pe curioși să tragă cu urechea, cu excepția celor care se aventuraseră foarte aproape.

— Ba nu, nu ai fi făcut la fel, spuse Ripley.

„Pentru că nu o voiai destul de mult cât să îți înșeli prietenul, să-ți dezonozezi prietenia și să înfrunți consecințele. Dacă ai fi dorit-o atât de mult pe cât merita să fie dorită, nu aș fi avut nici o șansă. Nu ai fi fost atât de beat în ziua nunții. Tu ai fi fost cel care s-ar fi dus după ea. Iar eu aș fi descoperit prea târziu că ea era cea care m-ar fi putut face fericit, mai fericit decât mi-am imaginat vreodată. Mai fericit decât merit.“

Însă faptul că Ashmont nu o dorise destul de mult nu îi scuza comportamentul. Numai un singur lucru ar rezolva lucrurile între ei. Unul singur. Olympia nu ar fi înțeles. Nu avea cum. Era femeie.

„Îmi pare rău, draga mea.“

Ashmont îi spuse lui Blackwood:

— Tu o să fii martorul meu.

— În nici un caz, răspunse Blackwood. E cumnatul meu, îți amintești? Alice o să afle. Știi asta. Și o să mă omoare. Oricum, situație e... În orice caz, nu. Găsești un alt mod să lămurești asta. Eu nu o să mă uit cum vă împușcați.

— Atunci, du-te naibii! spuse Ashmont. O să trimit pe cineva după tine, Ripley.

— M-am gândit c-o s-o faci, spuse Ripley. Dar nu o să mă lupt cu tine mâine. Mă căsătoresc.

Capul lui Ashmont se dădu pe spate ca și cum Ripley l-ar fi lovit, lucru pe care Ripley voia în continuare să-l facă, în ciuda situației, pentru că prietenul lui era un nemernic și o epavă și trebuia să fie pus la punct.

Ashmont se aruncă spre el, însă Blackwood îl trase înapoi.

— Lasă-l! Folosește-ți capul. Acum, trebuie să se căsătorească. Să potolească scandalul. Toată lumea i-a văzut împreună, și tu ai ajuns prea târziu. S-a terminat, treci peste.

— Nu, spuse Ashmont. Nu s-a terminat.

Nu avea cum să se fi terminat. Ce se întâmplase fusese prea public. Mândria lui Ashmont nu putea suporta așa ceva. Bineînțeles că voia să-l omoare pe Ripley. Furase fata, trădase prietenia cu el și îl făcuse de răsul lumii.

Nu exista decât un singur mod prin care să rezolve situația. Un singur mod prin care Ashmont avea să mai poată să țină capul ridicat.

– Știu, zise Ripley. Dar de mâine încolo.

Se sprijini în baston și șchiopătă spre Piccadilly. În spate, îl auzi pe Ashmont țipând:

– La ce vă uitați? Duceți-vă naibii!

Capitolul 16

În ziua următoare

Scrisoare udată de ploaie stătea deschisă pe masa ducelui de Ashmont. Avea un pahar de vin în mână. O citi, pentru a zecea sau douăzecea oară:

Dragă duce,

Asta e scrisoarea pe care ar fi trebuit să ți-o scriu ultima oară, dacă nu aș fi fost prea lașă. Cel mai bun mod în care pot să-ți zic acum e direct: nu mă pot căsători cu tine.

Îmi pare foarte rău că te-am tratat atât de urât și de nedrept. A fost greșit din partea mea să-ți promit că o să mă căsătoresc cu tine, când inima mea nu era atât de pe deplin a ta pe cât ar fi trebuit să fie. A fost greșit și să nu pun punct după ce am fugit. Nu e vina ta că nu mi-am înțeles propria inimă. Niciodată nu am vrut să i-o dau lui Ripley, și știu că ultimul lucru pe care l-a vrut a fost să mi-o fure, dar acum e a lui.

Meriți o lady responsabilă și supusă, care se poate ridica la nivelul onoarei pe care vrei să o reverși asupra ei. Din păcate, personalitatea mea e încăpățânată și egoistă. Te implor să nu dai vina pe Ripley pentru ce s-a întâmplat. A încercat să pună prietenia voastră pe primul loc în minte și în inimă. A încercat să facă ce trebuia, dar s-a lovit de firea mea rebelă. El a fost cel cu care voiam să fiu, și, când a încercat să plece, l-am oprit.

Acum e clar, așa cum ar fi trebuit să fie și înainte, că niciodată nu te-aș putea face fericit. Deși îmi doresc să fi conștientizat acest lucru înainte să îți provoc neplăcerea asta, mă bucur să știu că te-am cruțat, deși poate nu o să apreciezi asta acum. Faptul că știu că ți-am făcut o favoare îmi dă curajul – sau poate cuvântul potrivit ar trebui să fie „îndrăzneala” – să îți cer să ne dai mie și lui Ripley binecuvântarea ta. E prietenul tău și ține la tine, știu asta.

Te rog să nu lași ca deciziile mele proaste să distrugă o prietenie veche și adevărată.

Cu cele mai bune urări pentru fericirea ta,

Cu sinceritate,

Olympia.

– Binecuvântarea mea, bombăni el. Vrea binecuvântarea mea. Are mai mult tupeu decât toți laolaltă. La naiba, Olympia, nu pot!

Blackwood intră în cameră.

– Ți-a venit mîntea la cap? Nu poți să ceri să te lupți cu Ripley. Domnișoara nu te vrea. Acceptă situația și nu fi un nemernic.

– Cine te-a lăsat aici?

– Acum, și eu sunt *persona non grata*?

Ashmont băuse.

– Lasă-mă în pace! Nu are nimic de-a face cu tine.

– Sunt prietenul tău, idiotule.

– Nu ești destul de prieten cât să mă sprijini.

– Așa că l-ai ales pe nemernicul de Morris? L-am văzut când ieșea din casă și mi-a spus.

Fiul contelui de Bartham profitase de ocazie să fie secundantul lui Ashmont, în speranța că îl putea înlocui pe Ripley în sufletul lui Ashmont.

– A făcut treabă bună, spuse Ashmont. S-au trimis patru scrisori, și totul s-a rezolvat. Împături scrisoarea Olympiei. La răsărit, mâine. Putney Heath.

– Speri să o faci văduvă în ziua de după nuntă? Crezi c-o să te placă după asta? Ce e în neregulă cu tine?

– O să rădă de mine dacă nu o fac. Ashmont își reumple paharul. Vor spune povestea asta ani întregi. Nu o să fiu subiect de glumă.

Bău.

– De ce-ți pasă dintr-odată de ceea ce crede sau spune lumea despre tine?

– De data asta, e diferit. E între Ripley și mine. Am avut încredere în el. Deplină. M-a făcut de răs. M-a mințit. Mi-a scris să mă duc după ea. Apoi, s-a întors în Londra, plănuind nunta. A lui.

– Nu i-ai dat șansa să-ți explice.

– Ripley nu explică.

Blackwood clătină din cap.

— De ce am mai venit? De ce am crezut că mă pot înțelege cu tine?

— Pentru că ți-e frică de soția ta?

Se lăasă o tăcere periculoasă, apoi Blackwood râse.

— Înțeleg. Vrei să te bați și cu mine. Vrei să te lupți cu toată lumea. Îmi pare rău, nu pot să fac asta. Trebuie să merg la o nuntă. La ora șapte. St. George's, Hanover Square. Ripley a vrut să se căsătorească în biserică.

Aruncă un bilet pe masa lui Ashmont.

— Invitația ta. De asta am venit, în speranța că o să fii mai puțin nemernic. Știu că nu prea contează, dar tot o s-o spun. Dacă mai ai o urmă de rațiune în tine, o să participi. O să râzi și o să tratezi totul ca pe o glumă și o să le urezi toate cele bune.

Ieși.

Ashmont mototoli invitația fără să o deschidă și o aruncă în foc.

Rubricile de bârfe din ziarele de după-amiază scriseră despre o bătaie între ducii de Ashmont și Ripley pe St. James's Street. Cum nici unul dintre martori nu se aventurase destul de aproape, nu auziseră schimbul de replici, deși toată lumea înțelesese că motivul fusese dispariția Excelenței Sale R. din casa Wayland cu mireasa Excelenței Sale A. în ziua nunții.

Însă ne-Excelențele Lor se mai bătuseră în trecut pentru femei, și, cum cei trei duci plecaseră într-o dispoziție prietenoasă, majoritatea oamenilor presupuseră că Ashmont se supăraseră pe ceva ce spusese Ripley când ieșiseră din club. Cel puțin, asta le spusese Blackwood celor prezenți.

Iar dacă vreunul dintre martori nu credea că acela era motivul, nu ar fi făcut declarații publice.

Cum duelurile erau ilegale, nu se vorbea despre ele. Altfel, oamenii legii aflau de ele și apăreau ca să le oprească.

În orice caz, lumea credea că nici măcar Ashmont nu era destul de impulsiv cât să înceapă o confruntare pe viață și pe moarte cu prietenul lui cel mai bun.

Ripley îi lăsase să creadă asta. Aproape se convinsese și pe el însuși în timp ce mergea să obțină o licență specială și să decidă ce să poarte la nuntă.

Era o treabă făcută în tăcere.

Grupul de invitați era mult mai mic decât cel de la prima nuntă a lui Lady Olympia. De data asta, observatorii erau formați în principal din membrii familiilor Wayland și Gonerby și câteva alte rude.

Erau foarte puțini oameni din partea lui Ripley.

Cât era în drum spre Londra, în ziua anterioară, îi trimisese un mesaj mătușii Julia, dar numai ca s-o informeze. Nu se așteptase ca ea să vină în fugă spre Londra pentru nunta lui. Îi scrisese și lui Alice, cu aceleași așteptări. Știa că nu putea ajunge la timp.

Însă Blackwood era acolo. Spre surprinderea lui Ripley, se oferise să stea lângă el.

– Imaginează-ți ce ar spune Alice dacă nu aș face asta, zisese Blackwood.

– Femeile nu înțeleg genul acesta de lucruri, replicase Ripley. Bărbații și onoarea.

– Nu cred că Ashmont înțelege. Eu însă înțeleg.

Ripley se mulțumi cu acea remarcă criptică. Nu avea timp sau chef să se gândească prea mult la ideile lui Blackwood despre femei, căsătorie sau orice altceva. Era bucuros că își avea prietenul alături.

Singura problemă era posibilitatea ca Lord Frederick Beckingham să-și facă apariția, cam atunci când preotul spunea: „Dacă există cineva care știe un motiv pentru ca această uniune să nu aibă loc, să vorbească acum“.

În cazul acesta, șansele erau ca lordul să nu tacă.

Însă ceremonia începu, și, dacă unchiul Fred se ascunsese undeva prin biserică, nu-și făcu apariția ca un inger răzbunător. Nu că asta ar fi fost stilul lui. Stilul lui era indirect și viclean, adică exact opusul stilului nepotului său.

Așa că preotul trecu de partea periculoasă și ajunse la partea cu „Vrei să...“

Ripley se uită la fața radiantă a miresei lui și spuse:

– Da.

În acea clipă, toate problemele din ultimele zile dispărură și lumea se opri. Pentru prima oară de când începuse călătoria cu ea, se simțea liniștit. Era ca și cum alergase într-o cursă lungă și disperată și câștigase.

Totul părea atât de clar și de inevitabil și așa cum trebuia când o luă de mână și spuse jurămintele. Și când ea îl luă de mână și le spuse pe ale ei.

Și când Ripley îi puse în sfârșit inelul pe deget, ceva din mintea lui se schimbă și schimbă și lumea.

Ripley era un bărbat dur și nechibzuit, a cărui viață dificilă îl învățase să urască sentimentele. Cu toate astea, inima lui se umplu de emoții. Prea multe și prea neașteptate ca să le numească. Oricare ar fi fost, erau prea puternice pentru a le face față. În ochi i se strânseseră lacrimi. Îi susținu privirea, care era atât de albastră acum în spatele ochelarilor, și văzu și acolo lacrimi, care dispărură însă rapid. Apoi, Olympia îi zâmbi și umplu biserica toată cu lumină.

O iubea. Era atât de simplu. Era ceva atât de mareț.

Restul ceremoniei într-o ceață de fericire uimitoare. Ceilalți erau pe fundal. Puteau fi picturi, copaci sau nori. O văzu pe ea, și asta fu tot ce văzu: fata îndrăzneată care îl duse într-o urmărire sălbatică... fata cu care făcuse curse în scaunul lui mecanic... fata după care împinsese scaunul prin grădinile de la Camberley Place... și cu care făcuse dragoste în locul lui preferat din întreaga lume.

„Ea l-a condus într-un dans fericit, și lui i-a plăcut.“

Ripley crezuse că Ashmont avea să fie cel căruia avea să-i placă dansul, că Olympia era perfectă pentru Ashmont.

Ce orb fusese. Lui Ripley îi plăcuse, nu-i putuse rezista, nu putuse rezista acestei fete pasionale și iubitoare, care acum era a lui. Pentru totdeauna.

„Pentru cât vom trăi amândoi.“

Dar era prea fericit ca să se concentreze pe asta. Se scălda în zâmbetul Olympiei. Se bucura de amestecul de bucurie și confuzie de pe fețele martorilor.

Când ieșiră din biserică, se uită în jur și la grupul mic de participanți. Ashmont nu era acolo.

Mai târziu în acea seară

Biblioteca reședinței Ripley nu semăna cu canionul lung de cărți de la Camberley Place. Nu era ca biblioteca elaborată pe două etaje de la casa Gonerby, pe care tatăl Olympiei o micșora din când în când.

Dar ea o consideră mai frumoasă decât ambele. Considera că bărbatul care o construise nu o făcuse ca să epateze sau ca să își găzduiască acolo colecția vastă. Un bărbat care iubea să citească crease un templu în cinstea literaturii. Era și un adăpost, așa cum ar trebui să fie un templu.

Încăperea adăpostea mai multă mobilă decât biblioteca de la Camberley Place. Mobilă confortabilă, creată pentru genul de persoană

care voia să se afunde într-o carte ore întregi. Și, deși nu era foarte lungă, oferea destule volume cât să te pierzi în ele o viață întreagă. Rafturile acopereau chiar și pereții de deasupra ușilor. Deasupra rafturilor se aflau portrete cu cele mai mari personalități ale literaturii engleze.

Olympia stătea în mijlocul camerei, cu mâinile încrucișate peste piept, și se întoarse încet, admirând priveliștea.

– Ripley, dacă aș fi știut că ai o bibliotecă așa frumoasă, aș fi dat-o pe Lady Nunthorpe la o parte și te-aș fi târât în spatele perdelelor și te-aș fi sărutat până ai fi implorat milă.

– Călugărița? Se duse la unul dintre rafturi. Ce are ea de-a face cu asta?

– O petrecere. Ai dansat cu ea. Acum câțiva ani.

El se întoarse să se uite la ea și se sprijini de raft, cu brațele încrucișate.

– Și tu îți amintești?

– Mi-ai lăsat o impresie puternică.

– Bun. Atât timp cât acea impresie îți mărește dorința de a mă săruta. Acum, ar fi momentul potrivit.

– Tu ai oprit sărutul în trăsură, spuse ea. „Nu aici“, așa ai zis. „Prea multe haine.“

Deși nu era la fel de simplă ca a lui Lady Charles, pe care Olympia o purtase la dezvirginare, rochia de mireasă de azi nu era nici pe de parte la fel de elaborată ca aceea purtată la prima nuntă. Da, era albă. Partea asta era ușoară. Cum rochiile albe erau la modă, avea mai multe în garderobă. Însă aceasta nu avea fundele elaborate și cascadele de dantelă ale rochiei de mireasă originale. Sub supravegherea mamei și a mătușii ei, două dintre cele mai talentate menajere creaseră un voal dintr-un costum purtat cu un an în urmă la curte.

Cea mai elaborată parte a vestimentației ei, voalul, ajunsese în trăsură în timpul întoarcerii acasă, înainte ca Ripley să întrerupă sărutatul.

– E noaptea nunții noastre, spuse el. Nu visam la o partidă în grabă într-o trăsură.

Olympiei i se făcu pielea de găină.

– La ce te gândeai, Excelență?

– Mă gândeam mai întâi să-ți slăbesc rezistența, ducesă.

Încă se obișnuia cu acea formulă de adresare. Nu era sigură că avea să se învețe vreodată cu felul în care el o spunea, cu voce joasă și sugestivă.

- De parcă aş avea aşa ceva, spuse ea.

- Nu ştii, zise el. Nu ştii la ce mă gândesc. Din câte-mi amintesc, sunt un destrăbălat notoriu. Am făcut lucruri şocante. Voi continua să le fac.

Olympia se întrebă ce putea fi mai şocant decât ce făcuseră în casa pescărească şi ce se întâmplase în landou în drum spre Londra.

Însă ce se întâmplase în vehicul nu fusese atât de... satisfăcător. Fusese mai obraznic decât orice altceva, deşi nu era în măsură să judece - şi nu, nu ar fi deranjat-o să continue spre deznodământul logic. Însă Ripley spusese că birjarul avea să îşi dea seama şi că nu se cuvenea, aşa că se mulţumi cu o îmbrăţişare. Adormi în braţele lui Ripley, după care se trezi, apoi adormi din nou.

În orice caz, se părea că educaţia ei urma să fie extinsă.

- Diferenţa este că o să fac totul cu tine, continuă el. Doar ţi-am promis, nu?

„Să renunţ la altele, să o am numai pe ea.“

- Şi eu ţi-am promis, spuse ea.

- Aşa e. E timpul să începem, madam. Cu săruturile. M-am aşezat aici, în faţa unor volume rare, unele probabil mâncate de viermi, ca să fiu mai atrăgător în ochii tăi.

- Ripley.

Se duse spre el şi îşi puse o palmă pe obrazul lui.

- Planul pare să funcţioneze.

Îşi întoarse capul ca să îi sărute palma. Apoi, limba lui făcea cercuri mici acolo. Mici şocuri îi străbăteau spatele şi se răspândeau de acolo. Apoi, el îi dădu drumul la mână ca să o mângâie pe faţă, delicat, ca şi cum ar fi ţinut o pasăre în mâini.

- Albaştri. Ochii tăi sunt albaştri acum. Îmi plac ochii tăi şi toate nuanţele lor.

- Ochii mei care văd numai la distanţă scurtă.

- Pe mine m-ai văzut destul de bine, spuse el. Ai văzut ceva în mine care merita avut.

- Te-am văzut stând gol într-o cadă, spuse ea. Nu ştiu sigur dacă apoi am putut vedea dincolo de asta.

Ripley râse şi o sărută, dar nu aşa cum o făcuse în trăsură, cu pasiune controlată. Semăna cu pasiunea. Asta trebuia să fi fost. Era acelaşi sentiment care o copleşise în casa pescărească.

Aveau asta. Dorinţă. Îşi ofereau plăcere.

Acum însă, simţise ceva mai mult. De data asta, o sărutase cu o tandreţe atât de şocantă, că o făcu să tremure şi îi înfioră sufletul.

Ea răspunse tot cu tandrețe, plimbându-și mâinile pe brațele lui, atât de puternice, dar totuși atât de delicate. Îl văzuse ridicând un bărbat de pe pământ. Văzuse violența dezlănțuită din el.

Nu era un bărbat supus.

Dar putea fi tandru. Cu ea.

Olympia își aminti de felul în care el îi zâmbise când își spusese ră jurămintele. Prin ceața lacrimilor ei, simțise că, dincolo de greșelile comise, ceva bun tot ieșise.

Îl sărută, urmându-i exemplul, aflând cum un sărut putea să fie pasional și tandru și cum senzația aceasta și gustul gurii lui creau un amestec puternic de emoții, ca și cum interiorul ei râdea și plângea în același timp.

Când el se retrase, Olympia încă era amețită.

– Toată treaba asta cu sărutul implică mai mult decât credeam, zise ea.

– Săruturile cu tine înseamnă mai mult decât aș fi crezut. Este bine că am ceva experiență.

– Îndeajuns, aș zice.

– Dar restul e pentru tine, *ducesă*. Ochii lui verzi păreau somnoroși. Fiecare idee nebunească... fiecare plan viclean... Ah... lucrurile pe care mi le imaginez... probabil nu sunt legale.

Olympia îl privi în ochi și văzu ceva care o încălzi și o incită.

– Presupun că e prea târziu ca să fug acum.

– Cu siguranță, e prea târziu.

– Mi-am făcut patul, iar acum trebuie să...

– Da. Pat. O idee și mai bună pentru la noapte. Păstrăm biblioteca pentru mai târziu.

Ripley îi întinse mâna. Ea o luă. Degetele lui lungi le prinseră pe ale ei. Mâna lui era caldă, dar era mai mult decât căldură fizică. O simți închizându-se în jurul inimii ei. „Sunt cumva... într-un mod foarte rău“, își zise ea. „Mă bucur“, gândi apoi, în vreme ce el o conducea din bibliotecă.

Era mai bine să simtă așa, să aibă așa sentimente puternice și speranță.

Urcă împreună cu el scările magnifice, și se duseră la etajul al doilea, unde se aflau apartamentele private.

Dintre toate sentimentele tumultuoase, nu simțea nici pe de parte dorința de a fugi.

Ripley îi dădu timp să se pregătească. Olympia avea să se spele și menajera ei avea să o ajute să se pregătească.

În noaptea asta nu aveau de ce să se grăbească. Dezvirginarea ei, deși fusese făcută cu pasiune și delicatețe, nu fusese ce ar fi trebuit să fie. Trebuia să compenseze în noaptea asta.

Ripley avea și el nevoie de timp.

Trebuia să-i scrie o scrisoare, deoarece avea să plece dimineată, cu mult înainte ca ea să se trezească.

De obicei, își scria scrisorile în grabă, iar răbdarea lui pentru acest proces rareori se extindea dincolo de o pagină. Nu avea să-și permită să facă o excepție de data asta. Nu era poet. În orice caz, mărimea nu putea decât să ducă la sentimente excesive, și ultimul lucru pe care și-l dorea era să fie insipid.

Nu, ultimul lucru pe care îl voia era să fie nevoit să îi lase scrisoarea. Ar fi fost o ironie deloc amuzantă ca ducele de Ripley să fi găsit în sfârșit ce-i lipsise în viața de adult, dar să nu trăiască destul cât să se bucure de asta.

În cazul acesta însă, nu avea pe cine să dea vina decât pe el.

Nu jucase corect, nici cu Olympia și nici cu Ashmont.

Scoase mesajele primite de la Ashmont. Erau formulate politicos, așa cum dicta eticheta. Ashmont primise și trimisese destule astfel de bilete cât să le scrie fără să se gândească prea mult la ele, și nici măcar el nu s-ar cobori la nesimțire sau abuz într-o scrisoare de provocare la duel.

Era vorba despre unul dintre acele lucruri pe care un gentleman, oricine ar fi el, nu le făcea. Cum ar fi să trișeze la cărți sau s-o deflozeze pe logodnica prietenului său.

Cum Blackwood refuzase să-i ajute, Ripley îi ceruse ajutorul lui Lord Pershore, de la care cumpăra cai și pe a cărui discreție se putea baza. Răspunsese scrisorii de provocare a lui Ashmont cu aceeași politețe.

Secundanții se întâlniseră și încercaseră să prevină duelul. Așa cum se aștepta și Ripley, eșuaseră. Nu exista alt mod de a evita umiliința publică. Nici o scuză de-a lui Ripley nu ar fi fost de ajuns.

Îi părea rău că greșise față de prietenul lui. Îi părea rău că înșelase. Nu-i părea rău că i-o luase pe Olympia. Lui Ripley i-ar fi părut cu adevărat rău dacă nu ar fi făcut asta.

Cum întâlnirea fusese stabilită pentru ora șase dimineța, Ripley aranjase ca o diligență să îi ia pe el și pe Pershore, ca să meargă în locul unde urma să aibă loc duelul. Își contactase doctorul, cu care aveau să se întâlnească acolo. Totul era în ordine.

Nu mai rămăsese nimic de făcut decât să scrie ce ar putea să fie sau nu singura scrisoare pe care o scrisese vreodată... soției lui.

Clătină din cap, ca să scape de sentimentele care amenințau să-l copleșească.

Înmuie tocul în cerneală.

„Draga mea“, începu el.

În marile case din Londra, camerele de la parter și primele etaje erau magnifice, făcute pentru a fi etalate. Cele de la etajele superioare erau mai puțin opulente, din moment ce numai familia și servitorii le vedeau.

Nu era însă și cazul casei Ripley. Apartamentele ducesei ocupau aproape o aripă întreagă, cu vedere spre grădini, și erau la fel de spațioase și mobilate la fel de somptuos ca încăperile publice. Deși piesele de mobilier nu erau moderne, unele fiind chiar antice și valoroase, toate erau în stare perfectă, curate și îngrijite.

Olympia se spălase și se schimbase. Menajera ei, Jenkins, care venise cu ea de la casa Gonerby, era așa extaziată, că abia își mai putea reține zâmbetele.

Jenkins presupusese, la fel ca restul lumii, că fuga Olympiei de la nuntă avea să o transforme într-o paria socială. În acel caz, menajera ei ar fi fost în situația de a alege între a-i rămâne loială stăpânei ei și a căuta un alt angajat, ca să-și asigure viitorul. Dacă familia era implicată într-un scandal, și angajații erau în aceeași situație. Până și cei mai loiali servitori ar fi considerat o astfel de situație intolerabilă.

Iar asta era încă un lucru pe lista lungă de consecințe la care Olympia nu se gândise când fugise de la prima ei nuntă. Dar, dacă nu ar fi făcut asta, nu ar fi fost acum în casa Ripley, întrebându-se ce îi pregătise soțul ei pentru acea noapte, și Jenkins nu ar fi fost așa fericită aranjând părul stăpânei ei.

O voce masculină profundă îi dispersă toate gândurile despre păr și haine.

– Ajunge, Jenkins, spuse Ripley.

Cu fața roșie, Jenkins puse peria jos și se grăbi să iasă din cameră.

Motivul feței roșii deveni clar când Olympia se întoarse spre ușă. Ripley purta un halat și, aparent, nimic dedesubt. Gâtul lui puternic era gol, și decolteul în formă de V dezvăluia piele aurie cu urme de păr închis la culoare. Privirea ei alunecă peste halat. De un satin verde cu tiv mov, era la fel de opulent ca restul casei.

Era evident că soțului ei îi plăcea confortul. S-ar fi potrivit de minune printre toți pașii Imperiului Otoman. Așa cum spusese, nu îi plăcea să-și refuze lucruri.

Era un bărbat căruia îi plăceau luxul și autoindulgența – și să nu respecte regulile.

Olympia se întreabă ce reguli plănuia să încalce în acea noapte.

Fu străbătută de un fior, dar nu-și putu da seama dacă erau emoții sau anticipare.

– Am revenit la fix. Jenkins aproape îți îmblânzise părul, și mie îmi place dezordonat. Așa cum era când ți-am dat jos voalul. Primul.

– Ripley.

Olympia se ridică. Voia să se arunce în brațele lui. Nu știa de ce era atât de disperată să o facă.

– Nu, stai o clipă, spuse el. Vreau să-ți ciufulesc părul puțin și apoi să-ți răvășesc alte părți.

Se așeză la loc și se uită în oglinda de pe măsuța de toaletă. Era în continuare Olympia, aceeași tânără deloc remarcabilă care fusese în urmă cu câteva zile, când se uitase în oglindă pentru a se vedea în toată splendoarea ei de mireasă. Dar nu mai era aceeași în interior. Trăise o viață în câteva zile. O viață cu un bărbat. Ore în cursul cărora păruse să se îndrăgostească iremediabil.

Ripley se apropie de ea și desfăcu împletitura făcută de Jenkins. Apoi, degetele lui lungi se plimbară prin părul ei. Olympia era conștientă de mâinile lui așa cum nu se întâmplase cu mâinile menajerei. Era conștientă de apropierea și de căldura corpului său puternic.

Voia să se răsucescă și să îl facă să o ia în brațe.

– Mi-am dat seama că am petrecut mai mult timp împreună decât o fac majoritatea cuplurilor înainte de nuntă. Și că ne știm probabil mai bine decât alții, spuse ea.

– Te cunosc mai bine decât ar fi trebuit în noaptea nunții, spuse el. Dar asta e vina mea, pentru că am fost așa nerăbdător. Ar fi trebuit să ai o introducere cuviincioasă. O să ți-o ofer cu întârziere.

– Nu suntem oameni cuviincioși, spuse ea. De ce ar trebui ca noaptea nunții să fie ca a altor cupluri? Și de când îți pasă de ce ar trebui?

– De când ai apărut tu.

Ripley îngenunche lângă ea.

Îi luă mâna stângă și privi o clipă locul unde verigheta îi strălucea pe deget. Îi sărută mâna.

– Noaptea nunții ar trebui să fie specială. Perfectă.

– E foarte drăguț din partea ta și grijuliu, dar, dacă nu e perfectă, poți să încerci din nou. Și din nou. Să practicăm.

Ripley râse, dar ea surprinse o nuanță ciudată în râsul lui care o făcu să îl privească în ochi. Aceștia erau închiși. Nu văzu decât un lup somnoros.

El se aplecă din nou și îi sărută degetele. Îi întoarse mâna și îi sărută palma și încheietura. Îi luă cealaltă mână și făcu la fel. De data asta, când îi sărută palma, ea își întinse degetele sub bărbia lui. Îi înălță capul și îl privi, dar nu văzu decât afecțiune... și promisiunea unei nopți obraznice.

El zâmbi și îi dădu mâna la o parte, îi sărută bărbia, obrazul, colțul ochiului. Apoi, gura lui o acoperi pe a ei, și atingerea ușoară deveni mai fermă. Era delicată, și totuși nu. Era ca furtuna de vară prin care trecuseră, dar, de data asta, nu se simțea ca un război. De data asta, era o alăturare a două spirite sălbatice.

Olympia nu-și dăduse seama de cât de sălbatică era până nu fugise cu el și simțise cum revenea la viață, fără ca măcar să-și dea seama ce era sentimentul acela. Nu conștientizase cât de sufocată fusese până când nu-i spusese el că era o fată rea.

Nu conștientizase nici măcar cât de mult se limitase singură, deși înțelegea de ce. Nu se putuse purta așa cum îi cerea firea ei. Tinerele nu aveau același comportament ca tinerii domni. Tinerele nu puteau să facă nebunii, ca tinerii. Dacă o făceau, erau ruinate și aduceau rușine asupra familiilor lor. Tinerele trebuiau să respecte regulile.

Cu el însă, regulile nu mai erau valabile.

Liberă în sfârșit, acum își trăia viața, sorbind din sărutul lui ca dintr-o poțiune vindecătoare. Corpul ei se încălzi, și căldura îi alină și sufletul. Mintea ei prea plină se liniști și se îmblânzi.

Era ca și cum ar fi băut prea mult brandy, dar se simțea mai bine, mult mai bine.

În timp ce o săruta, Ripley o ridică de pe scaun și o duse în dormitor, așezând-o în picioare într-o parte a patului.

– Vreau să te văd, spuse el. Pe tine, toată. Și să te venerez cu corpul meu, așa cum am promis s-o fac.

– Și eu vreau să te văd. De fiecare dată când apăreai la un eveniment, te urmăream. Era ușor s-o fac fără să fiu observată, pentru că toată lumea vă urmărea pe voi trei, ca să vadă ce nebunie aveai să mai faceți. Cuvintele se revărsau din ea, dar trebuiau eliberate. Tot timpul te urmăream, felul în care te mișcai, felul în care dansai.

Voiam să fiu cea cu care dansai. Nici măcar nu mi-am dat seama că te priveam sau că gândeam acele lucruri ori de ce. Sau, dacă știam, am refuzat să recunosc acest lucru.

– Și eu te-am privit, spuse el. Și m-am gândit că era tare păcat că erai o fată respectabilă.

– Dar nu sunt, spuse ea.

– Acum, știu asta. A durat numai vreo șapte ani de când ți-ai făcut debutul. Cât de greu de cap să fiu?

– Din fericire, mai am câțiva ani buni de trăit, spuse ea.

– Așa e.

Ripley își plimbă degetele prin părul ei, atât de delicat, că ea se cutremură. O sărută pe frunte și pe vârful nasului. Îi dădu ochelarii jos și îi puse pe noptieră.

– Nu o să te pot vedea bine.

– O să stau aproape.

Halatul ei nu avea nasturi, doar un cordon la mijloc. Ripley îl desfăcu, și halatul căzu. Pe dedesubt, purta o cămășuță de noapte albă. Își duse mâinile la fața ei și îi mângâie obrajii și gâtul. Mâinile îi alunecară pe umerii ei. Se aplecă și o sărută pe gât și pe umeri. Pielea ei vibra de plăcere, dar și tânjea să fie atinsă, sărutată de el.

Îi desfăcu funda de la gât și îi trase cămașa de noapte mai jos de umeri. Olympia simțea aerul nopții pe pielea ei.

Degetele lui alunecară de la gât spre sâni, împingând decolteul din ce în ce mai jos, până când sâni îi erau complet expuși. Dar ea era o fată rea, și nu fu rușinată de asta. În plus, o văzuse deja, la casa pescărească. Olympia voia să o privească așa cum o făcuse atunci, ca și cum ar fi fost cea mai frumoasă creatură pe care o văzuse vreodată.

Expresia lui se schimbă, și ea văzu o privire familiară. Observă însă și altceva, ceva neașteptat. Durere?

Ripley se aplecă, și gura lui era pe ea, buzele lăsându-i urme pe sâni, cu atingeri ușoare. Însă, oricât de ușoare erau, Olympia le simțea adânc în ea, simțea cum îi făceau inima să zvâcnească și le simțea și... mai jos. Acum, recunosc sentimentul, dorința.

Îl voia și înțelese că îl așteptase ani întregi, fără speranță, pentru că nu îndrăznise să se înțeleagă pe ea însăși. Acum, se transformase în ce trebuia să fie și era ca o rochie care nu venea bine. Nu era de mirare că verișoara ei tot râdea de ea.

Apoi, el îi luă un sân în gură și îl supse, iar ea uită de trecut, de verișoare, de rude, de tot. Îl apucă de brațe și se ținu bine, lăsând

senzațiile să alunece peste și prin ea, și se simți beată, atât de minunat de beată.

Învățase să creadă că nici un bărbat nu o avea să o dorească vreodată cu adevărat, așa cum era. Însă el o voia.

Îi tachină și îi sărută și celălalt sân și porni mai jos, trăgându-i cămașa de noapte după el și tachinându-i pielea cu gura și cu mâinile. Îi linse buricul, făcând cercuri cu limba, și ea gemu.

Ripley se duse și mai jos, și cămașa de noapte alunecă peste șolduri, pe covor.

Apoi, își puse gura acolo, între picioarele ei, iar corpul ei se încordă. O străbătură spasme, căldură, plăcere și o nevoie din ce în ce mai mare.

– Ah, gemu ea. Dumnezeuule, Ripley!

Ducele nu se opri, și senzațiile deveniră aproape de nesuportat. Ea își plimbă mâinile prin părul lui, și corpul său pulsa și pulsa, dincolo de controlul ei, până când o senzație intensă o străbătu și Olympia o lăsă să se reverse și se prăbuși.

El o prinse de talie și o săltă pe pat.

În timp ce încerca să-și revină și să-și limpezească mintea, Ripley își dădu jos halatul.

Pentru o clipă, ea îl privi, în timp ce inima îi bătea cu putere. Apoi, alunecă pe perne și se bucură de priveliște. Era soțul ei. Putea să se uite. Iar priveliștea din față era la fel de frumoasă ca aceea din spate, pe care o admirase în ziua în care îl văzuse în cadă.

Nu văzuse prea mult din el în casa pescărească. Acolo, își ținuseră pe ei majoritatea hainelor. Acum însă...

Pielea lui era ca bronzul în lumina lumânării și poate de la soarele Italiei, unde fusese de curând. Lumina care aluneca peste păr arunca o nuanță aurie asupra lui. Umerii puternici, brațele musculoase și pieptul... Era chipeș, tare și solid ca o statuie grecească sau romană. Cu o singură diferență. Văzuse statui clasice, și nu toate aveau frunze. Văzuse poze în cărți. Însă el era...

– Dumnezeuule, spuse ea cu o voce pe care abia și-o recunoștea.

Ripley se uită în jos, la mădularul lui erect.

– Asta se întâmplă, spuse el, când un bărbat e înnebunit după soția lui. Dar nu-ți face griji, rareori e fatal, așa cum ți-am zis acum câteva zile.

Ea râse.

– Ah, Ripley, spui cele mai romantice lucruri.

– Aș vrea s-o pot face, însă, în cazul meu, e cel mai bine să las acțiunile să vorbească. Se sui în pat și se poziționează peste ea. Dar ție îți plac cuvintele, așa că o să-ți ofer câteva. Ești minunată.

Olympia simți lacrimi în ochi.

– Ai fost minunată când erai beată și fugeai. Ai fost minunată când dădeai ordine. Când mi-ai spus să te ajut să escaladezi zidul și îmi făceai zile fripte. Îmi doresc să fi început să te curtez acum mulți ani. Câtă distracție am ratat...

– O să compensăm, spuse ea, în timp ce se frecă la ochi.

– Fără plânsete.

– Nu plâng, spuse ea. Sunt doar... Relațiile conjugale sunt emoționante.

– Când sunt așa cum trebuie, da.

– Când sunt cu persoana potrivită. Reuși să zâmbească. Sau cu cea greșită, dar potrivită. Își întinse brațele. Sărută-mă!

– Cum îmi ceri, milady.

Se aplecă și o sărută. De data asta, nu cu la fel de multă delicatețe. Tandrețea era acolo, dar mai intensă și mai întunecată. Era ca și cum ar trece printr-o ceață de primăvară și ar intra într-o furtună de vară.

De data asta, și ea îl atinse, explorând, învățând, așa cum făcuse și el cu ea. Îl sărută pe umeri și pe brațe și-și plimbă mâinile pe el cât de mult putu. Iar când îi simți mădularul lipit de ea, îl prinse de fund și îi auzi râsul înfundat în timp ce o mângâia în locul dintre picioare unde o sărutase și îi făcuse cele mai delicioase lucruri și unde îl dorea acum. Apoi, în cele din urmă, intră în ea și scoase un sunet ca o combinație între geamăt și râs.

De data asta, corpul ei îl primi cu ușurință. Apoi, senzațiile o copleșiră: senzația de amestecare și completare și fericirea momentului. Era conștientă de căldura și mirosul pielii lui și de mirosul amestecat al corpurilor lor, dar, cel mai mult, de felul extraordinar în care îl simțea în ea. Își înfășură picioarele în jurul lui, și el o penetra și mai adânc, iar ea scânci. Fără cuvinte, numai sunete, de surpriză și plăcere.

De data asta, dură mult mai mult decât în casa pescărească. De data asta, făcură dragoste negrăbiți, pentru că aveau tot timpul din lume. A face dragoste cu el însemna toate dansurile pe care le rata-se cu el, dar și mult mai mult de atât: era ceva foarte intim și care îi oferea bucurie. Se mișcă odată cu el, respectând ritmul pe care îl stabilise el. Încet la început, apoi din ce în ce mai tare, ca un vals

nebunesc, până când ea ajunsese în rai. Apoi, era o stea care exploda de fericire. Urmare explozii mai mici și, în cele din urmă, aluneca pe cerul nopții, până când căzu în siguranță în brațele lui.

Capitolul 17

Nu era de ajuns.

Era tot ce avea Ripley.

O ținu strâns în brațe, pentru că putea fi ultima noapte în care o ținea.

– Așa mai merge, zise el.

– Înțeleg. Relațiile astea conjugale nu sunt chiar perfecte decât dacă lady leșină.

– Sau țipă. Preferabil, amândouă.

Ea se mișcă puțin în brațele lui ca să îl privească.

– Nici nu e de mirare că nu am găsit nimic despre asta în cărțile din casa Wayland. Nu e de mirare nici că mama a vorbit în termeni foarte vagi.

– Dar există cărți, am o colecție extinsă. Unele sunt vechi, deși nimic nu se compară cu Biblia lui Gutenberg, din 1450, cu litere mobile.

– *Prima* cu litere mobile, sublinie ea.

El râse.

– Mai sunt și mândrul proprietar al unei selecții generoase de ilustrații indecente, inclusiv un set de opere obscene de-ale lui Thomas Rowlandson. Unde ai înregistra cărțile indecente în sistemul tău?

– La filosofie naturală, spuse ea, sau într-una dintre categoriile de literatură, depinde.

El o privi fix.

– Deci nu ești complet inocentă în privința asta. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

– Boccaccio. Ovid. Chaucer. Însă, atunci când nu știi nimic, genul ăsta de opere nu înseamnă mare lucru. Acum, o să le studiez din altă perspectivă, mai informată.

– Dacă ai văzut vreodată volumul *Școala lui Venus*, ai fi înțeles mai bine. Cred că e din perioada regelui Charles al II-lea. Descrie în detaliu genul de lucruri pe care le fac cuplurile. Cu ilustrații.

Ea făcu ochii mari. Ripley nu putea spune sigur ce culoare aveau ochii ei acum, la lumina lumânării.

— Serios? Pare să fie ce îmi doream când căutam informații în biblioteca unchiului meu. Dar nu știam unde să mă uit.

— Dacă are astfel de cărți, mai mult ca sigur le ține ascunse, spuse Ripley. La fel ca tatăl tău.

— Nu sunt sigură că tata știe ce are în bibliotecă. Și, cum o să fie a noastră, nu o să afle. Sper că te-ai gândit unde să le punem.

În schimbul unei înțelegeri financiare generoase, colecția de la biblioteca Gonerby Park era unul dintre lucrurile cu care Olympia avea să contribuie în căsnicia lor. Asta fusese una dintre condițiile lui Ripley.

— Poți să pui cărțile unde vrei, spuse Ripley. Putem extinde biblioteca de aici sau pe cea de la reședința Ripley. Poți alege să muți volumele de la o bibliotecă la alta. Mai sunt și opere fără valoare, pe care o să vrei să le triezi. O să fie o groază de lucruri de făcut, deși nu sunt sigur că pot să-ți ofer la fel de multe ca Mends.

Olympia se sprijini într-un cot.

— Nu am de gând să petrec tot timpul ca bibliotecară pentru tine, duce.

— Mă bucur să aud asta, pentru că am fantezii.

Se gândi la toate lucrurile pe care le ratase pentru că nu avusese o soție. Dar nu, nu avea cum să fi fost la fel cu orice soție. Trebuia să fie Olympia. Și trebuia să fie acum. Timpul greșit, circumstanțele greșite... Nu mai conta. Avea prezentul de care să se bucure.

— Ei bine, dacă trebuie să petrec majoritatea timpului în pat...

— Nu e obligatoriu un pat, spuse el.

— Dacă o să-mi petrec majoritatea timpului bucurându-mă de relații conjugale, e bine de știut că ai o imaginație vie. Fantezii.

— Am, draga mea. Unele șocante. Mi te imaginez ca gazda mea...

— Gazda ta?

— Te văd organizând cele mai mari baluri din Londra și cele mai apetisante cine. Îmi imaginez cum ne plimbăm prin parc și cum călăresc cu tine. Îmi imaginez costumele provocatoare pe care o să le porți ca lider al modei.

— Într-adevăr, sunt șocată.

— Un duce burlac e o treabă, însă un duce căsătorit are obligații sociale. Și, așa cum știi, mie îmi plac distracțiile. Însă, de acum încolo, seratele mele vor fi subiectul principal de discuție din cu totul alte

motive. Imaginează-ți câți oameni vor fi șocați când vor citi în *Foxe's Morning Spectacle* despre faptul că i-am găzduit pe rege și pe regină.

– Îi și văd pe domni în cluburi, căzând de pe scaune de șocați ce sunt. Sinceră să fiu, și eu aș fi căzut rău de tot dacă nu ai fi fost tu în drum.

Se aplecă și își trecu degetele prin părul lui.

Atingerea ei.

Vocea ei.

Căldura pielii și formele dulci ale corpului ei. Felul în care zâmbea, se încrunta și râdea. Felul în care îl privea, ca și cum ar fi fost întreaga ei lume. De ce așteptase așa mult? De ce fusese atât de prost și de orb?

– Și o să dansăm în sfârșit împreună?

– O să dansăm, spuse el. Ripley se gândi la toate promisiunile pe care era posibil să le încalce, fără voia lui, în funcție de rezultatul zilei ce urma. Adăugă: Hai să începem acum.

– Adică, să ne prefacem că dansăm.

– Nu.

Se ridică și îi sărută creștetul capului și nasul, apoi se dădu jos din pat. Îi găsi cămașa de noapte și arătă spre ea.

– Ar fi mai obraznic să dansăm goi, dar asta ar însemna să cer prea mult de la autocontrolul meu.

Olympia se dădu jos din pat, și el îi trase cămașa de noapte peste cap. Râzând, ea își strecură brațele prin mâneci și legă funda. El își luă halatul pe el și legă cordonul.

– Stai lângă șemineu. Prefă-te că vorbești cu prețiosul tău Mends și fii cât de pedantă poți.

– Am nevoie de ochelari.

Îi luă de pe noptieră, și-i puse și merse spre șemineu așa cum ar merge într-o sală de bal. Acea aluzie de nerăbdare. Regina Sheba probabil mergea așa. Și Cleopatra.

Își luă o expresie foarte serioasă și începu să se adreseze unuia dintre ornamentele de pe poliță. Era un gentleman de porțelan, îmbrăcat în haine din perioada bunicului lui Ripley, stând la birou și scriind o scrisoare.

– Cred că greșești, Lord Mends. Eu știu că *Monte Sancto di Dio*, a lui Antonio di Siena, cu trei gravuri rare de Baldini și ilustrații de Sandro Boticelli, este considerată a fi prima carte cu plăci de cupru.

Ripley se duse în partea opusă a camerei. Glezna dreaptă îi pulsa, dar nu își permise să șchioapete.

– Lady Olympia, spuse el. Am venit să-mi revendic dansul.

Ea îl privi ușor iritată.

– Nu-mi amintesc să mă fi invitat la dans, duce, sau eu să fi acceptat.

– Nu te-am invitat. Acesta e dansul pe care-l vreau, și, din câte-mi amintesc, sunt duce.

Ea îl privi de sus în jos, și Ripley era conștient că temperatura în jur creștea. Acea privire. Acel ochi.

– Într-adevăr, ești, spuse ea. Oftă și se întoarse spre gentlemanul de porțelan. Îmi cer scuze, Lord Mends, dar, după cum vezi, e duce, și știi cum sunt.

Ripley o luă de mână și o conduse către centrul camerei. Făcu o plecăciune. Ea se înclină ușor. El începu să murmure un vals de-al lui Rossini, din *La Gazza Ladra*, și o luă în brațe. Începură să danseze.

Glezna rănită mai protesta din când în când, dar nimic grav. Doar o mică durere.

O ignoră, și dansară împreună la fel de ușor și de natural cum făcuseră și dragoste. La fel de ușor cum fugiseră împreună.

Ripley își dori să fi dansat cu ea înainte.

Atâtea oportunități pierdute.

Însă dansau acum, în picioarele goale, învărtindu-se în dormitorul ei în timp ce el murmură linia melodică și, din când în când, mai cânta și câte o frază în italiană pe care și-o amintea. Probabil era fraza greșită în locul greșit, dar nu conta. Dansară dintr-un capăt al camerei până în celălalt. Dansară până în garderobă și afară din ea, în timp ce Olympia zâmbea. Dansară în budoar și în jurul lui, apoi din nou în dormitor. Ripley nu voia ca acel moment să se termine, însă noaptea era scurtă, mult prea scurtă, și el nu mai avea mult timp.

În cele din urmă, se opri. Se plimbă cu ea prin cameră, ca și cum ar fi fost într-o sală de bal, însă, în loc să o ducă înapoi la domnul de pe poliță, o conduse spre pat.

Ripley făcu o plecăciune.

Ea se înclină.

Râseră amândoi.

El îi cuprinse fața în mâini.

– Te iubesc nebunește, îi spuse.

– Eu te iubesc nebunește, îi zise ea.

Inima lui începu să bată tare, însă nu de la vals. Ripley avea impresia că urma să-i sară din piept în orice clipă. Îi venea să plângă,

dar nu putea face asta. Ea nu trebuia să bănuiască nimic. Avea un dragon de ucis. Nu era un motiv ca să îi strice seara asta – prima lor noapte de cuplu căsătorit.

– Bun, atunci rămâne stabilit..., zise el.

Își desfăcu repede cordonul și își aruncă halatul de pe el. Ea desfăcu funda și își scoase cămașa de noapte.

El o ridică în brațe și o așeză pe pat.

Făcu dragoste cu ea din nou, cât de dulce și de tandru putea.

După aceea, dormiră.

Însă ce urma să se întâmple în ziua următoare nu putea fi ignorat. Ticăia în el ca un ceas, iar Ripley era treaz când cerul începu să se lumineze.

Olympia încă dormea și abia se mișcă în clipa când el se dădu jos din pat.

Continuă să respire calm în timp ce el își căută halatul, scoase din buzunar biletul pe care îl scrisese și îl lăsă pe noptieră. Fără nici un zgomot, el se îndreptă spre pasajul care le lega apartamentele.

Valetul lui, Snow, unul dintre puținii oameni care știau despre întâlnirea din acea dimineață, îi aduse cafea și un biscuițel.

Ripley bău cafeaua și mănca biscuițelul, fără tragere de inimă. Mai făcuse asta. Avea nevoie de cafea și de ceva de mâncat. Trebuia să fie treaz, alert și, mai presus de orice, să nu tremure de foame sau de oboseală.

Se îmbracă în negru. Un duelist înțelept purta mereu culori închise, ca să fie o țintă mai dificilă, mai ales într-o dimineață tipic londoneză.

La ora stabilită, ieși din casă cu Snow. Cei doi intrară pe South Audley Street, apoi dădură în Stanhope Street, după care ajunseră în Lane Park, unde îi aștepta o diligență. Pershore era înăuntru. Ripley se urcă, lăsându-l pe Snow să îi urmeze într-un alt vehicul.

Diligența se îndreptă spre Putney Heath.

Olympia dansa la Almack's.

În sală, trupa lui Weippert cânta un vals de-al lui Rossini, din *La Gazza Ladra*. Dansa, în cămașa ei de noapte, cu Ripley. El era îmbrăcat ca un pașă turc, avea mustață și un turban cu bijuterii, pantaloni bufanți și papuci răsuciți la vârf. Erau singurii care dansau. Toți ceilalți se uitau și arătau cu degetul, râzând. Apoi, cineva țipă:

– Opriți-i! Opriți-i! Fug!

Scena se schimbă, și ea și Ripley alergau pe Battersea Bridge, urmăriți de un câine imens care avea spume la gură. Săriră într-o trăsură și trântiră portiera. Câinele se lovi de ea, lătrând furios. Înăuntru, îl găsiră pe Ashmont, care avea un pistol în mână. În timp ce Olympia se uita, incapabilă să vorbească sau să se miște, acesta aținti arma spre inima lui Ripley. În afara trăsorii, câinele zgâria ușa, urlând ca un demon. Ashmont apasă pe trăgaci.

Olympia se trezi, iar inima îi bătea cu putere, ca și cum chiar ar fi fugit de demoni și ar fi fost prinsă cu un fost logodnic ucigaș.

Pentru o clipă, nu putu scăpa de vis și nu își dădu seama unde era. Apoi, observă că dormitorul nu era întunecat, ci scăldat în lumina perlată a dimineții.

Închise ochii. Noaptea trecută, Ripley fusese atât de pasional și de tandru. Fusese ca un vis, ca fanteziile din copilărie. O făcuse să se simtă ca o prințesă din povești. Îi oferise o noapte a nunții perfectă, așa cum îi și promisese. El...

... Nu era acolo.

Ea se ridică, înflorată. Vedea că Ripley nu era acolo, dar tot întinse mâna ca să atingă perna pe care se odihnisese capul lui. Perna era rece.

Bineînțeles că toate cuplurile căsătorite aveau dormitoare separate. Împărțeau patul numai ca să facă dragoste. Dar se separau și în noaptea nunții?

Fusese atât de afectuos.

„Te iubesc nebunește.“

Nu visase asta.

Nu visase dansul în picioarele goale cu Ripley, care murmură un vals în timp ce o învărtea printre camere. Nu visase că făcuseră dragoste. Corpul o durea în locuri în care nu era obișnuită să simtă ceva. Nu visase că adormise în brațele lui.

Totul fusese real. Și asta era. Ce toantă era! Era posibil ca el doar să fi avut nevoie la toaletă. Și, dacă se dusesse în camerele lui, poate făcuse asta doar ca s-o lase să doarmă liniștită... ceea ce era perfect normal și rezonabil, ba chiar înduioșător. Dacă nu ar fi fost coșmarul, încă ar fi dormit.

Ferită de străzile principale și cu o grădină întinsă, partea principală a casei Ripley se bucura de mai multă lumină decât multe case din Londra. Deși soarele răsărea la patru dimineața în această perioadă a anului și deși nu strălucea foarte puternic, unghiul luminii și

liniștea din casă îi dădura de înțeles că se trezise cu câteva ore mai devreme decât o făcea de obicei.

Noaptea nunții se întinsese mult după miezul nopții, era sigură de asta.

Ar face bine să se culce din nou – asta dacă nu voia să fie trasă la față.

Rămase cum era, uitându-se la șemineu, unde domnul de porțelan pe care îl tratase drept „Lord Mends” stătea la micul lui birou.

Își spusese că totul era în regulă.

Însă ceva nu era în regulă.

Se împinse spre marginea patului și se pregătea să se dea jos, când văzu hârtia împăturită de pe noptieră.

Draga mea,

Deja, când o să citești acest bilet, situația va fi lămurită, în bine sau în rău. Știu, o să fii furioasă și o să-mi spui o sută de sinonime pentru idiot. Crede-mă, dacă aș putea să mă port într-un mod mai inteligent, aș face-o. Dar știi cum e creierul meu. „E mai mult sau mai puțin ca al lui, deși mai puțin ar fi aproape imposibil de imaginat.” Mi-ai spus asta marți. Îți amintești? Eu îmi amintesc așa clar. Te aud spunând-o, privirea ta mutându-se ușor în altă parte, din cauza băuturii, și mă trezesc zâmbind ca un tont.

Dacă ar fi fost posibil să evit imbecilitatea acestei dimineți, îți jur că aș fi făcut-o. Însă nu i-am putut oferi prietenului meu satisfacția pe care o cerea. Regret că i-am trădat încrederea. Regret umilința pe care a avut-o de suportat. Pentru astea, îmi pot cere scuze. Dar nu regret că m-am îndrăgostit de tine. Din câte știu, e posibil ca asta să se fi întâmplat acum mulți ani, dar am fost prea prost ca să-mi dau seama. Oricum, știu asta acum și refuz să-mi cer scuze pentru că nu te-am dus înapoi la el. Când mă gândesc cât de aproape am fost să fac asta și mi te imaginez ca soția lui, nu a mea... Dar nu, să nu-mi imaginez asta. Ești a mea, și m-am salvat pe ultima sută de metri.

Pierderea unei prietenii clar nu e un preț prea mare, când aș fi dispus să-mi dau viața pentru tine. Nu că aș avea de gând să fac asta. Dar, dacă lucrurile nu merg bine, trebuie să-ți amintești că nu regret nimic, decât durerea pe care evenimentul de azi e posibil să ți-o provoace. Trebuie să mă crezi că pentru nimic

*în lume nu aş da înapoi nici măcar un minut din ultimele patru zile.
Trebuie să mă crezi că te iubesc, tare de tot.*

*Crezi în mine, dragă Olympia, scumpa mea ducesă.
Idiotul tău care te adoră,*

Ripley

– *Idiotule!* strigă Olympia.

Sări din pat şi chemă un servitor. Când nimeni nu apăru imediat, traversă camera, deschise uşa şi ţipă la servitorul care aţipise pe coridor.

– Când a plecat?

Servitorul Thomas căzu de pe scaun.

– Poftim, Excelenţă?

– Ducele, spuse ea. Când a plecat?

Privirea lui Thomas se plimbă în stânga şi-n dreapta, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Ripley să apară de sub una dintre mesele de pe coridor.

– Nu ştiu, Excelenţă.

– Află. Şi pune pe cineva să îi trezească pe menajera mea şi pe Wrenson. Acum!

Wrenson era supraveghetorul casei. Era treaba lui să ştie totul despre toţi, în orice clipă.

Thomas păru panicat.

– Acum, repetă ea. Wrenson o să ştie, dar, dacă nu ştie sau se preface că nu ştie, trebuie să-l faci pe portar să-ţi spună. Şi zi-i că vreau o birjă, nu o trăsură, în zece minute la poartă. Nu-mi pasă dacă trezeşti toată casa. Nu avem nici o clipă de pierdut.

Folosi tonul despre care ştia de acum că avea efect asupra bărbaţilor de toate vârstele şi rangurile. Servitorul o luă la fugă. Olympia se grăbi înapoi în garderoba ei. Deschise uşile şi scoase câteva articole la nimereală.

– Jenkins! strigă ea. Unde naiba eşti? Cum să gădesc ceva? Jenkins? Pentru numele lui Dumnezeu, grăbeşte-te!

Scotea rochia din şifonier şi le arunca pe jos, când Jenkins intra, încă legându-şi rochia.

Privi uimită distrugerea lăsată în urmă de stăpâna ei.

– Am nevoie de ceva cu care să mă îmbrac repede, spuse Olympia. Nu culori aprinse.

Dacă purta culori aprinse, ar fi văzut-o de departe și ar fi putut fi o distragere fatală.

– Zece minute, atât, și chiar și așa e posibil să ajung prea târziu.

– Excelență?

– O să-ți explic mai târziu. Nu avem timp acum. Olympia se uită pe geamul camerei. Trebuie să ne rugăm să ajung acolo înainte să fie prea târziu. Vara nu ar începe mai devreme de șase dimineața. Cât e ceasul, Jenkins?

– Aproape patru jumătate, Excelență.

– E timp destul, spuse Olympia. Dar trebuie să mă îmbrac în zece minute, și birja ar face bine să fie la poartă.

– Excelență, știi că e imposibil...

– Fă să fie posibil, Jenkins. E o treabă pe viață și pe moarte. Dacă nu mă îmbraci destul de repede, o să mă duc în cămășuță.

Ideea ca Excelența Sa Ripley să apară în public în cămașa de noapte îi dădu lui Jenkins avântul să facă imposibilul.

Dură un sfert de oră, însă Olympia se bazase pe cel puțin douăzeci de minute pentru birjă și vestimentație. Jenkins reușise să-și îmbrace stăpâna foarte repede. Și pe ea, pentru că insistă să meargă cu Olympia, iar aceasta îi spuse că nu avea să o aștepte.

Astfel, ducesa de Ripley și menajera ei ieșiră din casă la timp, poate cu o jumătate de oră în urma soțului ei, potrivit spuselor portarului.

În timp ce birja înainta pe străzile din Londra, Olympia îi explică lui Jenkins că Secundanții aveau să fie nevoiți să marcheze și să măsoare terenul. Asta avea să dureze ceva, pentru că fiecare secundant avea să vrea ca omul lui să fie în cea mai bună poziție. O ultimă încercare de a-i împăca pe dueliști era totuși posibilă. Deși întâlnirea fusese stabilită cel mai probabil pentru ora șase, era posibil să aibă loc la șapte. Oricum ar fi fost, duelul nu începea până când nu se făceau toate formalitățile și nu era totul stabilit.

Olympia se concentra pe partea tehnică a duelului, ca să nu se gândească la realitatea pistoalelor care trăgeau gloanțe în cei doi idioti despre care se presupunea că erau cei mai buni prieteni.

Din fericire pentru emoțiile ei, birja înainta repede. Cum casa Ripley nu era departe de Park Lane, meraseră pe străzile mari ale metropolei. Căruțele cu mărfuri își făceau drum prin Londra, dar birja Olympiei ajunse la Hyde Park fără probleme. În scurt timp, se îndreptă spre Putney Heath.

În drum spre locul întâlnirii, Pershore îi oferi lui Ripley o sticlă cu apă în care era pus și puțin brandy.

Ripley o luă și râse.

– Ah, pregătirea.

– Poate tu nu ai nevoie de asta, dar eu am, spuse Pershore.

– Fie că am nevoie, fie că nu, este un stimulent plăcut la această oră. Ripley bău. Mi-ar fi plăcut o oră sau două de somn în plus.

Cu soția lui în brațe. Dar cel puțin își trăise nunta și noaptea nunții. Și ce noapte a nunții fusese!

– Un duel în ziua de după nuntă, spuse Pershore. A fost urât din partea lui Ashmont.

– Și lui i se pare urât că m-am căsătorit cu mireasa lui.

– Dacă ar mai fi așteptat puțin, s-ar fi liniștit.

– Și apoi, ce? întrebă Ripley. Toată Londra vorbește despre el, ceea ce nu e nimic nou, doar că, de data asta, e rănit în cea mai sensibilă parte a unui bărbat – în mândrie. Are nevoie de această confruntare, și trebuie să recunosc că și eu am. Altfel, nu am avea cum să lămurim situația.

Trebuiau să se înfrunte. Altfel situația dintre ei ar fi fost mereu tensionată. Nu exista nici o altă soluție, decât ca unul din ei – sau amândoi – să înfigă un glonț în celălalt.

Olympia ar spune că asta era o metodă barbară. Dar bărbații erau barbari.

Dacă secundanții ar fi găsit un mod de a-i împăca, Ripley ar fi fost uimit și fericit. Sarcina se dovedise însă a fi imposibilă. Cum nu reușiseră să cadă la pace, trebuia să se concentreze pe câștigarea duelului.

Nu putea participa cu inima îndoită. Ashmont nu ar face asta.

Ripley nu se putea gândi acum la trecutul lui cu Ashmont și Blackwood sau la modul în care se salvaseră unul pe celălalt de mai mult ori, dar mai ales când erau trei băieți foarte nefericiți, în perioada petrecută la Eton. Era ca și cum s-ar fi luptat cu propriul frate. Dar nu putea privi lucrurile așa.

Era o chestiune de onoare.

Onoarea cerea ca Ripley să facă tot ce putea ca să-și omoare prietenul și ca prietenul lui să încerce să îl omoare pe el.

Ajunseră la Putney Heath din timp. Aranjară ca diligența să aștepte într-un loc adăpostit, unde răniții sau morții puteau fi duși repede. Diligența trebuia să fie și într-un loc unde să nu atragă

atenția poliției metropolitane, care făcea raiduri exact pentru a pre-întâmpina genul ăsta de situații ilegale.

După ce scoase cutia cu pistolul, Pershore și Ripley se apropiară de locul stabilit.

Ajunseseră primii, așa cum sperase Ripley.

Se plimbă pe terenul duelului, ca și cum ajunsese mai devreme decât alți invitați la o petrecere. Glezna lui încă nu era complet vindecată, dar refuză să șchioapete sau să se rezeme în baston.

Doctorul și valetul lui Ripley, care ajunseră la scurt timp după Ripley și secundantul său, îl lăsară singur și stătură departe de Pershore. Cel din urmă căuta obstacole în drum când Ashmont și secundantul lui, Morris, apărură, cu doctorul și servitorul în spate.

Birja Olympiei se opri la Putney Bridge, unde păru să dureze o eternitate să plătească taxa și o alta până când poarta se deschise. Trecură de pod și ajunseră în strada principală, dincolo de White Lion.

Mîntea ei tot picta secvențe: ea căzând în apă... Ripley ducând-o la han, în timp ce spectatorii strigau... croitoreasa și angajații ei și corsetul lor obraznic... Ripley stînd gol în cadă... scena cu Bullard din curte...

Atât de multe se întâmplaseră într-o singură zi, și timpul petrecut în Putney fusese doar o parte a acelei zile de neuitat.

Nu se putea termina totul așa repede.

Nu aveau cum să se fi găsit numai ca totul să se termine acum.

Nu se putea termina cu moartea lui pe un câmp noroios, într-o dimineață de vară, în ziua de după nuntă.

– O să te omor, bombăni ea. Nu poți să-mi faci asta, Ripley.

– Excelență?

– Când e ceasul? întrebă Olympia.

Ultimul lui efort de cădere la pace eșuă, așa cum era menit să se întâmple.

Cu o mască pe față, Ripley păși calm la locul lui și îl privi pe Ashmont, care era la fel de rece și de calm.

Pershore îi dădu lui Ripley pistolul lui.

Pistoalele pentru duel ale lui Ripley erau mereu ținute în condiții impecabile. Interioarele țevelor nu aveau nici urmă de rugină. Închizătoarele și trăgaciul funcționau ireproșabil. Ripley își cunoștea foarte bine pistoalele. Cu toate astea, le verificase de dimineață, înainte

să plece de acasă, iar el și Pershore le verificaseră din nou când erau încărcate. Nu-și făcea griji că ar putea să nu funcționeze sau pentru alte astfel de accidente.

El, Blackwood și Ashmont exersaseră de când erau mici, și nu trăgând pur și simplu la ținte. Folosiseră o marionetă, care trăgea cu un pistol, fără gloanțe, bineînțeles, în același moment în care trăgeau și ei, așa că învățaseră să își mențină calmul când se trăgea. Era o calitate pe care le-o impusese tatăl lui Blackwood. Deși ducele anterior de Blackwood ura duelurile, înțelesese că erau momente când nu puteau fi evitate. Astfel stând lucrurile, un bărbat trebuia să știe ce să facă.

Cum fusese secundantul lui Ashmont în multe probleme de onoare, Ripley știa cum acționa. Nu îl subestima, beat sau treaz. Astăzi, părea să fie treaz. Nici măcar el nu ar fi atât de idiot încât să bea toată noaptea înaintea unui duel.

Ripley se așeză în linie cu rivalul său, cu pistolul în mână dreaptă, cu țeava îndreptată în jos. Se propti bine pe picioare. Se îndreptă și își ridică brațul drept, fixându-și privirea nu asupra lui Ashmont, ci pe unul dintre nasturii de pe haina lui. Știa că și Ashmont făcea același lucru: alegea un obiect mic pe care să-l nimerască și se concentra asupra lui.

Se cunoșteau prea bine unul pe celălalt. Făcuseră asta de prea multe ori, deși era prima oară când țineau unul spre altul.

Riscul să se omoară unul pe celălalt era foarte mare.

„Îmi pare rău, Olympia!”

Însă acela fu singurul moment de emoție pe care Ripley și-l permise. Nu era loc pentru emoții pe terenul de duel.

Secundanții se retraseră la o distanță sigură în spatele dueliștilor.

Doctorii se așezară aproape de ei.

Servitorii se duseră în spatele doctorilor.

Ripley trase trăgaciul și ridică pistolul.

Toată ființa lui se concentra asupra lui Ashmont. Știa că Ashmont făcea același lucru, dând la o parte fiecare gând, fiecare regret, fiecare amintire.

– Domnilor, sunteți pregătiți?

– Da, răspunseră Ripley și Ashmont în același timp.

Când Olympia văzu diligența, ascunsă după copaci, îi spuse birjarului să se oprească. Lăsă geamul jos și se întinse spre mâner înainte ca trăsura să se fi oprit.

Sări în drum și alergă spre diligență, cu Jenkins în spatele ei.

– Unde sunt? îl întreabă ea pe birjar.

– Nu știu, zise el.

– Ba știu. Sunt...

Se opri când auzi voci.

– E mai bine să nu mergeți în toată nebunia aia, domnișoară. Nu știți peste ce o să dați. Sunt acolo de ceva timp.

Avea dreptate. Olympia habar n-avea ce se întâmplase, iar ultimul lucru pe care voia să-l facă era să le distragă atenția și să fie cineva ucis din greșeală din cauza ei.

Asta în loc să se ucidă cu intenție, la naiba cu ei!

Spera că încă vorbeau despre distanțe și teren.

O luă cât de încet putea pe drumul pe care merseseră probabil și bărbații... și dintr-odată, se opri, când priveliștea se deschise în fața ei.

Deja erau la locurile lor, cu pistoalele ridicate.

Era ca un coșmar, în care înghețase, incapabilă să se miște sau să vorbească. Nu îndrăznea să o facă. Nu putea decât să stea nemișcată, în speranța că Ripley nu o observase cu coada ochiului. Era prea târziu ca să-l oprească. Acum, nu trebuia să-l distragă.

Toate astea îi trecură prin minte foarte repede, dar păru o eternitate, în timp ce privea neajutorată scena: mâna lui Ripley care ținea pistolul îndreptat spre prietenul său. Pistolul lui Ashmont, îndreptat spre Ripley. Ambii bărbați stăteau extrem de drepti. De unde era ea, păreau să fie din piatră.

O voce strigă:

– Domnilor, sunteți pregătiți?

Cei doi răspunseră în același timp:

– Da.

Ea își acoperi gura și își înăbuși un țipăt: „Nuuuuu”.

Văzu cum căzu batista. Păru să cadă așa încet, plutind în aer. Două zgomote întrerupseră tăcerea dimineții, unul după celălalt.

În același moment nesfârșit, văzu cum brațul lui Ripley se ridică, trăgând în aer. Păsările se împrăștiară din copaci, în timp ce ea privi neajutorată cum Ripley se răsuci și căzu la pământ.

Capitolul 18

Olympia îngheță, nevenindu-i să creadă ce văzuse.

Era atâta liniște în jur, cu excepția păsărilor.

Amorțită, se uită cum Ashmont îi dădu pistolul unui bărbat din apropiere și alergă spre Ripley. Un alt bărbat o luase în aceea direcție, însă Ashmont îl dădu la o parte.

Se apropie și ea.

Îl văzu pe Ashmont așezându-se în genunchi și ridicându-i capul lui Ripley. Ceva întunecat se întinsese pe o parte a feței lui și pe gât.

Văzu că Ripley avea convulsii. Și corpul lui Ashmont tremură când se aplecă spre prietenul lui.

Olympiei îi trecu amorțeala și alergă spre ei. Se izbi de Ashmont, împingându-l atât de tare, că acesta căzu.

– Pleacă de lângă el! Lasă-l în pace!

Îngenunche lângă soțul ei, al cărui corp era cutremurat de spasme. Sânge. Atât de mult sânge. Olympiei i se făcu rău.

Era conștientă că mai era un bărbat acolo, deschizând o geantă neagră, dar era pur și simplu acolo, ca păsările revoltate. Zgomot. Pe fundal.

Deveni conștientă și de alt sunet, complet nepotrivit.

Îl luă puțin ca să-și dea seama ce era.

Râs. Cascade de râs. Se uită la capul plin de sânge al soțului ei. Acesta era ghemuit și râdea.

Îl privi pe Ashmont, care se lăsase în genunchi. Și el se ținea de stomac și râdea.

– Te urăsc! strigă ea. Vă urăsc pe amândoi!

Îl lovi pe Ripley în braț.

– Idiotule! Ce e în neregulă cu tine?

Îl tot lovea. Plângea și ura că făcea asta, dar nu se putea opri.

În cele din urmă, Ripley o luă de mână.

– Totul e în regulă, spuse el.

– Ba nu e. Nimic nu e în regulă. Uită-te la tine. Ce e în neregulă cu tine?

Ripley râdea, în vreme ce sângele îi şiroia pe faţă.

– Ripley!

– Î-mi pare rău, draga mea.

Şi el, şi Ashmont nu se puteau opri din râs.

– Vă urâsc pe amândoi atât de mult!

– Dacă Excelenţa Voastră îmi permite să vă examinez, spuse bărbatul cu geanta neagră.

Olympia se dădu la o parte. Se lăsă în genunchi şi îşi prinse braţele în jurul lor. Îşi odihni fruntea pe braţe şi încercă să se calmeze. Inima îi bătea cu putere.

– La naiba, Olympia, spuse Ripley. Trebuia să dormi!

Ea îl privi.

– Nu vorbi cu mine!

Ripley se ridică, scâncind în timp ce făcea asta. Îşi duse mâna la cap.

– Mă ustură.

Îşi dădu mâna la o parte. Era lipicioasă de la sânge. Îi curgea sânge dintr-o parte a capului şi îi acoperea jumătate de faţă.

Ea îşi aşeză capul la loc pe braţe.

– O să se rezolve într-o clipită, Excelenţă, spuse omul cu geanta. Doar a zgâriat scalpul. Cred că Excelenţa Sa o să-şi revină cu nişte amoniac.

– Nu, spuse Olympia. Niciodată nu leşin. De câte ori îi văzuse pe fraţii ei sângerând? Mereu cădeau de la ferestre, sau din copaci, sau în lacuri, sau pe pietre. Sau se băteau. Dar, de data asta, era diferit. Se pare că nu a murit.

– Se pare că nu, spuse Ripley. Nu mă simt mort.

Olympia se întoarse. Era furioasă şi îngrozită în acelaşi timp. Ripley râdea, dar avea dureri. Doctorul spusese că rana era minoră, dar bineînţeles că ar fi zis asta. Bărbaţii luau în râs cele mai groaznice lucruri şi disperau din cauza unor banalităţi.

Dar era atâta sânge. Olympia îşi aminti cum reacţionase Ripley la problema cu glezna luxată. Bărbaţilor li se părea că era nedemn de ei să fie răniţi. Se prefăceau a nu fi. S-ar fi prefăcut şi dacă le bătea moartea la uşa.

Olympia se dădu la o parte. Nu avea de ce să încurce în timp ce doctorul îl îngrijea pe soţul ei idiot. Ripley nu era la un pas de moarte, dar ea era prea panicată. Măinile îi tremurau. Se uită la ele.

– Da, e cel mai bine să-l lași pe doctor să se ocupe, spuse Ashmont. Nu vreau ca nemernicul să sângereze până la moarte de la o gaură superficială în cap.

– Superficială? spuse Ripley. Fir-ar să fie, aproape m-ai omorât! La ce naiba te gândeai?

– Te-ai mișcat! spuse Ashmont. Nemernicule, ai trișat!

– Am trișat? Ce credeai c-o să fac? Aproape m-ai omorât, idiotule!

– Care e problema ta? Nici măcar nu ai încercat să mă omori!

– Credeai c-o s-o fac?

– De ce nu?

În timpul conversației, doctorul își continuă calm treaba. Pentru prima oară în viața ei, Olympia refuză să se uite. Oricum, avea o idee despre ce trebuia făcut. Ar fi curățat rana și ar fi aplicat presiune ca să oprească sângerarea. Dacă era minoră, așa cum spusese doctorul, sângerarea ar trebui să se oprească destul de repede. Nu știa cât avea să dureze.

Însă bărbații nu păreau preocupați de asta. Ar fi simțit tensiunea, chiar dacă nu o arătau. Simțea însă... ușurare?

Bărbații.

– O gaură în cap, bombăni ea. Suntem siguri că nu era deja acolo?

Doctorul îi aruncă un zâmbet.

– Glonțul a atins urechea Excelenței Sale și scalpul. Arată mult mai rău decât este de fapt, pentru că rănila de la cap sângerează mult. Începu să-l bandajeze părul lui Ripley. Mă bucur să spun că rana nu e fatală. Arată chiar bine. E curată.

– O să trăiască? întrebă ea.

– Dacă mă lași, zise Ripley.

– Nu vorbesc cu tine, spuse ea. Și nici cu tine, adăugă uitându-se la Ashmont.

– Cu mine? Trebuia să mă împuște. Nici măcar nu a tras în direcția mea.

– Nu-mi puteam împușca cel mai bun prieten, spuse Ripley. Mi-am spus că puteam s-o fac, dar n-am putut.

– Mă bazam pe tine să tragi, zise Ashmont. Te-aș fi ratat la limită. Dar ți-ai ridicat brațul și mi-ai modificat ținta, la naiba cu tine!

– De unde să știu?

– Ce altceva puteam să fac?

Olympia îi privi șocată pe amândoi.

– Să nu-mi spuneți că totul a fost doar pentru spectacol.

- Onoare, spuse Ripley.
- Onoare, zise și Ashmont.
- A lui. A mea, spuse Ripley în timp ce studie fața lui Ashmont, după care se uită și la ea. Și a ta, ducesă.
- Mai ales a ta, întări Ashmont.
- Ea îl privi.
- A mea! De parcă aș fi vrut să faceți așa ceva în numele meu.
- La naiba, Olympia! Nu puteam să te las să pleci fără să lupt, spuse Ashmont.
- O luptă serioasă, zise Ripley. Un pumn în față nu era de ajuns.
- Ar fi arătat mai bine dacă chiar ai fi tras în mine, spuse Ashmont.
- Într-adevăr.
- Ar fi arătat mai bine, repetă Olympia, căreia nu-i venea să creadă ce auzea.
- Nu ar fi trebuit să fie așa șocată, doar avea șase frați. Și, exact cum ar fi făcut și ei, cei doi bărbați o priveau nedumeriți.
- Doctorul își strânse geanta și plecă.
- Dar nu înțelegi? Dacă Ashmont nu s-ar fi luptat pentru tine, ar fi părut că el credea că nu meriți.
- Dar meriți, spuse Ashmont. A trebuit să lupt.
- Dumnezeu să-mi dea putere, spuse Olympia în timp ce-și ridică mâinile disperată și plecă.

Ripley și Ashmont o priviră cum se îndepărta. De data asta, mergea cu mai mult decât o urmă de nerăbdare.

- Nu te poți aștepta ca femeile să înțeleagă, spuse Ashmont. Dar tu înțelegi.

- Da. A durat ceva. Puțin complicat.

- Așa e.

- Mă ajuți să mă ridic?

Ashmont îl ajută.

- Chiar am vrut să te omor, spuse el. Sau măcar să te rănesc grav. Cel puțin, asta am crezut.

- Știu. Și de ce n-ai făcut-o?

Ripley ceruse o explicație, lucru pe care nu îl făcea de obicei.

Ashmont se încruntă și trecu o clipă lungă până zâmbi din nou și ridică din umeri.

- Scrisoarea pe care mi-a trimis-o... A fost blândă.

Ochii lui albaștri se îndreptară spre Olympia, care mergea hotărâtă pe drum.

– Ai face bine să te duci după ea. Ar fi ciudat dacă ar fugi. Din nou.

Ashmont râse și se alătură bărbaților care îl însoțiseră.

Ripley se duse după soția lui.

O găsi așteptând lângă diligență. Cu brațele încrucișate, îl privi apropiindu-se. Ripley avu grijă să nu șchioapete. Capul îl durea și îl ustura, dar nu avea de gând să recunoască asta.

– Presupun că va trebui să schimb bandajele, spuse ea. Și să pun gheață.

– Cu siguranță nu, spuse el. Snow o să facă asta. Vrei să-i rănești sentimentele?

Olympia se uită la valetul lui.

– O să te întorci la casa Ripley cu Perkins. Eu și ducele o să venim cu trăsura.

Snow îi respectă ordinele, așa cum păreau să tot facă bărbații, dar tot îi aruncă o privire lui Ripley.

– Fă așa cum a spus Excelența Sa. Du-te! Nu o să fie prima ta călătorie cu birja, și Perkins nu o să te muște. Cel puțin, nu prea tare. Șansele unei infecții sunt destul de mici.

Snow plecă.

Pershore dispăruse și el.

Dacă Ripley ar fi fost Pershore și ar fi văzut-o pe Olympia mergând spre el, și el ar fi fugit.

Ripley o ajută pe Olympia să se urce în trăsură, apoi urcă lângă ea.

Tăcerea și o atmosfera rece se făcură simțite până când se apropiară de taverna Green Man, aflată pe Putney Hill.

– Putem să ne oprim dacă vrei. Știu că asta este tradiția, după un duel.

Păreau să facă progrese.

– Nu azi, spuse el. Am băut înainte. Brandy și apă. Și asta e tot o tradiție.

– Aș fi vrut să știu asta, spuse ea. Asta aș fi băut înainte de nuntă. Prima nuntă. Brandy-ul e bun. Ceaiul e bun. Dar, împreună, nu sunt deloc delicioase. Mă bucur să aud că ai cerut tărle. Asta trădează un oarecare nivel de sensibilitate.

– Nu eram insensibil, spuse el. Dar nu-mi era frică de Ashmont. Știam că exista pericolul să mă lovească, însă șansele de a fi o lovitură mortală erau mici, de unu la paisprezece. Și erau șanse de doar unu la șase să fiu rănit.

Olympia îl privi peste ochelari.

– Doar.

– Tu ești cea practică și rațională, spuse el. Hai să privim problema dintr-un unghi practic și rațional. Hai să împărțim corpul unui duelist în nouă părți. Dacă un bărbat are poziția corectă, atunci glonțul nu o să-l omoare decât dacă-l lovește în trei dintre acele părți.

– Dacă este în poziția corectă. Și unde ar fi asta, mă rog? În următorul oraș?

– Ideea e că nu stai complet cu fața către rival. E ridicol. Dar, dacă stai cum am stat noi, riscul de a fi lovit este de cinci la unu.

– Deci riscul nu e nul, observ.

– Draga mea, ce risc credeai că este să mori în timp ce goneai spre Putney într-o diligență? Acei așa-ziși birjari au impresia că sunt jochei la Goodwood. Diligențele sunt capcane ale morții. Știi la fel de bine ca mine că aruncă pasageri în drum tot timpul. Eu ar trebui să fiu furios pe tine pentru că ți-ai asumat un asemenea risc, dar nu sunt, pentru că sunt un bărbat iertător și știu că ai făcut asta din grijă pentru mine. Iar asta nu s-ar fi întâmplat dacă ai fi dormit, așa cum ar fi trebuit s-o faci. Nu te-am obosit destul azi-noapte?

Ea făcu ochii mari.

– De asta ai făcut tot ce ai făcut? Ca să mă obosești?

– La naiba, chiar crezi că sunt atât de calculat? Te-am vrut pe tine și să profit din plin de noaptea nunții, să mă asigur că nu o s-o uiți niciodată. Am plănuit să nu fiu ucis, dar trebuia sa iau în considerație și cealaltă posibilitate, oricât de mic era riscul.

Ea îi privi capul bandajat.

– Dacă trebuie să privim problema logic, presupun că ai demonstrat probabilitățile. Un centimetru ar fi făcut o diferență foarte mare.

– Aș fi preferat ca glonțul să fi trecut pe lângă ureche. A fost cam prea aproape.

– Într-adevăr.

– Oricum, trebuie să-i recunosc meritul lui Ashmont. A gândit cât de drăguț posibil. Toți suntem țințași foarte buni. Tatăl lui Blackwood s-a asigurat de asta. L-a instruit pe Blackwood, iar noi nu puteam să-l lăsăm să fie mai bun, așa că am învățat și noi. Dar, oricât de bun

ești, nu poți prezice ce o să facă celălalt. Nu ai cum să știi ce gândește, chiar dacă ți-e ca un frate. I-am dat peste cap planul lui Ashmont. O prostie din partea mea. Nu am vrut. Voiam să trag ca lumea. Dar tu ești aici.

În cele din urmă, Ripley greșise în fața unui prieten care îi era ca un frate, și singurul lucru onorabil pe care îl putea face era să tragă în aer. Decizia fusese luată pe moment. El dorise să tragă spre Ashmont, dar nu o făcuse.

— Oh, Ripley, spuse ea.

Atmosfera devenise mai caldă.

— Vino aici, spuse el. Nu așteptă ca ea să se conformeze, ci o trase în brațele lui. Așa e mai bine.

Ea își odihni capul pe umărul lui.

— A fost, de departe, cel mai groaznic minut din viața mea.

— Îmi pare rău.

— Credeai că o să dorm și presupuneai că o să ajungi acasă în viață, înainte să mă trezesc și să citesc scrisoarea. Nu ai vrut ca acel cel mai groaznic moment din viața mea să se întâmple după nuntă. După nunta mea reală.

— Nu a fost deloc elegant din partea ta să te trezești așa devreme.

— Am avut un coșmar.

Îi spuse despre el.

— Eu cu turban? Ce drăguț!

Olympia se uită la el.

— Bandajul seamănă puțin cu un turban. Nu cred în semne, dar se poate să fi simțit ceva. Cu atâția frați, dezvoltă un simț acut pentru când vreunul nu e bine. O să ai o mare durere de cap, sper că-ți dai seama de asta.

Îl durea deja capul, și ar fi avut nevoie de un brandy, fără apă. Două sau trei pahare. Dar ea era în brațele lui, și se părea că el era iertat. Nu voia decât să ajungă acasă și să o lase să se agite pe lângă el, în timp ce se prefăcea că nu voia asta.

— Da, îmi dau seama. Am mai trecut prin asta o dată cu Ashmont. Cu mult timp în urmă.

— Atunci când aproape și-a pierdut urechea? Duelul cu Lord Stewkley?

— Știi despre asta?

— Știu doar că a avut loc un duel. Acum zece sau chiar mai mulți ani, potrivit doamnei Thorne. Cusătoresele vorbeau despre asta, dar nu le-a lăsat să intre în detalii.

– O farsă copilărească, spuse Ripley. Stewkley nu a privit-o așa.

– Este mult mai mare decât voi, spuse ea. Cred ca i-ați făcut ceva groaznic de a ajuns să se dueleze cu un tânăr care abia terminase școala.

– A spus că i-am insultat soția și s-a duelat cu Ashmont pentru că farsa a fost ideea lui Ashmont și el și-a asumat-o.

– A fost primul duel al lui Ashmont?

– Da. El a așteptat cu nerăbdare ocazia, la fel ca noi, de altfel, ca să demonstreze ce putea. Duelul a atras ceva oameni. Tot felul de indivizi. Erau... cum le spune?

– Nu am nici cea mai vagă idee cum le spune.

– Șarade sau tablouri sau ce or fi. Incredibil de plictisitori. Trebuia să imităm ruinele antice. Ashmont a ales Fountains Abbey. A adus o cadă mare și a instalat-o pe podea. Toți trei am făcut fântâni în ea.

Olympia îl privi, apoi ochii îi deveniră foarte albaștri și strălucitori ca niște stele. Izbucni în râs.

Acel sunet minunat. Îl făcu să uite de durerea de cap. Îl făcu să uite toate sentimentele pe care le dăduse la o parte ca să facă ce făcuse.

Ripley îi desfăcu boneta și i-o dădu jos. Își îngropă fața în părul ei și inspiră parfumul care îi plăcea atât de mult. O ținu în brațe și nu vorbiră prea mult pentru restul drumului, dar, din când în când, ea mai râdea.

– Niciodată nu o să mai pot spune Fountains Abbey fără să râd, spuse ea.

Ripley zâmbi, ca un imbecil ce era.

Se hotărî că mariajul cu o fată rea avea multe avantaje.

Ducele de Ripley era căsătorit de numai o săptămână când dădu o petrecere. Cu mult înainte ca bandajele să-i fie date jos, făcea planuri împreună cu soția lui. Așa cum îi spusese, îi plăcea distracția. În mod normal, ar fi organizat un fel de adunare ca să sărbătorească întoarcerea de pe continent.

Diferența era că acum avea o gazdă: o ducesă chiar. O altă diferență erau invitații.

Edwina, verișoara Olympiei, participă și păru îndurerată. Dar nu ar fi ratat petrecerea pentru nimic în lume. La fel stăteau lucrurile și cu restul invitaților. De fapt, unii chiar apelaseră la tertipuri ca să obțină invitații. Era evenimentul sezonului: ducele groaznic se căsătorește cu mireasa fugară în circumstanțe scandaloase.

Dacă lumea bună fusese surprinsă de mariajul ducelui de Blackwood cu Lady Alice Ancaster, ce avusese loc în urmă cu un an, era complet șocată de această nouă pereche.

– Dar e plictisitoare! îi spuse verișoara Edwina unei prietene în timp ce priveau dansul cuplului.

Ducesa privea în sus, spunându-i ceva ducelui, și amândoi izbucniră în râs.

– El nu crede asta, comentă prietena.

Așa cum sperase toată lumea, urmă și mai multă distracție.

Când ducele de Ashmont o conduse pe gazdă pe ringul de dans, camera fu cufundată în tăcere, iar atmosfera deveni tensionată.

– A trebuit să alegi un vals, spuse Olympia când Ashmont o luă pe ringul de dans.

– Arată mai bine, spuse el. Mai incitant. Ia uite-l pe Ripley, care îmi aruncă săgeți din priviri în timp ce eu dansez cu soția lui, care se întâmplă să fie fosta mea mireasă.

– Voi trei sunteți maeștrii spectacolului, spuse ea.

– E distractiv să le dai subiect de discuții. Mereu a fost. Alungă plictiseala. Dansară puțin, după care el vorbi din nou: După toți anii în care am distrus planurile gazdelor și le-am stricat balurile și petrecerile, toți cred că meritam ca nunta mea să fie făcută țândări. Dreptate poetică, așa zic. Poate au dreptate.

– Îmi pare rău, spuse ea. Pentru că ți-am stricat nunta. Deși nu prea, adăugă ea râzând.

El o privi.

– Dar ai scris...

– Am vorbit serios. Atunci.

După puțin timp, fața lui chipeșă afișa unul dintre acele zâmbete care le veniseră de hac multor femei.

– Mi-ai scris și mi-ai cerut să îl iert, dar eu tot l-am împușcat. Trebuia s-o fac, să știi!

– Asta spuneți amândoi. Că trebuia să arătați că meritam să vă luptați pentru mine.

– Da, dar nu numai asta. E complicat, așa cum a zis și Ripley. Dacă nu l-aș fi împușcat, ți-ar fi părut cu adevărat rău. Te-ai fi simțit vinovată pentru ce ai făcut și ți-ar fi părut rău pentru mine, pentru că eu aș fi părut atât de nobil că m-am fi sacrificat. Ce idee groaznică! Slavă Domnului că l-am împușcat!

– Nu aş spune că a fost bine, dar m-ai scăpat de multă autoînvăţire.

– Şi pe mine de o pată pe reputaţia mea neagră.

– Dacă l-ai fi rănit mai grav, te-aş fi făcut să suferi, zise ea.

– Ştiu. Ştii, când m-ai împins atunci de lângă el, a fost prima oară când o femeie m-a dat la o parte.

– Sper că nu şi ultima!

– Ce femeie real! spuse el.

– Da, admise ea şi râse.

Râse şi el. Şi, dacă avu regrete, ascunse undeva adânc, le puse într-un loc unde nu îl puteau deranja.

Ripley, care dansa cu sora lui, se uita în aceeaşi direcţia ca majoritatea invitaţilor: la Ashmont, care râdea cu ducesa de Ripley.

– Ai norocul diavolului. Dacă te-ai fi întors de pe continent cu o zi mai târziu...

– Nu spune asta. O să-mi dai coşmaruri. Ştiu că totul a fost noroc. Fiecare pas. Când a început totul, te-am blestemat pentru că te-ai dus la mătuşa Julia.

– Ce-am avut eu de-a face cu asta?

– Dacă ai fi fost la nuntă, ai fi adus-o pe mireasă înapoi la mire şi la preot.

– Sau poate aş fi ajutat-o să fugă.

– La asta nu m-am gândit.

– Am îndoieli că ai gândit prea mult.

– Chiar şi aşa, norocul a fost din nou de partea mea. Tu erai departe, dar nu cu mătuşa Julia.

– Am fost cu ea. O vreme.

Privirea lui se îndreptă spre Blackwood, care se afla în cealaltă parte a camerei, dansând cu Lady Charles.

– Ai ceva să-mi spui?

– Nu.

Dansul se termina, şi Lady Charles îi spunea lui Blackwood:

– Credeam că o să mergi la familia Drakeley în ziua aia şi o să-ţi iei soţia plimbăreaţă.

– Nu ştiam că are nevoie să fie luată.

– Nu sunt surprinsă. Bărbaţii nu ştiu când au parte de o binecuvântare. Îţi sugerez să dansezi cu ea.

– Să dansez cu propria soţie? Ce propunere şocantă!

— Credeam că-ți place să șochezi oamenii. A, uite-l pe Lord Frederick.

Bărbatul făcu o plecăciune.

— Lady Charles.

— Lord Frederick. Ce părere ai despre bărbații care dansează cu propriile soții?

— S-au întâmplat și lucruri mai ciudate, spuse el. Vrei să dansezi, Lady Charles?

Lady Charles ridică din sprâncene.

— Cu tine?

El se uită în jur.

— Nu mă gândeam că aș face invitația în numele altcuiva.

— Într-adevăr, s-au întâmplat și lucruri mai ciudate.

Dar Lady Charles îl lăsă să o conducă.

Peste câteva ore, după ce invitații lor plecară, ducele și ducesa de Ripley stăteau pe balconul ce dădea spre grădină și se uitau la cerul care se lumina în ceea ce mulți considerau răsăritul în Londra.

Erau îmbrăcați pentru somn, dar beau șampanie.

— Cred că a mers bine pentru prima mea petrecere, spuse Olympia. Nu că aș fi avut prea mult de-a face cu ea. Mă bucur că am fost destul de practică și de rațională să mă căsătoresc cu un bărbat căruia îi place să întrețină oamenii, lăsându-mă să fac ravagii prin biblioteca lui. Deși mă tem că petrecerea a fost poate cam potolită pentru gustul tău.

— Acum, că sunt un bărbat bătrân și căsătorit, gusturile mele au devenit mai subtile. Savurez faptul că am șocat înalta societate, iar tu și Ashmont ați făcut o figură splendidă flirtând, torturând pe toată lumea cu promisiunea unor complicații posibil mortale.

— Părea că flirtăm? întrebă ea. Habar n-aveam. Am multe de învățat.

— Aș prefera să nu devii expertă, dar mă tem că o s-o faci. Ați dat un spectacol bun, și nu ați fost singurii. Blackwood o înțepa pe Alice cu privirea și viceversa. Bău din șampanie. Am fost plecat un an. Nu știu dacă e ceva recent sau se întâmplă de ceva timp. Aș vrea să știu ce se întâmplă, dar Alice îmi spune că nu e treaba mea.

— Și nu poți să-l întrebi pe Blackwood.

— Clar nu.

— Nu se face, spuse ea, scuturând din cap. Și ea observase privirile pe care și le aruncau Blackwood și Alice. Era foarte curioasă

în privința lor, dar era prea devreme să se amestece în viața personală a cumnatei ei. Asta nu însemna însă că nu avea să o facă niciodată. Spera că aveau să fie ca două surori și că aveau să se înțeleagă la fel de bine ca mama și mătușile ei. Iar când Alice avea să vrea să vorbească sau urma să aibă nevoie de ajutor, avea să apeleze la Olympia. Și invers.

Dar asta, cândva în viitor.

– Deci a fost Alice, spuse el. Ce altceva? A, da. Mătușa Julia și unchiul lui Ashmont. Apropo de priviri ucigătoare.

– Da, era ceva între ei, spuse Olympia. Se simțea și când a apărut el la Camberley Place.

– Știu că am auzit ceva, cândva. O poveste veche, spuse el. Cred c-am auzit-o de la mama mea. Dar să fiu al naibii dacă îmi amintesc detaliile.

Olympia își aminti ce îi spusese Lady Charles.

„Charles nu a fost prima mea alegere. De fapt, m-am căsătorit cu el din resemnare, dar nu chiar din disperare.”

– Cred că există o poveste, spuse ea. Mătușa ta a făcut o aluzie, dar nu mi-a dat detalii. Știu doar că s-a întâlnit înainte de a se căsători cu unchiul tău.

– Deci probabil acum douăzeci și cinci de ani.

– Oricare ar fi povestea, așa zice că au dansat bine împreună.

– Deloc surprinzător, spuse Ripley. Sunt diplomați de cel mai înalt nivel. Nu că ți-ai fi putut da seama, la cum au sărit unul la gâtul celuilalt după ce ai citit scrisoarea lui Ashmont și ai plecat.

– Ziua fatală. Scrisoarea fatală. Olympia se rezemă de balustradă și închise ochii. Am ieșit din casă, și mă îndreptam spre minunata mea dezvirginare. Ce păcat că nu poți fi dezvirginat decât o dată.

– Nu neapărat.

Ea se întoarse și îl privi intrigată, uitând de paharul de șampanie din mână. Băutura se vărsa peste balustradă.

El îi luă paharul din mână.

– Cred că ai băut prea mult, spuse el. Hai să mergem înăuntru și o să-ți spun planul meu. E o de aia, cum îi zice?

– Nu știu cum îi zice.

Îi făcu semn către ușa deschisă, care dădea spre apartamentele ei. Olympia i-o luă înainte.

El puse paharele jos.

– Ceva gen o șaradă sau un tablou, dar... Nu, scenetă? Sau o piesă. În asta, nu ai fost dezvirginată.

Olympia își îndreptă ochelarii.

- Nu am fost?

- Nu. În povestea asta, sunt seducătorul obraznic. Te înghesui într-o parte întunecată a grădinii. O duse într-un colț al budoarului. Îmi răsucesc mustața și spun: „În sfârșit, stimată fecioară, te am în ghearele mele“. Și tu spui...

Așteptă.

Ea își ridică mâinile într-un gest teatral de oroare.

- A, nu, cineva să mă salveze!

- Nimeni nu o să te salveze. E prea târziu. Ești a mea.

O trase în brațele lui. Olympia se prefăcu a se opune.

- Nu, nu, de o mie de ori nu.

- Nu poți să te împotrivești. Sunt prea puternic.

- Dumnezeu, așa este. Îl apucă de braț. Așa este. Prea mare și puternic. Ce... mușchi. Îl atinse pe piept. Câți mușchi. Pervers, dar masculin.

- Ai face bine să cedezi.

- Trebuie s-o faci?

- Bineînțeles. Ar fi lucrul practic și rațional pe care să-l faci.

O sărută, și ea, fiind o fată practică și rațională, făcu lucrul practic și rațional și se lăsă răvășită. Din nou. Și din nou, în acea noapte și cu multe alte ocazii după.

Mihagaby